

Biblical Teachings & Practices From A.D. 100 to A.D. 1500

Randolph Dunn

Introduction

Many non-Biblical teachings, practices and interpretations have their roots in practices of the mystical and mythological religions and were introduced around 100 A.D. This study identifies some of these early teachings and interpretations. Perhaps you have observed variations of some of them in practice today.

NOTE:

1. If Christians are not diligent in their study of the Bible but relying upon their preachers to do their interpreting for them, they may believe things that sound right but are only partially true.
2. In one generation error can creep into practices and beliefs
3. Quoting a 'church fathers' personal opinion about a Biblical truth to prove one's own belief is not the same as quoting the Bible.
4. No one has a perfect understanding of God's message even though they are willing to die for their belief.
5. Each and every Christian must study their Bible, challenge their belief or understanding and be willing to go where God's message takes them.
6. Many current day beliefs, opinions or doctrines have roots in some teaching of "church fathers." Many of whom did not shed all their Pagan or Gnostic beliefs. In fact, some studied in great detail the writings of earlier "church fathers" e.g., Ignatius of Antioch, Polycarp of Smyrna and Augustine (perhaps more than the writings of the apostles) in forming their beliefs.

Contents

1. First Century
2. Church Fathers
3. Gnosticism
4. Church Hierarchy
5. Middle Ages

Chapter 1

First Centuries

Translated from English to Greek - www.onlinedoctranslator.com

Βιβλικές Διδασκαλίες και Πρακτικές Από το 100 μ.Χ. έως το 1500 μ.Χ

Randolph Dunn

Εισαγωγή

Πολλές μη βιβλικές διδασκαλίες, πρακτικές και ερμηνείες έχουν τις ρίζες τους σε πρακτικές των μυστικιστικών και μυθολογικών θρησκειών και εισήχθησαν γύρω στο 100 μ.Χ. Αυτή η μελέτη προσδιορίζει μερικές από αυτές τις πρώιμες διδασκαλίες και ερμηνείες. Ίσως έχετε παρατηρήσει παραλλαγές μερικών από αυτά στην πράξη σήμερα.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

7. Εάν οι Χριστιανοί δεν είναι επιμελείς στη μελέτη της Βίβλου, αλλά βασίζονται στους κήρυκες τους για να κάνουν την ερμηνεία τους για αυτούς, μπορεί να πιστεύουν πράγματα που ακούγονται σωστά αλλά είναι μόνο εν μέρει αληθινά.
8. Σε μια γενιά το λάθος μπορεί να εισχωρήσει σε πρακτικές και πεποιθήσεις
9. Η παράθεση μιας προσωπικής άποψης «πατέρων της εκκλησίας» για μια βιβλική αλήθεια για να αποδείξει κανείς την πίστη του δεν είναι το ίδιο με το να παραθέτει τη Βίβλο.
10. Κανείς δεν έχει τέλεια κατανόηση του μηνύματος του Θεού, παρόλο που είναι πρόθυμος να πεθάνει για την πίστη του.
11. Κάθε Χριστιανός πρέπει να μελετήσει τη Βίβλο του, να αμφισβητήσει την πίστη ή την κατανόησή του και να είναι πρόθυμος να πάει εκεί που τον οδηγεί το μήνυμα του Θεού.
12. Πολλές σημερινές πεποιθήσεις, απόψεις ή δόγματα έχουν τις ρίζες τους σε κάποια διδασκαλία των «πατέρων της εκκλησίας». Πολλοί από τους οποίους δεν απέρριψαν όλες τις ειδωλολατρικές ή γνωστικές πεποιθήσεις τους. Μάλιστα, μερικοί μελέτησαν με μεγάλη λεπτομέρεια τα γραπτά των προγενέστερων «πατέρων της εκκλησίας», π.χ., του Ιγνατίου Αντιοχείας, του Πολύκαρπου της Σμύρνης και του Αυγουστίνου (ίσως περισσότερο από τα γραπτά των αποστόλων) για τη διαμόρφωση των πεποιθήσεών τους.

Περιεχόμενα

6. Πρώτος Αιώνας
7. Πατέρες της Εκκλησίας
8. Γνωστικισμός
9. Ιεραρχία της Εκκλησίας
10. Μεσαίωνας

God created man in His likeness, probably meaning His nature; which is love, truth, kindness, merciful, peaceful, meek, humble, just, holy and forgiving. Following his creation man lived in Eden, a paradise created for him, and among God's other creations without sin a harmonious relationship with God. We are all too familiar with their sin of disobedience and its consequences. They were driven out of the paradise and separated from God. (Genesis 1-3)

Man would stay in this separated state until a redeemer provided an opportunity for him to be forgiven and reconciled to God. God did not forsake or abandon man for we see in Genesis 4 [after Adam and Eve were driven from Eden] that both Cain and Able presented offerings (tributes, gifts, presents) to God. Abel's offering was acceptable to God while Cain's was not. God even talked to the giver of the unacceptable offering.

As the years passed sin became more widespread "And Jehovah saw that the wickedness of man was great in the earth, and that every imagination of the thoughts of his heart was only evil continually. And it repented Jehovah (regretted – ESV, the Lord was sorry-RSV, grieved-NIV) that he had made man on the earth, and it grieved him at his heart." (Genesis 6:5-6 ASV)

However, "Noah was a righteous man, blameless in his generation; Noah walked with God." (Genesis 6:9-10 RSV) A few years after Noah's death, Abraham was born. The Hebrew writer states "By faith Abraham obeyed when he was called to go out to a place that he was to receive as an inheritance. And he went out, not knowing where he was going. ... For he was looking forward to the city that has foundations, whose designer and builder is God." (Hebrews 11:8-10 ESV)

While in Canaan, the area his descendants would eventually receive as an inheritance, "The angel (messenger – GWT) of the Lord called to Abraham from heaven a second time and said, "I swear by myself, declares the Lord, that because you have done this and have not withheld your son, your only son, I will surely bless you and make your descendants as numerous as the stars in the sky and as the sand on the seashore. Your descendants will take possession of the cities of

Κεφάλαιο 1

Πρώτοι Αιώνες

Ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο κατά την ομοίωσή Του, εννοώντας πιθανώς τη φύση Του. που είναι αγάπη, αλήθεια, καλοσύνη, ελεήμων, ειρηνικός, πρᾶος, ταπεινός, δίκαιος, ἅγιος και συγχωρητικός. Μετά τη δημιουργία του ο άνθρωπος ἔζησε στην Εδέμ, ἕναν παράδεισο που δημιουργήθηκε για αυτόν, και μεταξύ των ἄλλων δημιουργημάτων του Θεοῦ χωρίς αμαρτία μια αρμονική σχέση με τον Θεό. Ὅλοι εἴμαστε πολὺ ἐξοικειωμένοι με τὸ ἀμάρτημά τους της ἀνυπακοῆς και τις συνέπειές του. Διώχθηκαν ἀπὸ τον παράδεισο και χωρίστηκαν ἀπὸ τον Θεό. (Γένεση 1-3)

Ο ἄνθρωπος θα ἔμενε σε αὐτὴ τη χωρισμένη κατάσταση ἕως ὅτου ἕνας λυτρωτῆς του παρείχε την ευκαιρία να συγχωρεθῆ και να συμφιλιωθῆ με τον Θεό. Ο Θεός δεν εγκατέλειψε οὔτε εγκατέλειψε τον ἄνθρωπο γιατί βλέπουμε στη Γένεση 4 [αφὸύ ο Ἀδάμ και η Εὐά ἐκδιώχθηκαν ἀπὸ την Εδέμ] ὅτι τόσο ο Κάιν ὅσο και ο Ἄμπλε πρόσφεραν προσφορές (ἀφιερῶματα, δῶρα, δῶρα) στον Θεό. Η προσφορά του Ἀβελ ἦταν ἀποδεκτὴ ἀπὸ τον Θεό, ἐνῶ του Κάιν ὄχι. Ο Θεός μίλησε ἀκόμη και με τον δωρητὴ της ἀπαράδεκτης προσφοράς.

Καθὼς περνούσαν τα χρόνια η αμαρτία γινόταν πιο διαδεδομένη «Και ο Ιεχωβά εἶδε ὅτι η κακία του ἀνθρώπου ἦταν μεγάλη στη γη, και ὅτι κάθε φαντασία των σκέψεων της καρδιάς του ἦταν μόνο κακὴ συνέχεια. Και μετάνιωσε ο Ιεχωβά (μετάνιωσε -ESV, ο Κύριος λυπήθηκε-RSV, λυπήθηκε-NIV) που εἶχε φτιάξει τον ἄνθρωπο στη γη, και τον στεναχώρησε στην καρδιά του». (Γένεση 6:5-6 ASV)

Ὡστόσο, «ο Νῶε ἦταν ἕνας δίκαιος ἄνθρωπος, ἀμεμπτος στη γενιά του. Ο Νῶε περπάτησε με τον Θεό». (Γένεση 6:9-10 RSV) Λίγα χρόνια μετὰ το θάνατο του Νῶε, γεννήθηκε ο Ἀβραάμ. Ο Εβραῖος συγγραφέας δηλώνει «Με πίστη ο Ἀβραάμ υπάκουσε ὅταν κλήθηκε να πάει σε ἕναν τόπο που ἔπρεπε να λάβει ως κληρονομιά. Και βγήκε, χωρίς να ξέρει πού πήγαινε. ... Διότι περίμενε με ἀνυπομονησία την πόλη που ἔχει θεμέλια, της οποίας ο σχεδιαστὴς και κατασκευαστὴς εἶναι ο Θεός». (Εβραίου 11:8-10 ESV)

Ἐνῶ βρισκόταν στη Χαναάν, την περιοχή που θα λάμβαναν τελικὰ οἱ ἀπόγονοί του ως κληρονομιά, «Ο ἄγγελος (ἀγγελιοφόρος – GWT) του Κυρίου κάλεσε τον Ἀβραάμ ἀπὸ τον ουρανό για δευτέρη φορά και εἶπε: «Ὀρκίζομαι στον εαυτό μου, δηλώνει ο Κύριος, ὅτι ἐπειδὴ το ἔκανες αὐτό και δεν κράτησες τον γιο σου, τον μοναχογιό σου, σίγουρα θα σε ευλογήσω και θα κάνω τους ἀπογόνους σου πολυάριθμους σαν τα ἀστέρια στον ουρανό και σαν την

their enemies, and through your offspring [offspring is singular meaning one] all nations on earth will be blessed, because you have obeyed me." (Genesis 22:15-18) The apostle Paul referring back to this promise stated "Consider Abraham: 'He believed God, and it was credited to him as righteousness.' Understand, then, that those who believe [put trust in God and obey] are children of Abraham. The Scripture foresaw that God would justify the Gentiles by faith [in the gospel], and announced the gospel in advance to Abraham: 'All nations will be blessed through you [by the gospel].' So those who have faith [action based upon one's belief] are blessed along with Abraham, the man of faith." (Galatians 3:6-9)

"The time is coming," declares the Lord, "when I will make a new covenant with the house of Israel and with the house of Judah. It will not be like the covenant I made with their forefathers [covenant given by God through Moses] when I took them by the hand to lead them out of Egypt ... 'This is the covenant I will make with the house of Israel after that time,' declares the Lord. 'I will put my law in their minds and write it on their hearts [not dead as tablets of stone but in the intellect, mind or heart of a living being]. I will be their God, and they will be my people.' ... 'For I will forgive their wickedness and will remember their sins no more'" (Jeremiah 31:31-34).
Forgiveness - what an enormous difference between the two covenants.

We can see the foundation being laid for the fulfillment of Jeremiah's prophecy in Peter's response to the question Jesus ask those closest to him, his apostles. Who do YOU say I am?

Christ's Church

Peter answered "You are the Christ, the Son of the living God." ... Jesus stated "on this rock [the fact **that Jesus was the Son of the living God**] I will build my church" [gather unto myself an assembly, a body or group of obedient, trusting and faithful followers]. (Matthew 16:16-18)

After His betrayal and either during or following His last Passover, Jesus, as a testator, put His apostles into His kingdom. "You are those who have stood by me in my trials. And I **confer on you a kingdom** [diatitheemi: NT: Strong's #1303 to place separately, dispose, arrange, appoint,

άμμο στην ακρογιαλιά. Οι απόγονοί σου θα κυριεύσουν τις πόλεις των εχθρών τους , και μέσω των απογόνων σου [ο απόγονος είναι ενικός σημαίνει ένας] όλα τα έθνη στη γη θα ευλογηθούν, επειδή με υπάκουσες». (Γένεση 22:15-18) Ο απόστολος Παύλος αναφερόμενος σε αυτήν την υπόσχεση δήλωσε «Σκεφτείτε τον Αβραάμ: "Πίστεψε στον Θεό και του αποδόθηκε ως δικαιοσύνη". Κατάλαβε, λοιπόν, ότι όσοι πιστεύουν [εμπιστεύονται στον Θεό και υπακούουν] είναι παιδιά του Αβραάμ. Η Γραφή προέβλεψε ότι ο Θεός θα δικαίωνε τους Εθνικούς με πίστη [στο ευαγγέλιο] και ανακοίνωσε το ευαγγέλιο εκ των προτέρων στον Αβραάμ: «Όλα τα έθνη θα ευλογηθούν μέσω σου [από το ευαγγέλιο]». Έτσι, όσοι έχουν πίστη [δράση που βασίζεται στην πίστη κάποιου] είναι ευλογημένοι μαζί με τον Αβραάμ, τον άνθρωπο της πίστης». (Γαλάτες 3:6-9)

«Έρχεται καιρός», δηλώνει ο Κύριος, «όταν θα κάνω μια νέα διαθήκη με τον οίκο του Ισραήλ και με τον οίκο του Ιούδα. Δεν θα είναι σαν τη διαθήκη που έκανα με τους προπάτορές τους [διαθήκη που δόθηκε από τον Θεό μέσω του Μωυσή] όταν τους έπιασα από το χέρι για να τους οδηγήσω έξω από την Αίγυπτο... Αυτή είναι η διαθήκη που θα κάνω με τον οίκο του Ισραήλ μετά από εκείνο τον καιρό », δηλώνει ο Κύριος. «Θα βάλω τον νόμο μου στο μυαλό τους και θα τον γράψω στις καρδιές τους [όχι νεκροί σαν πέτρινες πλάκες αλλά στη διάνοια, στο μυαλό ή στην καρδιά ενός ζωντανού όντος]. Θα είμαι ο Θεός τους, και αυτοί θα είναι λαός μου ». ... Διότι θα συγχωρήσω την κακία τους και δεν θα θυμάμαι πια τις αμαρτίες τους» (Ιερεμίας 31:31-34). Συγχώρεση - τι τεράστια διαφορά μεταξύ των δύο διαθηκών.

Μπορούμε να δούμε τα θεμέλια που τίθενται για την εκπλήρωση της προφητείας του Ιερεμιά στην απάντηση του Πέτρου στην ερώτηση που θέτει ο Ιησούς στα πιο κοντινά του πρόσωπα, στους αποστόλους του. Ποιος λες ότι είμαι;

Εκκλησία του Χριστού

Ο Πέτρος απάντησε: «Εσύ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος». ... Ο Ιησούς δήλωσε «σε αυτόν τον βράχο [το γεγονός ότι ο Ιησούς ήταν ο Υιός του ζωντανού Θεού] θα οικοδομήσω την εκκλησία μου» [να συγκεντρώσω για τον εαυτό μου μια συνέλευση, ένα σώμα ή ομάδα υπάκουων, έμπιστων και πιστών ακολούθων]. (Ματθαίος 16:16-18)

Μετά την προδοσία Του και είτε κατά τη διάρκεια είτε μετά το τελευταίο Πάσχα Του, ο Ιησούς, ως διαθέτης, έβαλε τους αποστόλους Του στη βασιλεία Του. «Είστε αυτοί που σταθήκατε δίπλα μου στις δοκιμασίες μου. Και σας παραχωρώ ένα βασίλειο [διατίθεμη: NT: Strong's #1303 για να τοποθετήσετε ξεχωριστά, να διαθέσετε, να

dispose of, one's own affairs or, of something that belongs to one by testator], just as my Father conferred one on me, so that you may eat and drink at my table in my kingdom and sit on thrones, judging the twelve tribes of Israel.” (Luke 22:28-30)

A short time, just over 50 days, later Peter and the other apostles stated, "Therefore let all Israel be assured of this: God has made this Jesus, whom you crucified, both Lord and Christ [messiah]." When the people heard this, they were cut to the heart and said to Peter and the other apostles, "Brothers, what shall we do?" Peter replied, "Repent ¹ and be baptized [the Greek word *baptizo* (immersed), rather than *rantizo* (sprinkle), *cheo* (pouring) or *pros-chusis* (affusion), is used. Therefore, "baptized" means immersion], every one of you, in the name ² of Jesus Christ [by the authority] for the forgiveness [remission, cleansing] of your sins [just as Jeremiah prophesied]. And you will receive the gift of the Holy Spirit. The promise is for you and your children [Jews] and for all who are far off [Gentiles] — for all whom the Lord our God will call [through Christ's gospel]." With many other words he warned them; and he pleaded with them, "Save yourselves from this corrupt [wicked] generation." Those who accepted his message were baptized (immersed CJB), and about three thousand were added to their number that day. (Acts 2:36-41)

So, these approximately three thousand who "accepted the message and were baptized" were added to those on whom Jesus conferred a kingdom to - those who stood by Him during His trials. Thus, we see a growing kingdom, a church. [refer to Acts 2:27-30]

The missionary activity of the Apostles, including Paul of Tarsus, spread Christianity to cities throughout the Hellenistic [Greek] world, such as

τακτοποιήσετε, να διορίσετε, να διαθέσετε, τις δικές σας υποθέσεις ή κάτι που ανήκει σε κάποιον από διαθέτη], όπως ο Πατέρας μου το έδωσε εμένα, για να φάτε και να πιείτε στο τραπέζι μου στο βασίλειό μου και να καθίσετε σε θρόνους, κρίνοντας τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ». (Λουκάς 22:28-30)

Λίγο καιρό, λίγο πάνω από 50 ημέρες, αργότερα ο Πέτρος και οι άλλοι απόστολοι δήλωσαν: «Γι' αυτό ας είναι σίγουρος όλος ο Ισραήλ γι' αυτό: ο Θεός έκανε αυτόν τον Ιησού, τον οποίο σταυρώσατε, Κύριο και Χριστό [Μεσσία]». Όταν ο κόσμος το άκουσε αυτό, αποκαρδιώθηκε και είπε στον Πέτρο και στους άλλους αποστόλους: «Αδελφοί, τι να κάνουμε;». Ο Πέτρος απάντησε: «Μετανοήστε¹¹ και να βαπτιστεί [χρησιμοποιείται η ελληνική λέξη βαπτίζω (βυθισμένος), αντί ραντίζω (πασπαλίζω), cheo (έκχυση) ή προσ-χούσις (αποφασισμός). Επομένως, «βαπτισμένος» σημαίνει βύθιση], ο καθένας σας, στο όνομα¹² του Ιησού Χριστού [από την εξουσία] για τη συγχώρεση [άφεση, κάθαρση] των αμαρτιών σας [όπως ακριβώς προφήτεψε ο Ιερεμίας]. Και θα λάβετε το δώρο του Αγίου Πνεύματος. Η υπόσχεση είναι για εσάς και τα παιδιά σας [τους Εβραίους] και για όλους όσους είναι μακριά [τους Εθνικούς] — για όλους όσους ο Κύριος ο Θεός μας θα καλέσει [μέσω του ευαγγελίου του Χριστού]." Με πολλά άλλα λόγια τους προειδοποίησε· και παρακάλεσε τους, «Σώσε τους εαυτούς σας από αυτή τη διεφθαρμένη [κακή] γενιά.» Όσοι δέχτηκαν το μήνυμά του βαφτίστηκαν (βυθίστηκαν CJB) και περίπου τρεις χιλιάδες προστέθηκαν στον αριθμό τους εκείνη την ημέρα. (Πράξεις 2:36-41)

Έτσι, αυτοί οι περίπου τρεις χιλιάδες που «δέχτηκαν το μήνυμα και βαφτίστηκαν» προστέθηκαν σε εκείνους στους οποίους ο Ιησούς παραχώρησε τη βασιλεία - σε αυτούς που στάθηκαν δίπλα Του κατά τη διάρκεια των δοκιμασιών Του. Έτσι, βλέπουμε ένα βασίλειο που μεγαλώνει, μια εκκλησία. [ανατρέξτε στις Πράξεις 2:27-30]

Η ιεραποστολική δράση των Αποστόλων, συμπεριλαμβανομένου του Παύλου της Ταρσού, διέδωσε τον Χριστιανισμό σε πόλεις σε όλο τον ελληνιστικό [ελληνικό] κόσμο, όπως η Αλεξάνδρεια και η Αντιόχεια,

¹ Not a mere feeling; it has not the uncertainty of moods and sentiments. It is not a simple change in the weather of the soul. It is a distinct alteration of the focus of the intelligence; it carries with it a movement of the will; in short, it is a revolution in the very ground of the man's being" (*The Pulpit Commentary*, vol. 18, p. 66 quoted in REFLECTIONS #515 Al Maxey, January 3, 2012)

² Refer to thebiblewayonline.com study [In Jesus Name](#)

¹¹ NOT ένα απλό συναίσθημα? δεν έχει την αβεβαιότητα των διαθέσεων και των συναισθημάτων. Δεν είναι μια απλή αλλαγή του καιρού της ψυχής. Είναι μια ευδιάκριτη αλλαγή της εστίασης της νοημοσύνης. φέρει μαζί του μια κίνηση της θέλησης. με λίγα λόγια, είναι μια επανάσταση στο ίδιο το έδαφος της ύπαρξης του ανθρώπου» (*The Pulpit Commentary*, τ. 18, σελ. 66 που παρατίθεται στο REFLECTIONS #515 Al Maxey, 3 Ιανουαρίου 2012)

¹² Ανατρέξτε στη μελέτη thebiblewayonline.com στο όνομα Ιησούς

Alexandria and Antioch, and also to Rome and even beyond the Roman Empire. Christians continued to revere the Hebrew Scriptures, using the Septuagint translation that was in general use among Greek-speakers, or the Targums, with some of their own writings added to it, was used among Aramaic-speakers.

The glory and victory of Christianity and its rapid spread gave a rise to fear and envy among the Jewish leaders. They began to pursue the Christians, to arouse the simple Jewish people against them and to accuse them to the Roman authorities resulting in persecution.

The Jews seized Christians, threw them into prisons, and killed them. The first one to suffer at the hands of the Jews in Jerusalem was Stephen. He was the first among all tortured for preaching about the Savior. The Jews cast him outside the city and began to stone him to death. He prayed saying, "Lord Jesus, receive my spirit,"³ and then with the words, "Lord, do not hold this sin against them," he died.

By killing Stephen and many others of the faithful, the Jews were still not able to weaken faith in Christ. On the contrary, by doing this, they greatly kindled its spread among the inhabitants of Jerusalem. Because of the persecution, Christians dispersed into Judea, Samaria, and other countries; and everywhere they went, they preached about the Lord Savior and His teaching. No power in the world could stop the victorious spread of Christianity, for faith in Christ is the true faith. The teaching of Christ is divine teaching. Life according to the faith and teaching of Christ is a true holy life, the Kingdom of God. The Heavenly Father strengthened the faithful, the Savior was with them, and they were comforted by the Holy Spirit, the Comforter. See Acts of the Apostles 6; 7; 8:1-2, 4. orthodoxphotos.com/readings/LG/persecution.shtml

“A great persecution broke out against the church at Jerusalem and Saul began to destroy the church. Going from house to house, he dragged off men and women and put them in prison.” (Acts 8:3)

καθώς και στη Ρώμη και ακόμη και πέρα από τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Οι Χριστιανοί συνέχισαν να σέβονται τις Εβραϊκές Γραφές, χρησιμοποιώντας τη μετάφραση των Εβδομήκοντα που ήταν σε γενική χρήση στους ελληνόφωνους, ή τα Targums, με κάποια από τα δικά τους γραπτά να προστεθούν σε αυτήν, χρησιμοποιούνταν μεταξύ των αραμαϊκόφωνων.

Η δόξα και η νίκη του Χριστιανισμού και η ραγδαία εξάπλωσή του προκάλεσαν φόβο και φθόνο στους Εβραίους ηγέτες. Άρχισαν να καταδιώκουν τους χριστιανούς, να ξεσηκώνουν τον απλό εβραϊκό λαό εναντίον τους και να τους κατηγορούν στις ρωμαϊκές αρχές με αποτέλεσμα καταδίωξη.

Οι Εβραίοι έπιασαν τους Χριστιανούς, τους έριξαν στις φυλακές και τους σκότωσαν. Ο πρώτος που υπέφερε από τους Εβραίους στην Ιερουσαλήμ ήταν ο Στέφανος. Ήταν ο πρώτος από όλους τους βασανισθέντες επειδή κήρυττε για τον Σωτήρα. Οι Εβραίοι τον πέταξαν έξω από την πόλη και άρχισαν να τον λιθοβολούν μέχρι θανάτου. Προσευχήθηκε λέγοντας: «Κύριε Ιησού, δέξου το πνεύμα μου».¹³ και μετά με τα λόγια, «Κύριε, μη τους κρατάς αυτήν την αμαρτία», πέθανε.

Δολοφονώντας τον Στέφανο και πολλούς άλλους πιστούς, οι Εβραίοι δεν ήταν ακόμη σε θέση να αποδυναμώσουν την πίστη στον Χριστό. Αντίθετα, κάνοντας αυτό, άναψαν πολύ τη διάδοσή του στους κατοίκους της Ιερουσαλήμ. Λόγω του διωγμού, οι Χριστιανοί διασκορπίστηκαν στην Ιουδαία, τη Σαμάρεια και άλλες χώρες, και παντού όπου πήγαιναν κήρυτταν για τον Κύριο Σωτήρα και τη διδασκαλία Του. Καμία δύναμη στον κόσμο δεν θα μπορούσε να σταματήσει τη νικηφόρα εξάπλωση του Χριστιανισμού, γιατί η πίστη στον Χριστό είναι η αληθινή πίστη. Η διδασκαλία του Χριστού είναι θεία διδασκαλία. Η ζωή σύμφωνα με την πίστη και τη διδασκαλία του Χριστού είναι μια αληθινή αγία ζωή, η Βασιλεία του Θεού. Ο Επουράνιος Πατέρας ενίσχυε τους πιστούς, ο Σωτήρας ήταν μαζί τους και παρηγορήθηκαν από το Άγιο Πνεύμα, τον Παρηγορητή. Βλέπε Πράξεις των Αποστόλων 6. 7; 8:1-2, 4. orthodoxphotos.com/readings/LG/persecution.shtml

«Ξέσπασε μεγάλος διωγμός εναντίον της εκκλησίας στην Ιερουσαλήμ και ο Σαούλ άρχισε να καταστρέφει την εκκλησία. Πηγαίνοντας από σπίτι σε σπίτι, έσυρε άντρες και γυναίκες και τους έβαλε στη φυλακή». (Πράξεις 8:3)

³ Refer to thebiblewayonline.com study [Body, Soul, and Spirit – Where Do They Go When You Die?](http://thebiblewayonline.com)

¹³ Ανατρέξτε στη μελέτη thebiblewayonline.com [Body, Soul, and Spirit – Πού πάνε όταν πεθάνεις;](http://thebiblewayonline.com)

“It was about this time that King Herod arrested some who belonged to the church, intending to persecute them. He had James, the brother of John, put to death with the sword. When he saw that this pleased the Jews, he proceeded to seize Peter also. This happened during the Feast of Unleavened Bread. After arresting him, he put him in prison, handing him over to be guarded by four squads of four soldiers each. Herod intended to bring him out for public trial after the Passover.” (Acts 12:1-4 NIV)

In Lystra some Jews came from Antioch and Iconium and won the crowd over. They stoned Paul and dragged him outside the city, thinking he was dead. (Acts 14:19)

In Philippi “when the owners of the slave girl realized that their hope of making money was gone, they seized Paul and Silas and dragged them into the marketplace to face the authorities. They brought them before the magistrates and said, “These men are Jews, and are throwing our city into an uproar by advocating customs unlawful for us Romans to accept or practice.” The crowd joined in the attack against Paul and Silas, and the magistrates ordered them to be stripped and beaten. After they had been severely flogged, they were thrown into prison, and the jailer was commanded to guard them carefully. Upon receiving such orders, he put them in the inner cell and fastened their feet in the stocks.” (Acts 16:19-24)

In Thessalonica “some of the Jews were persuaded and joined Paul and Silas, as did a large number of God-fearing Greeks and not a few prominent women. But the Jews were jealous; so, they rounded up some bad characters from the marketplace, formed a mob and started a riot in the city. They rushed to Jason's house in search of Paul and Silas in order to bring them out to the crowd. But when they did not find them, they dragged Jason and some other brothers before the city officials, shouting: ‘These men who have caused trouble all over the world have now come here, and Jason has welcomed them into his house. They are all defying Caesar's decrees, saying that there is another king, one called Jesus.’ When they heard this, the crowd and the city officials were thrown into turmoil. Then they made Jason and

«Αυτή την εποχή περίπου ο βασιλιάς Ηρώδης συνέλαβε κάποιους που ανήκαν στην εκκλησία, με σκοπό να τους διώξει. Έβαλε τον Ιάκωβο, τον αδελφό του Ιωάννη, να θανατωθεί με σπαθί. Όταν είδε ότι αυτό άρεσε στους Ιουδαίους, συνέλαβε και τον Πέτρο. Αυτό συνέβη κατά τη διάρκεια της γιορτής των Αζύμων. Αφού τον συνέλαβε, τον έβαλε στη φυλακή, παραδίδοντάς τον να τον φυλάνε τέσσερις διμοιρίες από τέσσερις στρατιώτες το καθένα. Ο Ηρώδης σκόπευε να τον βγάλει για δημόσια δίκη μετά το Πάσχα». (Πράξεις 12:1-4 NIV)

Στα Λύστρα ήρθαν κάποιοι Εβραίοι από την Αντιόχεια και το Ικόνιο και κέρδισαν το πλήθος. Λιθοβόλησαν τον Παύλο και τον έσυραν έξω από την πόλη, νομίζοντας ότι ήταν νεκρός. (Πράξεις 14:19)

Στους Φιλίππους «όταν οι ιδιοκτήτες της δούλης συνειδητοποίησαν ότι η ελπίδα τους να βγάλουν χρήματα είχε χαθεί, άρπαξαν τον Παύλο και τον Σίλα και τους έσυραν στην αγορά για να αντιμετωπίσουν τις αρχές. Τους έφεραν ενώπιον των δικαστών και είπαν: «Αυτοί οι άντρες είναι Εβραίοι, και προκαλούν σάλο την πόλη μας υποστηρίζοντας έθιμα που είναι παράνομα για εμάς τους Ρωμαίους να δεχόμαστε ή να εφαρμόζουμε». Το πλήθος ενώθηκε στην επίθεση εναντίον του Παύλου και του Σίλα, και οι δικαστές διέταξαν να τους γδυθούν και να τους χτυπήσουν. Αφού τους μαστίγωσαν άγρια, τους έριξαν στη φυλακή και ο δεσμοφύλακας έλαβε εντολή να τους φυλάξει προσεκτικά. Μόλις έλαβε τέτοιες εντολές, τους έβαλε στο εσωτερικό κελί και έσφιξε τα πόδια τους στα κοντάκια». (Πράξεις 16:19-24)

Στη Θεσσαλονίκη «μερικοί από τους Ιουδαίους πείστηκαν και ενώθηκαν με τον Παύλο και τον Σίλα, όπως και ένας μεγάλος αριθμός θεοφοβούμενων Ελλήνων και όχι λίγες επιφανείς γυναίκες. Αλλά οι Εβραίοι ζήλευαν. Έτσι, συγκέντρωσαν μερικούς κακούς χαρακτήρες από την αγορά, σχημάτισαν όχλο και ξεκίνησαν ταραχές στην πόλη. Έτρεξαν στο σπίτι του Ιάσονα αναζητώντας τον Παύλο και τον Σίλα για να τους βγάλουν έξω στο πλήθος. Αλλά όταν δεν τους βρήκαν, έσυραν τον Ιάσονα και μερικούς άλλους αδελφούς μπροστά στους αξιωματούχους της πόλης, φωνάζοντας: «Αυτοί οι άνδρες που έχουν προκαλέσει προβλήματα σε όλο τον κόσμο ήρθαν τώρα εδώ και ο Ιάσονας τους καλωσόρισε στο σπίτι του. Όλοι αυτοί αφηφούν τα διατάγματα του Καίσαρα, λέγοντας ότι υπάρχει ένας άλλος βασιλιάς, ο οποίος ονομάζεται Ιησούς ». Όταν το άκουσαν αυτό, το πλήθος και οι αξιωματούχοι της πόλης αναστατώθηκαν. Μετά έβαλαν τον Jason και τους άλλους να δεσμευτούν και τους άφησαν να φύγουν.

the others post bond and let them go.” (Acts 17:4-9)

“There arose a great disturbance in Ephesus about the Way. A silversmith named Demetrius, who made silver shrines of Artemis, brought in no little business for the craftsmen. He called them together, along with the workmen in related trades, and said: "Men, you know we receive a good income from this business. And you see and hear how this fellow Paul has convinced and led astray large numbers of people here in Ephesus and in practically the whole province of Asia. He says that man-made gods are no gods at all. There is danger not only that our trade will lose its good name, but also that the temple of the great goddess Artemis will be discredited, and the goddess herself, who is worshiped throughout the province of Asia and the world, will be robbed of her divine majesty." When they heard this, they were furious and began shouting: "Great is Artemis of the Ephesians!" Soon the whole city was in an uproar. The people seized Gaius and Aristarchus, Paul's traveling companions from Macedonia, and rushed as one man into the theater.” (Acts 19:23-29)

Paul returned to Jerusalem, gave a report to the leaders of the Jerusalem church and prepared to go to the Temple. When the seven days [the time required for purification] were nearly over, some Jews from the province of Asia saw Paul at the temple. They stirred up the whole crowd and seized him, shouting, "Men of Israel help us! This is the man who teaches all men everywhere against our people and our law and this place. And besides, he has brought Greeks into the temple area and defiled this holy place." (They had previously seen Trophimus, the Ephesian, in the city with Paul and assumed that Paul had brought him into the temple area.) The whole city was aroused, and the people came running from all directions. Seizing Paul, they dragged him from the temple, and immediately the gates were shut. While they were trying to kill him, news reached the commander of the Roman troops that the whole city of Jerusalem was in an uproar. He at once took some officers and soldiers and ran down to the crowd. When the rioters saw the commander and his soldiers, they stopped beating Paul” (Acts 21:27-32).

«Υπήρξε μεγάλη αναταραχή στην Έφεσο σχετικά με την Οδό. Ένας αργυροχόος ονόματι Δημήτριος, ο οποίος κατασκεύαζε ασημένια ιερά της Άρτεμις, δεν έφερε καθόλου μικρή επιχείρηση για τους τεχνίτες. Τους κάλεσε μαζί, μαζί με τους εργάτες σε συναφή επαγγέλματα, και είπε: "Άνδρες, ξέρετε ότι λαμβάνουμε ένα καλό εισόδημα από αυτήν την επιχείρηση. Και βλέπετε και ακούτε πώς αυτός ο συνάδελφος Παύλος έπεισε και παρέσυρε μεγάλο αριθμό ανθρώπων εδώ στο Έφεσο και σχεδόν σε ολόκληρη την επαρχία της Ασίας. Λέει ότι οι ανθρωπογενείς θεοί δεν είναι καθόλου θεοί. Υπάρχει κίνδυνος όχι μόνο να χάσει το καλό του το εμπόριο αλλά και να απαξιωθεί ο ναός της μεγάλης θεάς Άρτεμις, και η ίδια η θεά, που λατρεύεται σε όλη την επαρχία της Ασίας και τον κόσμο, θα κλαπεί από το θείο μεγαλείο της». Όταν το άκουσαν αυτό, εξαγριώθηκαν και άρχισαν να φωνάζουν: «Μεγάλη η Άρτεμις των Εφεσίων!» Σύντομα ολόκληρη η πόλη βρισκόταν σε αναστάτωση. Ο κόσμος άρπαξε τον Γάιο και τον Αρίσταρχο, τους συντρόφους του Παύλου από τη Μακεδονία, και όρμησαν σαν ένας άνθρωπος στο θέατρο». (Πράξεις 19:23-29)

Ο Παύλος επέστρεψε στην Ιερουσαλήμ, έδωσε αναφορά στους ηγέτες της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ και ετοιμάστηκε να πάει στο Ναό. Όταν σχεδόν τελείωσαν οι επτά ημέρες [ο χρόνος που απαιτείται για τον εξαγνισμό], μερικοί Ιουδαίοι από την επαρχία της Ασίας είδαν τον Παύλο στο ναό. Ξεσήκωσαν όλο το πλήθος και τον έπιασαν φωνάζοντας: «Άνδρες του Ισραήλ, βοηθήστε μας! Αυτός είναι ο άνθρωπος που διδάσκει όλους τους ανθρώπους παντού ενάντια στο λαό μας και τον νόμο μας και αυτόν τον τόπο. Και επιπλέον, έφερε Έλληνες στην περιοχή του ναού και μόλυναν αυτόν τον ιερό τόπο». (Είχαν δει προηγουμένως τον Τρόφιμο, τον Εφέσιο, στην πόλη με τον Παύλο και υπέθεσαν ότι ο Παύλος τον είχε φέρει στην περιοχή του ναού.) Ολόκληρη η πόλη ξεσηκώθηκε και ο κόσμος ήρθε τρέχοντας από όλες τις κατευθύνσεις. Έπιασαν τον Παύλο, τον έσυραν από το ναό και αμέσως έκλεισαν οι πύλες. Ενώ προσπαθούσαν να τον σκοτώσουν, έφτασε η είδηση στον διοικητή των ρωμαϊκών στρατευμάτων ότι ολόκληρη η πόλη της Ιερουσαλήμ βρισκόταν σε αναστάτωση. Αμέσως πήρε μερικούς αξιωματικούς και στρατιώτες και έτρεξε προς το πλήθος. Όταν οι ταραξίες είδαν τον διοικητή και τους στρατιώτες του, σταμάτησαν να χτυπούν τον Παύλο» (Πράξεις 21:27-32).

Ο Παύλος ρώτησε τον διοικητή αν μπορούσε να μιλήσει στο λαό και είπε ότι ο Κύριος του είχε πει «Φύγε αμέσως από την Ιερουσαλήμ, γιατί δεν θα δεχτούν τη μαρτυρία σου για μένα». «Κύριε, απάντησα, αυτοί οι άνδρες ξέρουν ότι πήγαινα από τη μια συναγωγή στην άλλη για να φυλακίσω και να χτυπήσω όσους πιστεύουν σε εσένα. Και όταν

Paul ask the commander if he could speak to the people and stated that the Lord had said to him “‘Leave Jerusalem immediately, because they will not accept your testimony about me.’ ‘Lord I replied, these men know that I went from one synagogue to another to imprison and beat those who believe in you. And when the blood of your martyr Stephen was shed, I stood there giving my approval and guarding the clothes of those who were killing him. Then the Lord said to me,’ ‘Go; I will send you far away to the Gentiles.’” (Acts 22:18b-21)

“The crowd listened to Paul until he said this. Then they raised their voices and shouted, "Rid the earth of him! He's not fit to live! As they were shouting and throwing off their cloaks and flinging dust into the air, the commander ordered Paul to be taken into the barracks. He directed that he be flogged and questioned in order to find out why the people were shouting at him like this. As they stretched him out to flog him, Paul said to the centurion standing there, ‘Is it legal for you to flog a Roman citizen who hasn't even been found guilty?’” (Acts 22:22-25)

“The next day, since the commander wanted to find out exactly why Paul was being accused by the Jews, he released him and ordered the chief priests and all the Sanhedrin to assemble. Then he brought Paul and had him stand before them. Paul looked straight at the Sanhedrin and said, "My brothers, I have fulfilled my duty to God in all good conscience to this day." At this the high priest Ananias ordered those standing near Paul to strike him on the mouth.” (Acts 22:30-23:2)

“The next morning the Jews formed a conspiracy and bound themselves with an oath not to eat or drink until they had killed Paul. More than forty men were involved in this plot. They went to the chief priests and elders and said, ‘We have taken a solemn oath not to eat anything until we have killed Paul. Now then, you and the Sanhedrin petition the commander to bring him before you on the pretext of wanting more accurate information about his case. We are ready to kill him before he gets here.’” (Acts 23:12-15)

Paul and Peter warn of false teachers and a falling away

“There will be terrible times in the last days. People [Christians] will be lovers of themselves,

χύθηκε το αίμα του μάρτυρά σου Στεφάνου, στάθηκα εκεί δίνοντας την έγκρισή μου και φύλαγα τα ρούχα εκείνων που τον σκότωναν. Τότε ο Κύριος μου είπε: «Πήγαινε. Θα σε στείλω μακριά στα έθνη.» (Πράξεις 22:18β-21)

«Το πλήθος άκουσε τον Παύλο μέχρι που είπε αυτό. Τότε ύψωσαν τις φωνές τους και φώναξαν: "Απαλλαγείτε από τη γη! Δεν είναι ικανός να ζήσει! Καθώς φώναζαν, πετούσαν τους μανδύες τους και πετούσαν σκόνη στον αέρα, ο διοικητής διέταξε να οδηγήσουν τον Παύλο στον στρατώνα. να τον μαστιγώσουν και να τον ανακρίνουν για να μάθουν γιατί ο κόσμος τον φώναζε έτσι. Καθώς τον άπλωσαν για να τον μαστιγώσουν, ο Παύλος είπε στον εκατόνταρχο που στεκόταν εκεί: «Είναι νόμιμο να μαστιγώσεις έναν Ρωμαίο πολίτη που δεν βρέθηκε καν ένοχος;» (Πράξεις 22:22-25)

«Την επόμενη μέρα, αφού ο διοικητής ήθελε να μάθει γιατί ακριβώς κατηγορείται ο Παύλος από τους Ιουδαίους, τον άφησε ελεύθερο και διέταξε τους αρχιερείς και όλο το Σανχεδρίν να συγκεντρωθούν. Τότε έφερε τον Παύλο και τον έβαλε να σταθεί μπροστά τους. Ο Παύλος κοίταξε κατευθείαν στο Σανχεντρίν και είπε: «Άδελφοί μου, έχω εκπληρώσει το καθήκον μου προς τον Θεό με όλη μου τη συνείδηση μέχρι σήμερα». Τότε ο αρχιερέας Ανανίας διέταξε όσους στέκονταν κοντά στον Παύλο να τον χτυπήσουν στο στόμα». (Πράξεις 22:30-23:2)

«Το επόμενο πρωί οι Εβραίοι έφτιαξαν μια συνωμοσία και δεσμεύτηκαν με όρκο να μην φάνε ή να πιουν μέχρι να σκοτώσουν τον Παύλο. Περισσότεροι από σαράντα άνδρες συμμετείχαν σε αυτή την πλοκή. Πήγαν στους αρχιερείς και στους πρεσβυτέρους και είπαν: «Δώσαμε πανηγυρικό όρκο να μην φάμε τίποτα μέχρι να σκοτώσουμε τον Παύλο. Τώρα λοιπόν, εσείς και το Sanhedrin ζητάτε από τον διοικητή να τον φέρει ενώπιόν σας με το πρόσχημα ότι θέλετε πιο ακριβείς πληροφορίες για την υπόθεσή του. Είμαστε έτοιμοι να τον σκοτώσουμε πριν φτάσει εδώ.» (Πράξεις 23:12-15).

Ο Παύλος και ο Πέτρος προειδοποιούν για ψεύτικους δασκάλους και αποχώρηση

«Θα υπάρξουν τρομερές στιγμές τις τελευταίες μέρες. Οι άνθρωποι [οι Χριστιανοί] θα είναι αυτοεραστές, λάτρεις του χρήματος, καυχησιάρηδες, περήφανοι, υβριστές, ανυπάκουοι στους γονείς τους, αγάριστοι, ανίεροι, χωρίς αγάπη, ασυγχώρητοι, συκοφάντες, χωρίς εγκράτεια, βάνανσοι, όχι λάτρεις του καλού, προδοτικοί, ορμητικός, αλαζονικός, λάτρεις της ηδονής παρά λάτρεις του Θεού— έχοντας μια μορφή ευσεβείας [εξωτερική εμφάνιση αλλά όχι την πραγματική] αλλά αρνούμενοι τη δύναμή της. Δεν έχουν καμία σχέση με αυτούς». (2 Τιμόθεο 3:1-5)

Ο Παύλος λέει στον Τιμόθεο: «Κήρυξε τον Λόγο. να είστε προετοιμασμένοι εντός και εκτός εποχής. διορθώστε,

lovers of money, boastful, proud, abusive, disobedient to their parents, ungrateful, unholy, without love, unforgiving, slanderous, without self-control, brutal, not lovers of the good, treacherous, rash, conceited, lovers of pleasure rather than lovers of God— having **a form of godliness** [outward appearance but not the real] but denying its power. Have nothing to do with them.” (2 Timothy 3:1-5)

Paul tells Timothy to: “Preach the Word; be prepared in season and out of season; correct, rebuke and encourage — with great patience and careful instruction. For the time will come when men will not put up with sound doctrine. Instead, to suit their own desires, they will gather around them a great number of teachers to say what their itching ears want to hear. They will turn their ears away from the truth and turn aside to myths [things devised by man; i.e., not from God].” (2 Timothy 4:2-4)

“But there were also false prophets [teachers] among the people [Israelites] just as there will be false teachers among you [Christians]. They will secretly introduce destructive heresies, even denying the sovereign Lord who bought them — bringing swift destruction on themselves. Many will follow their shameful ways and will bring the way of truth into disrepute. In their greed these teachers will exploit you with stories they have made up. Their condemnation has long been hanging over them, and their destruction has not been sleeping.” (2 Peter 2:1-3)

Nero Burns Rome AD 67

The first Roman persecution of the Church appears to have taken place in the year 67, [1 year following the Jews of Judea rebellion against Rome] under Nero, the sixth emperor of Rome. This monarch reigned for the space of five years, with tolerable credit to himself, but then gave way to the greatest extravagancy of temper, and to the most atrocious barbarities. Among other diabolical whims, he ordered that the city of Rome should be set on fire, which order was executed by his officers, guards, and servants. While the imperial city was in flames, he went up to the tower of Macenas, played upon his harp, sung the song of the burning of Troy, and openly declared that 'he wished the ruin of all things before his death.' Besides the noble pile, called the Circus,

επιπλήξτε και ενθαρρύνετε — με μεγάλη υπομονή και προσεκτική διδασκαλία. Γιατί θα έρθει ο καιρός που οι άνθρωποι δεν θα ανεχτούν το ορθό δόγμα. Αντίθετα, για να ταιριάζουν με τις δικές τους επιθυμίες, θα μαζέψουν γύρω τους έναν μεγάλο αριθμό δασκάλων για να πουν αυτό που θέλουν να ακούσουν τα αυτιά τους που φαγουρίζουν. Θα στρέψουν τα αυτιά τους μακριά από την αλήθεια και θα στραφούν στους μύθους [πράγματα που επινόησε ο άνθρωπος, δηλαδή, όχι από τον Θεό]». (2 Τιμόθεο 4:2-4)

«Αλλά υπήρχαν επίσης ψευδοπροφήτες [δάσκαλοι] μεταξύ του λαού [Ισραηλίτες] όπως θα υπάρξουν ψεύτικοι δάσκαλοι ανάμεσά σας [οι Χριστιανοί]. Θα εισαγάγουν κρυφά καταστροφικές αιρέσεις, αρνούμενοι ακόμη και τον κυρίαρχο Κύριο που τις αγόρασε — φέρνοντας γρήγορη καταστροφή στον εαυτό τους. Πολλοί θα ακολουθήσουν τους επαίσχυντους δρόμους τους και θα δυσφημήσουν τον δρόμο της αλήθειας. Στην απληστία τους αυτοί οι δάσκαλοι θα σας εκμεταλλευτούν με ιστορίες που έχουν φτιάξει. Η καταδίκη τους κρέμεται από καιρό πάνω τους και η καταστροφή τους δεν κοιμάται». (2 Πέτρου 2:1-3)

Nero Burns Róμη 67 μ.Χ

Ο πρώτος ρωμαϊκός διωγμός της Εκκλησίας φαίνεται να έλαβε χώρα το έτος 67, [1 έτος μετά την εξέγερση των Εβραίων της Ιουδαίας εναντίον της Ρώμης] υπό τον Νέρωνα, τον έκτο αυτοκράτορα της Ρώμης. Αυτός ο μονάρχης βασίλεψε για πέντε χρόνια, με ανεκτά εύσημα στον εαυτό του, αλλά στη συνέχεια έδωσε τη θέση του στη μεγαλύτερη υπερβολή και στις πιο φρικτές βαρβαρότητες. Μεταξύ άλλων διαβολικών ιδιοτροπιών, διέταξε να πυρποληθεί η πόλη της Ρώμης, η οποία διαταγή εκτελέστηκε από τους αξιωματικούς, τους φρουρούς και τους υπηρέτες του. Ενώ η αυτοκρατορική πόλη ήταν στις φλόγες, ανέβηκε στον πύργο του Μακαίνα, έπαιξε στην άρπα του, τραγούδησε το τραγούδι της καύσης της Τροίας και δήλωσε ανοιχτά ότι «ήθελε την καταστροφή όλων των πραγμάτων πριν από το θάνατό του». Εκτός από τον ευγενή σωρό, που ονομάζεται Τσίρκο, πολλά άλλα παλάτια και σπίτια καταναλώθηκαν.

jesus-is-savior.com/Books, Tracts & Preaching/Printed Books/FBOM/fbom-chap_02.htm [Από το Foxe's Book of Martyrs, Κεφάλαιο 2

Ο Τάκιτος, ένας κριτικός του Νέρωνα, έγραψε: «Καμία ανθρώπινη προσπάθεια, καμία πριγκιπική αξία ή προσφορά στους θεούς δεν θα μπορούσε να εξαφανίσει αυτή τη διαβόητη φήμη ότι ο Νέρων είχε με κάποιο τρόπο διατάξει την πυρκαγιά. Γι' αυτό, για να καταργήσει αυτή τη φήμη, ο Νέρων κατηγορήσε ψευδώς και εκτέλεσε με τις πιο εξάσιες τιμωρίες εκείνους τους ανθρώπους που αποκαλούσαν Χριστιανούς, οι οποίοι ήταν διαβόητοι για τις αηδίες τους.

many other palaces and houses were consumed; several thousand perished in the flames, were smothered in the smoke, or buried beneath the ruins.

jesus-is-savior.com/Books, Tracts & Preaching/Printed Books/FBOM/fbom-chap_02.htm [From *Foxe's Book of Martyrs*, Chapter 2

Tacitus, a critic of Nero wrote, "Yet no human effort, no princely largess or offerings to the gods could make that infamous rumor disappear that Nero had somehow ordered the fire. Therefore, in order to abolish that rumor, Nero falsely accused and executed with the most exquisite punishments those people called Christians, who were infamous for their abominations. The originator of the name, Christ, was executed as a criminal by the procurator Pontius Pilate during the reign of Tiberius; and though repressed, this destructive superstition erupted again, not only through Judea, which was the origin of this evil, but also through the city of Rome, to which all that is horrible and shameful floods together and is celebrated. Therefore, first those were seized who admitted their faith, and then, using the information they provided, a vast multitude were convicted, not so much for the crime of burning the city, but for hatred of the human race. And perishing they were additionally made into sports: they were killed by dogs by having the hides of beasts attached to them, or they were nailed to crosses or set aflame, and, when the daylight passed away, they were used as nighttime lamps. Nero gave his own gardens for this spectacle and performed a Circus game, in the habit of a charioteer mixing with the plebs or driving about the race-course. Even though they were clearly guilty and merited being made the most recent example of the consequences of crime, people began to pity these sufferers, because they were consumed not for the public good but on account of the fierceness of one man."

wsu.edu/wldciv/world_civ_reader/world_civ_reader_1/tacitus [Translated by Richard Hooker]

Temple destroyed

In 70 AD Titus, who later became emperor, and the Roman Legion built a siege wall around Jerusalem. But the Zealots did not wait but attacked causing the Roman Legion to retreat. The Christians remembering Jesus statements

Ο δημιουργός του ονόματος, Χριστός, εκτελέστηκε ως εγκληματίας από τον εισαγγελέα Πόντιο Πιλάτο κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Τιβέριου. Και αν και καταπιεσμένη, αυτή η καταστροφική δεισιδαιμονία ξέσπασε ξανά, όχι μόνο μέσω της Ιουδαίας, η οποία ήταν η προέλευση αυτού του κακού, αλλά και μέσω της πόλης της Ρώμης, στην οποία πλημμυρίζουν και γιορτάζονται όλα τα φρικτά και τα επαίσχυντα. Επομένως, πρώτα συνελήφθησαν όσοι παραδέχτηκαν την πίστη τους και στη συνέχεια, χρησιμοποιώντας τις πληροφορίες που παρείχαν, ένα τεράστιο πλήθος καταδικάστηκε, όχι τόσο για το έγκλημα της καύσης της πόλης, αλλά για το μίσος προς το ανθρώπινο γένος. Και χάνονταν επιπρόσθετα σε αθλήματα: σκοτώθηκαν από σκυλιά με το δέρμα των θηρίων να τους κολλήσουν, ή τους κάρφωναν σε σταυρούς ή τους έβαζαν φωτιά, και, όταν περνούσε το φως της ημέρας, τα χρησιμοποιούσαν ως νυχτερινά λυχνάρια. Ο Νέρων έδωσε τους δικούς του κήπους για αυτό το θέαμα και έκανε ένα παιχνίδι τσίρκου, με τη συνήθεια να ανακατεύεται ένας αρματιστής με τους λόχους ή να οδηγεί στον αγώνα. Παρόλο που ήταν ξεκάθαρα ένοχοι και άξιοι να γίνουν το πιο πρόσφατο παράδειγμα των συνεπειών του εγκλήματος, οι άνθρωποι άρχισαν να λυπούνται αυτούς τους υποφέροντες, επειδή καταναλώθηκαν όχι για το δημόσιο καλό, αλλά λόγω της αγριότητας ενός ανθρώπου». αλλά για το μίσος του ανθρώπινου γένους. Και χάνονταν επιπρόσθετα σε αθλήματα: σκοτώθηκαν από σκυλιά με το δέρμα των θηρίων να τους κολλήσουν, ή τους κάρφωναν σε σταυρούς ή τους έβαζαν φωτιά, και, όταν περνούσε το φως της ημέρας, τα χρησιμοποιούσαν ως νυχτερινά λυχνάρια. Ο Νέρων έδωσε τους δικούς του κήπους για αυτό το θέαμα και έκανε ένα παιχνίδι τσίρκου, με τη συνήθεια να ανακατεύεται ένας αρματιστής με τους λόχους ή να οδηγεί στον αγώνα. Παρόλο που ήταν ξεκάθαρα ένοχοι και άξιοι να γίνουν το πιο πρόσφατο παράδειγμα των συνεπειών του εγκλήματος, οι άνθρωποι άρχισαν να λυπούνται αυτούς τους υποφέροντες, επειδή καταναλώθηκαν όχι για το δημόσιο καλό, αλλά λόγω της αγριότητας ενός ανθρώπου». ή τα κάρφωναν σε σταυρούς ή τα έβαζαν φωτιά, και, όταν

recorded in Matthew 24 fled to the hills. The Temple was destroyed and animal sacrifices ceased as a part of Jewish worship. In c. 135 Jews were banned from the [renamed](#) city after the [Bar Kokhba revolt](#). Following this time, early [Church historian Eusebius of Caesarea](#) records that ethnically Jewish leadership of the church in [Jerusalem](#) (literally those "of the [circumcision](#)") was replaced by Gentile leadership.^[3] Most of the Christian population had left the city.

Christ through John warns congregations in Asia Minor

Persecution is coming some will die while others will fall away. "The antichrist (those who deny Jesus is the Christ, Son of God, anointed one) is coming, even now many antichrists have come....Such a man is the antichrist — he denies the Father and the Son." (1 John 2:18, 22)

Ephesus "... Yet I hold this against you: You have forsaken your first love. Remember the height from which you have fallen! Repent [change one's ways] and do the things you did at first. If you do not repent, I will come to you and remove your lampstand from its place. But you have this in your favor: You hate the practices of the Nicolaitans, which I also hate." (Revelation 2:4-5)

Smyrna "... Do not be afraid of what you are about to suffer. I tell you; the devil will put some of you in prison to test you, and you will suffer persecution for ten days. Be faithful, even to the point of death, and I will give you the crown of life." (Revelation 2:10)

Pergamum "I know where you live-where Satan has his throne. Yet you remain true to my name. You did not renounce your faith in me. ... Nevertheless, I have a few things against you: You have people there ['Christians' in their assembly] who hold to the teachings of Balaam. ... Likewise, you also have those who hold to the teaching of the Nicolaitans. Repent therefore! Otherwise, I will soon come to you and will fight against them with the sword of my mouth." (Revelation 2:13, 14, 16)

Thyatira "Nevertheless, I have this against you: You tolerate that woman Jezebel, who calls herself a prophetess. By her teaching she misleads my servants into sexual immorality

έφευγε το φως της ημέρας, τα χρησιμοποιούσαν ως νυχτερινά λυχνάρια. Ο Νέρων έδωσε τους δικούς του κήπους για αυτό το θέαμα και έκανε ένα παιχνίδι τσίρκου, με τη συνήθεια να ανακατεύεται ένας αρματιστής με τους λόχους ή να οδηγεί στον αγώνα. Παρόλο που ήταν ξεκάθαρα ένοχοι και άξιοι να γίνουν το πιο πρόσφατο παράδειγμα των συνεπειών του εγκλήματος, οι άνθρωποι άρχισαν να λυπούνται αυτούς τους υποφέροντες, επειδή καταναλώθηκαν όχι για το δημόσιο καλό, αλλά λόγω της αγριότητας ενός ανθρώπου». ή τα κάρφωσαν σε σταυρούς ή τα έβαζαν φωτιά, και, όταν έφευγε το φως της ημέρας, τα χρησιμοποιούσαν ως νυχτερινά λυχνάρια. Ο Νέρων έδωσε τους δικούς του κήπους για αυτό το θέαμα και έκανε ένα παιχνίδι τσίρκου, με τη συνήθεια να ανακατεύεται ένας αρματιστής με τους λόχους ή να οδηγεί στον αγώνα. Παρόλο που ήταν ξεκάθαρα ένοχοι και άξιοι να γίνουν το πιο πρόσφατο παράδειγμα των συνεπειών του εγκλήματος, οι άνθρωποι άρχισαν να λυπούνται αυτούς τους υποφέροντες, επειδή καταναλώθηκαν όχι για το δημόσιο καλό, αλλά λόγω της αγριότητας ενός ανθρώπου».

wsu.edu/wldciv/world_civ_reader/world_civ_reader_1/tacitus
[Μετάφραση Richard Hooker]

ναός καταστράφηκε από

Το 70 μ.Χ. ο Τίτος, ο οποίος αργότερα έγινε αυτοκράτορας, και η Ρωμαϊκή Λεγεώνα έχτισαν ένα πολιορκητικό τείχος γύρω από την Ιερουσαλήμ. Όμως οι Ζηλωτές δεν περίμεναν αλλά επιτέθηκαν προκαλώντας τη Ρωμαϊκή Λεγεώνα να υποχωρήσει. Οι Χριστιανοί θυμούμενοι τις δηλώσεις του Ιησού που καταγράφηκαν στο Κατά Ματθαίον 24 κατέφυγαν στους λόφους. Ο Ναός καταστράφηκε και οι θυσίες ζώων σταμάτησαν ως μέρος της εβραϊκής λατρείας. Στο γ. 135 Εβραίοι απαγορεύτηκαν από το [μετονομάστηκε](#) πόλη μετά την [Εξέγερση του Bar Kokhba](#). Μετά από αυτό το διάστημα, νωρίς [Ιστορικός της Εκκλησίας Ευσέβιος Καισαρείας](#) καταγράφει ότι η εθνοτικά εβραϊκή ηγεσία της εκκλησίας σε [Ιερουσαλήμ](#) (κυριολεκτικά αυτά «του [περιτομή](#)») αντικαταστάθηκε από την ηγεσία των Εθνών.^[3] Το μεγαλύτερο μέρος του χριστιανικού πληθυσμού είχε εγκαταλείψει την πόλη.

Ο Χριστός μέσω του Ιωάννη προειδοποιεί τις εκκλησίες στη Μικρά Ασία

Έρχεται η δίωξη κάποιιοι θα πεθάνουν ενώ άλλοι θα πέσουν. «Ο αντίχριστος (όσοι αρνούνται τον Ιησού είναι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, ο χρισμένος) έρχεται, ακόμη και τώρα έχουν έρθει πολλοί αντίχριστοι... Ένας τέτοιος άνθρωπος είναι ο αντίχριστος — αρνείται τον Πατέρα και τον Υιό». (1 Ιωάννη 2:18, 22)

Εφεσος «...Κι όμως σας έχω αυτό: Εγκατέλειψες την πρώτη σου αγάπη. Θυμηθείτε το ύψος από το οποίο έχετε

and the eating of food sacrificed to idols. I have given her time to repent of her immorality, but she is unwilling.” (Revelation 2:20-21)

Practices of the Nicolaitans

Apparently, they were very similar to the *Balaamites* of the OT, they committed acts of immorality (fornication) and ate meat that had been offered to idols [probably in worship to them]. In Rev. 2:14-15 the Lord makes this connection plain: "You have there some who hold the teaching of Balaam, who kept teaching Balak to put a stumbling block before the sons of Israel, to eat things sacrificed to idols [as worship], and to commit acts of immorality. You also have some who *in the same way* hold the teaching of the Nicolaitans.”

<http://www.zianet.com/maxey/reflx73.htm>

Teaching of the Nicolaitans (Revelation 2:15)
Apparently, this differed little in principle from the teaching of Balaam, though seemingly presented by a different heretical group. Some would connect the Nicolaitans with Balaamites because of similar etymology of the Greek name Nicolaus and the Semitic name Balaam. That seems fanciful, however, since the two seem to be differentiated in vs. 14-15.

[thebiblewayonline.com/revelation](http://www.thebiblewayonline.com/revelation), by Cecil N. Wright

Teaching of Balaam (2:14)

The ancient prophet Balaam advised the pagan king Balak how he could cause God to curse the Israelites, of whom Balak was afraid but whom Balaam was unable to curse for him. Reference is made to such by Moses in Numbers 31:15-16, speaking of the occasion described in Chapter 25, as a result of which the Lord sent a plague that caused the death of 24,000 persons. The Jewish historian Josephus, in his *Antiquities of the Jews*, Book IV, Chapter VI, Sections 6-12, elaborates upon the details as they had come down to his day, which correspond with the summary description given by Christ in his letter to Pergamum. It was a compromise with paganism in worship and morals.
[thebiblewayonline.com/revelation](http://www.thebiblewayonline.com/revelation), by Cecil N. Wright

πέσει! Μετανοήστε [αλλάξτε τρόπους] και κάντε τα πράγματα που κάνατε στην αρχή. Αν δεν μετανοήσεις, θα έρθω σε σένα και θα βγάλω τον λυχνοστάτη σου από τη θέση του. Αλλά το έχετε υπέρ σας: μισείτε τις πρακτικές των Νικολαϊτών, τις οποίες μισώ κι εγώ». (Αποκάλυψη 2:4-5)

Σμύρνη «...Μη φοβάστε αυτό που πρόκειται να υποφέρετε. Σου λέω; ο διάβολος θα βάλει μερικούς από εσάς στη φυλακή για να σας δοκιμάσει και θα υποστείτε διώξεις για δέκα μέρες. Να είσαι πιστός, μέχρι θανάτου, και θα σου δώσω το στέμμα της ζωής». (Αποκάλυψη 2:10)

Πέργαμος «Ξέρω πού μένεις - πού έχει τον θρόνο του ο Σατανάς. Ωστόσο, παραμένεις πιστός στο όνομά μου. Δεν απαρνήθηκες την πίστη σου σε μένα. ... Ωστόσο, έχω μερικά πράγματα εναντίον σας: Έχετε ανθρώπους εκεί [«Χριστιανούς» στη συνέλευσή τους] που εμμένουν στις διδασκαλίες του Βαλαάμ. ... Παρόμοια, έχετε επίσης εκείνους που εμμένουν στη διδασκαλία των Νικολαϊτών. Μετανοήστε λοιπόν! Διαφορετικά, θα έρθω σύντομα σε εσάς και θα πολεμήσω εναντίον τους με το σπαθί του στόματός μου». (Αποκάλυψη 2:13, 14, 16)

Θυάτιρα «Ωστόσο, έχω αυτό εναντίον σου: ανέχεσαι εκείνη τη γυναίκα Ιεζάβελ, που αυτοαποκαλείται προφήτισσα. Με τη διδασκαλία της παραπλανά τους υπηρέτες μου στη σεξουαλική ανηθικότητα και στην κατανάλωση τροφής που θυσιάζεται στα είδωλα. Της έδωσα χρόνο να μετανοήσει για την ανηθικότητα της, αλλά δεν θέλει». (Αποκάλυψη 2:20-21)

Πρακτικές των Νικολαϊτών

Προφανώς, έμοιαζαν πολύ με τους Βαλααμίτες του ΟΤ, διέπρατταν πράξεις ανηθικότητας (πορνείας) και έτρωγαν κρέας που είχε προσφερθεί σε είδωλα [μάλλον σε λατρεία τους]. Στην Αποκ. 2:14-15 ο Κύριος κάνει αυτή τη σύνδεση ξεκάθαρη: «Έχετε μερικούς που κρατούν τη διδασκαλία του Βαλαάμ, οι οποίοι συνέχισαν να δίδασκαν τον Βαλάκ να βάζει εμπόδιο μπροστά στους γιους του Ισραήλ, να τρώνε πράγματα που θυσιάζονται στα είδωλα [όπως λατρεία] και να διαπράττεις πράξεις ανηθικότητας. Έχεις επίσης μερικούς που με τον ίδιο τρόπο κρατούν τη διδασκαλία των Νικολαϊτών». <http://www.zianet.com/maxey/reflx73.htm>

Διδασκαλία των Νικολαϊτών (Αποκάλυψη 2:15)

Προφανώς, αυτό διέφερε ελάχιστα κατ' αρχήν από τη διδασκαλία του Βαλαάμ, αν και φαινομενικά παρουσιάστηκε από μια διαφορετική αιρετική ομάδα. Κάποιοι θα συνέδεαν τους Νικολαϊτες με τους Βαλααμίτες λόγω παρόμοιας ετυμολογίας του

The woman Jezebel (Revelation 2:20)
Most manuscripts have "the" woman, but a few have "thy" woman. Some have supposed her to be the wife of the one addressed as the "angel" of the church, since *sou* (thy) is singular. But the consensus of textual scholars favors *ten* (the) as having been the original reading. Here Jezebel is evidently a symbolic name for some prominent woman in the church at Thyatira, somewhat like the wicked wife of King Ahab who was guilty of "whoredom" and "witchcraft" (1 Kings 16:31; 2 Kings 9:22), promoting the worship of Baal and seeking to drive worshippers of God out of Israel. The Jezebel of Thyatira promoted both idolatrous and licentious practices among Christians.

thebiblewayonline.com/revelation, by Cecil N. Wright

When we examine the Greek and Jew mind later these practices may be more clearly understood.

Sardis "... These are the words of him who holds the seven spirits of God and the seven stars. I know your deeds; you have a reputation of being alive, but you are dead. Wake up! Strengthen what remains and is about to die, for I have not found your deeds complete in the sight of my God." (Revelation 3:1-2)

Philadelphia "... Since you have kept my command to endure patiently, I will also keep you from the hour of trial that is going to come upon the whole world to test those who live on the earth." (Revelation 3: 10)

Laodicea "... I know your deeds, that you are neither cold nor hot. I wish you were either one or the other! So, because you are lukewarm- neither hot nor cold- I am about to spit you out of my mouth." ... "So be earnest, and repent. Here I am! I stand at the door and knock. If anyone hears my voice and opens the door, I will come in and eat with him, and he with me." (Revelation 3: 15-16; 19-20)

The condition of the Asia Minor churches clearly shows not only individual Christians but entire congregations can stray away, **forsake Christ**,

ελληνικού ονόματος Νικόλαος και του σημιτικού ονόματος Βαλαάμ. Αυτό φαίνεται φανταστικό, ωστόσο, αφού οι δύο μοιάζουν να διαφοροποιούνται στο vs. 14-15. thebiblewayonline.com/revelation, από τον Cecil N. Wright

Διδασκαλία του Βαλαάμ (2:14)

Ο αρχαίος προφήτης Βαλαάμ συμβούλεψε τον ειδωλόλατρη βασιλιά Βαλάκ πώς θα μπορούσε να κάνει τον Θεό να καταραστεί τους Ισραηλίτες, τους οποίους ο Βαλάκ φοβόταν αλλά τους οποίους ο Βαλαάμ δεν μπορούσε να καταραστεί για χάρη του. Αναφέρεται σε τέτοια από τον Μωσή στους Αριθμούς 31:15-16, μιλώντας για την περίπτωση που περιγράφεται στο Κεφάλαιο 25, ως αποτέλεσμα της οποίας ο Κύριος έστειλε μια πληγή που προκάλεσε το θάνατο 24.000 ατόμων. Ο Εβραίος ιστορικός Ιώσηπος, στις Αρχαιότητες των Εβραίων, Βιβλίο IV, Κεφάλαιο VI, Ενότητες 6-12, επεξεργάζεται τις λεπτομέρειες όπως είχαν φτάσει μέχρι την εποχή του, οι οποίες αντιστοιχούν στη συνοπτική περιγραφή που έδωσε ο Χριστός στην επιστολή του προς την Πέργαμο. Ήταν ένας συμβιβασμός με τον παγανισμό στη λατρεία και τα ήθη. thebiblewayonline.com/revelation, από τον Cecil N. Wright

Η γυναίκα Ιεζάβελ (Αποκάλυψη 2:20)

Τα περισσότερα χειρόγραφα έχουν "τη γυναίκα", αλλά μερικά έχουν "τη γυναίκα σου". Κάποιοι υπέθεσαν ότι είναι σύζυγος εκείνου που αποκαλείται «άγγελος» της εκκλησίας, αφού το σου (σου) είναι ενικό. Αλλά η συναίνεση των μελετητών κειμένων ευνοεί το δέκα (το) ως το αρχικό ανάγνωσμα. Εδώ η Ιεζάβελ είναι προφανώς ένα συμβολικό όνομα για κάποια εξέχουσα γυναίκα στην εκκλησία στα Θυάτιρα, κάπως σαν την κακιά σύζυγο του βασιλιά Αχαάβ που ήταν ένοχη για «πορνεία» και «μαγεία» (Α' Βασιλέων 16:31· Β' Βασιλέων 9:22). προωθώντας τη λατρεία του Βάαλ και επιδιώκοντας να εκδιώξουν τους λάτρεις του Θεού από τον Ισραήλ. Η Ιεζάβελ των Θυατείρων προώθησε τόσο ειδωλολατρικές όσο και άσεμνες συνήθειες μεταξύ των Χριστιανών. thebiblewayonline.com/αποκάλυψη, από τον Cecil N. Wright

Όταν εξετάσουμε αργότερα το μυαλό των Ελλήνων και των Εβραίων, αυτές οι πρακτικές μπορεί να γίνουν πιο ξεκάθαρες.

Σάρδεις «... Αυτά είναι τα λόγια εκείνου που κρατά τα επτά πνεύματα του Θεού και τα επτά αστέρια. Γνωρίζω τις πράξεις σου. έχεις τη φήμη ότι είσαι ζωντανός, αλλά

His teachings and His saving Grace. If they do not repent and return to Him, they will be lost; i.e., have their lampstand removed.

Note: Faithful Christians still assembling in the midst of persecution.

Trajan Persecution AD 108

In the third persecution Pliny the Second, a man learned and famous, seeing the lamentable slaughter of Christians, and moved therewith to pity, wrote to Trajan, certifying him that there were many thousands of them daily put to death, of which none did anything contrary to the Roman laws worthy of persecution. "The whole account they gave of their crime or error (whichever it is to be called) amounted only to this - that they were accustomed on a stated day to meet before daylight, and to repeat together a set form of prayer to Christ as a God, and to bind themselves by an obligation-not indeed to commit wickedness; but, on the contrary-never to commit theft, robbery, or adultery, never to falsify their word, never to defraud any man: after which it was their custom to separate, and reassemble to partake in common of a harmless meal."

Timeline of the Church Christ established

- Christ conferred the kingdom to His apostles
- Three thousand added to them on Pentecost - 33 AD
- Stephen martyred and Jewish persecution began – 35? AD
- Paul sent to Rome as a prisoner
- Rome burned and Roman persecution began - 64 AD
- Paul's death - 64 -65 AD
- Temple in Jerusalem destroyed - 70 AD
- John imprisoned on Patmos for cause of Christ
- John's death – around 100 AD

The apostolic age ended with Christ's message of redemption having been spread throughout the Roman Empire. A new era is beginning.

Early Christianity

During the second century [100-200 AD], Christianity spread further into the [Latin](#)-speaking

είσαι νεκρός. Ξύπνα! Ενίσχυσε ό,τι μένει και πρόκειται να πεθάνει, γιατί δεν βρήκα τις πράξεις σου ολοκληρωμένες μπροστά στα μάτια του Θεού μου». (Αποκάλυψη 3:1-2)

Φιλαδέλφεια«... Εφόσον τηρήσατε την εντολή μου να υπομείνετε υπομονετικά, θα σας κρατήσω επίσης από την ώρα της δοκιμασίας που πρόκειται να έρθει σε ολόκληρο τον κόσμο για να δοκιμάσει αυτούς που ζουν στη γη». (Αποκάλυψη 3:10)

Λαοδίκεια«... Ξέρω τις πράξεις σου, ότι δεν είσαι ούτε κρύος ούτε ζεστός. Μακάρι να ήσουν ή το ένα ή το άλλο! Έτσι, επειδή είσαι χλιαρός - ούτε ζεστός ούτε κρύος - πρόκειται να σε φτύσω από το στόμα μου». ... «Να είστε ειλικρινείς λοιπόν και μετανοήστε. Εδώ είμαι! Στέκομαι στην πόρτα και χτυπάω. Αν κάποιος ακούσει τη φωνή μου και ανοίξει την πόρτα, θα μπω και θα φάω μαζί του και αυτός μαζί μου». (Αποκάλυψη 3:15-16· 19-20)

Η κατάσταση των μικρασιατικών εκκλησιών δείχνει ξεκάθαρα όχι μόνο μεμονωμένοι Χριστιανοί αλλά ολόκληρες εκκλησίες μπορούν να απομακρυνθούν, να εγκαταλείψουν τον Χριστό, τις διδασκαλίες Του και τη σωτήρια Χάρη Του. Αν δεν μετανοήσουν και δεν επιστρέψουν σε Αυτόν, θα χαθούν. δηλαδή να αφαιρέσετε το φανοστάτη τους.

Σημείωση: Πιστοί Χριστιανοί εξακολουθούν να συγκεντρώνονται εν μέσω διωγμού.

Τραϊανός διωγμός 108 μ.Χ

Στον τρίτο διωγμό ο Πλίνιος ο Δεύτερος, ένας άνθρωπος μαθημένος και διάσημος, βλέποντας τη θλιβερή σφαγή των Χριστιανών και λυπήθηκε, έγραψε στον Τραϊανό, βεβαιώνοντάς του ότι υπήρχαν πολλές χιλιάδες από αυτούς που θανατώθηκαν καθημερινά, από τους οποίους κανένας δεν έκανε τίποτα. αντίθετα με τους ρωμαϊκούς νόμους άξια διωγμού. «Ολόκληρη η αφήγηση που έδωσαν για το έγκλημά τους ή το λάθος τους (όποιο κι αν είναι να ονομαστεί) ήταν μόνο σε αυτό - ότι είχαν συνηθίσει μια καθορισμένη ημέρα να συναντώνται πριν από το φως της ημέρας και να επαναλαμβάνουν μαζί μια καθορισμένη μορφή προσευχής στον Χριστό ως Ο Θεός, και να δεσμευτούν με μια υποχρέωση - όχι μάλιστα να διαπράξουν κακία, αλλά, αντίθετα - να μην διαπράξουν ποτέ κλοπή, ληστεία ή μοιχεία, να μην παραποιήσουν ποτέ τον λόγο τους, να μην εξαπατήσουν ποτέ κανέναν: μετά από αυτό ήταν το έθιμο τους να χωριστούν και να ξανασυναρμολογηθούν για να απολαύσουν από κοινού ένα ακίνδυνο γεύμα».

western part of the [Roman Empire](#). Notable leaders and writers of this time include [Polycarp of Smyrna](#), [Ignatius of Antioch](#),^[4] [Clement of Rome](#), [Justin Martyr](#) and [Irenaeus of Lyon](#)^[4].

During the third century [200-300 AD], Christianity further increased in numbers ([Robin Lane Fox](#) suggests that Christians composed about 2% of the Empire by 250^[4]). Teachers of this period, including [Origen](#) in [Alexandria](#) and [Tertullian](#) in [North Africa](#), expressed in their writings doctrines such as that of The [Trinity](#). [Anthony the Great](#) and others established [Christian monasticism](#) [pertaining to monasteries] and [Gregory the Illuminator](#) was responsible for [Armenia](#) becoming the first officially Christian country. Following the [conversion](#) of [Constantine the Great](#) (just prior to the [Battle of the Milvian Bridge](#) in 312), the [Roman Empire](#) tolerated Christianity with the [Edict of Milan](#) in 313, leading later to the adoption of Christianity as the [state religion](#) [The Roman not the Roman Catholic Church] by law not by conversion in 380 by [Theodosius I](#) and the rise of [Christendom](#) in the [Byzantine empire](#).
en.wikipedia.org/wiki/Early_Christianity

For 280 years Christianity was banned by the Roman Empire. It also conducted ten persecutions yet, during this time it continued to grow.

Diocletian A.D. 302

The Diocletianic Persecution of 303 - 311 was the last and most severe [persecution of Christians](#) in the [Roman Empire](#). Also known as the "Great Persecution," a key early event was the issuing in 303 of a series of edicts by [Emperor Diocletian](#) and his colleagues [Maximian](#), [Galerius](#), and [Constantius](#) [Constantine's father]. These edicts rescinded Christians' legal rights and demanded their compliance with pagan rituals. Later edicts targeted the clergy and demanded universal participation in sacrificial rituals, ordering all inhabitants to perform pagan sacrifices. The persecution varied in intensity and duration across the empire.

en.wikipedia.org/wiki/Diocletian_Persecution

Diocletian's edicts ordered the destruction of Christian scriptures and places of worship across the Empire, and prohibited Christians from

Χρονοδιάγραμμα της Εκκλησίας Ο Χριστός καθιέρωσε

- Ο Χριστός παραχώρησε τη βασιλεία στους αποστόλους Του
- Τρεις χιλιάδες προστέθηκαν σε αυτές την Πεντηκοστή - 33 μ.Χ
- Ο Στέφανος μαρτύρησε και άρχισε η δίωξη των Εβραίων - 35; ΕΝΑ Δ
- Ο Παύλος έστειλε στη Ρώμη φυλακισμένο
- Η Ρώμη κάηκε και άρχισε ο ρωμαϊκός διωγμός - 64 μ.Χ
- Ο θάνατος του Παύλου - 64 -65 μ.Χ
- Καταστράφηκε ναός στην Ιερουσαλήμ - 70 μ.Χ
- Ο Ιωάννης φυλακίστηκε στην Πάτμο για λόγους Χριστού
- Ο θάνατος του Ιωάννη - γύρω στο 100 μ.Χ

Η αποστολική εποχή τελείωσε με το μήνυμα του Χριστού για τη λύτρωση να διαδόθηκε σε όλη τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Μια νέα εποχή ξεκινά.

Πρώμος Χριστιανισμός

Κατά τον δεύτερο αιώνα [100-200 μ.Χ.], ο Χριστιανισμός εξαπλώθηκε περαιτέρω στο [λατινικά](#)-μιλώντας το δυτικό τμήμα της [Ρωμαϊκή αυτοκρατορία](#). Σημαντικοί ηγέτες και συγγραφείς αυτής της εποχής περιλαμβάνουν [Πολύκαρπος του Σμύρνη](#), [Ιγνάτιος Αντιοχείας](#),^[4] [Κλήμης της Ρώμης](#), [Ιουστίνος Μάρτυς](#) και [Ειρηναίος του Λυών](#)^[4].

Κατά τον τρίτο αιώνα [200-300 μ.Χ.], ο Χριστιανισμός αυξήθηκε περαιτέρω σε αριθμούς ([Ρόμπιν Λέιν Φοξ](#) υποδηλώνει ότι οι Χριστιανοί αποτελούσαν περίπου το 2% της Αυτοκρατορίας μέχρι το 250^[4]). Δάσκαλοι αυτής της περιόδου, συμπεριλαμβανομένων [Ωριγένης](#) σε [Αλεξανδρεία](#) και [Τερτυλιανός](#) σε [Βόρεια Αφρική](#), εξέφρασαν στα γραπτά τους δόγματα όπως αυτό του [The Τριάδα](#). [Ο Μέγας Αντώνιος](#) και άλλα καθιερωμένα [χριστιανικός μοναχισμός](#) [που αφορά μοναστήρια] και [Γρηγόριος ο Φωτιστής](#) ήταν υπεύθυνος για [Αρμενία](#) γίνεται η πρώτη επίσημα χριστιανική χώρα. Σε συνέχεια της [μετατροπή](#) του [Ο Μέγας Κωνσταντίνος](#) (λίγο πριν από το [Μάχη της γέφυρας Milvian](#) το 312), το [Ρωμαϊκή αυτοκρατορία](#) ανέχτηκε τον χριστιανισμό με το [Διάταγμα του Μεδιολάνου](#) το 313, οδηγώντας αργότερα στην υιοθέτηση του Χριστιανισμού ως το [κρατική θρησκεία](#) [Η Ρωμαϊκή όχι η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία] με νόμο όχι με μετατροπή το 380 από [Θεοδόσιος Ι](#) και η άνοδος του [χριστιανισμού](#) στο [βυζαντινή αυτοκρατορία](#).
en.wikipedia.org/wiki/Πρώμος_Χριστιανισμός

assembling for worship. Later any known Christian was most cruelly put to death. Shortly after the death of Diocletian the persecution by the Roman Empire against Christians ended when after his “conversion” the Roman Emperor Constantine “legalized” Christianity at the Edict of Milan in AD 313.

Later, in AD 325, Constantine called together the Council of Nicea, in an attempt to unify the empire by a state religion. Constantine envisioned Christianity as a state religion that could unite the Roman Empire, which at that time was beginning to fragment and divide. Constantine refused to fully embrace the Christian faith and continued many of his pagan beliefs and practices, so the church that Constantine promoted was a mixture of Christianity and Roman paganism. “He (Constantine) kept his position as chief priest of the pagan state religion.”

The Eternal Kingdom, F.W. Mattox, p. 127

While this may have seemed to be a positive development for the teaching of Christ’s message of reconciliation and redemption, the results were anything but positive. It immediately achieved expansive influence at all levels of the imperial government.

Constantine found that with the Roman Empire being so vast, expansive, and diverse – not everyone would agree to forsake their religious beliefs and instead embrace Christianity. So, Constantine allowed, and even promoted, the “Christianization” of pagan beliefs. Completely pagan and utterly unbiblical beliefs were given new “Christian” identities while being mixed with the altered church’s teachings and practices. Some clear examples of this are as follows:

(1) **Henotheism or multiple gods**

Most Roman emperors (and citizens) were henotheists. A henotheist is one who believes in the existence of many gods, but focuses primary on one particular god, or considers one particular god supreme over the other gods. For example, the Roman god Jupiter was supreme over the Roman pantheon of gods; e.g., a god of love, a god of peace, a god of war, a god of strength, a god of wisdom, etc. These Roman gods were replaced with saints who were in charge or over each of these, and many other categories and the Roman

Για 280 χρόνια ο Χριστιανισμός απαγορεύτηκε από τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Διεξήγαγε επίσης δέκα διώξεις ακόμη, κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου συνέχισε να αυξάνεται.

Διοκλητιανός 302 μ.Χ

Ο Διοκλητιανός Διωγμός του 303 - 311 ήταν ο τελευταίος και πιο σκληρός διωγμός των χριστιανών στο Ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Γνωστό και ως «Μεγάλη Διώξη», ένα βασικό πρώιμο γεγονός ήταν η έκδοση το 303 μιας σειράς διαταγμάτων από αυτοκράτορας Διοκλητιανός και τους συναδέλφους του Μαξιμιάν, Γαλέριος, και Κωνσταντίος [ο πατέρας του Κωνσταντίνου]. Αυτά τα διατάγματα καταργούσαν τα νόμιμα δικαιώματα των Χριστιανών και απαιτούσαν τη συμμόρφωσή τους με τις ειδωλολατρικές τελετουργίες. Αργότερα διατάγματα στόχευαν τον κλήρο και απαιτούσαν καθολική συμμετοχή σε τελετουργίες θυσίας, διατάσσοντας όλους τους κατοίκους να κάνουν ειδωλολατρικές θυσίες. Οι διώξεις διέφεραν σε ένταση και διάρκεια σε όλη την αυτοκρατορία.

en.wikipedia.org/wiki/Diocletian_Persecution

Τα διατάγματα του Διοκλητιανού διέταξαν την καταστροφή των χριστιανικών γραφών και των χώρων λατρείας σε όλη την Αυτοκρατορία και απαγόρευαν στους Χριστιανούς να συγκεντρώνονται για λατρεία. Αργότερα οποιοσδήποτε γνωστός Χριστιανός θανατώθηκε με τον πιο σκληρό τρόπο. Λίγο μετά το θάνατο του Διοκλητιανού ο διωγμός από τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία κατά των Χριστιανών έληξε όταν μετά τη «μεταστροφή» του ο Ρωμαίος Αυτοκράτορας Κωνσταντίνος «νομιμοποίησε» τον Χριστιανισμό με το Διάταγμα των Μεδιολάνων το 313 μ.Χ.

Αργότερα, το 325 μ.Χ., ο Κωνσταντίνος συγκάλεσε το Συμβούλιο της Νίκαιας, σε μια προσπάθεια να ενοποιήσει την αυτοκρατορία με μια κρατική θρησκεία. Ο Κωνσταντίνος οραματίστηκε τον Χριστιανισμό ως μια κρατική θρησκεία που θα μπορούσε να ενώσει τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, η οποία εκείνη την εποχή άρχιζε να κατακερματίζεται και να διχάζεται. Ο Κωνσταντίνος αρνήθηκε να ασπαστεί πλήρως τη χριστιανική πίστη και συνέχισε πολλές από τις παγανιστικές του πεποιθήσεις και πρακτικές, έτσι η εκκλησία που προώθησε ο Κωνσταντίνος ήταν ένα μείγμα χριστιανισμού και ρωμαϊκού παγανισμού. «Αυτός (ο Κωνσταντίνος) διατήρησε τη θέση του ως αρχιερέας της παγανιστικής κρατικής θρησκείας».

The Eternal Kingdom, FW Mattox, σελ. 127

Ενώ αυτό μπορεί να φαινόταν να είναι μια θετική εξέλιξη για τη διδασκαλία του μηνύματος του Χριστού για τη συμφιλίωση και τη λύτρωση, τα αποτελέσματα ήταν κάθε

god specific to the city was replaced with a “patron saint” for the city.

(2) **Mother Goddess**

The Cult of Isis, an Egyptian mother-goddess religion, was absorbed into Christianity by replacing Isis with Mary. Many of the titles that were used for Isis, such as “Queen of Heaven,” “Mother of God,” and “*theotokos*” (God-bearer) were attached to Mary. Mary was given an exalted role in the Christian faith, far beyond what the Bible ascribes to her, in order to attract Isis worshippers to a faith they would not otherwise embrace. Many temples to Isis were, in fact, converted into temples dedicated to Mary. The first clear hints of what was to become Catholic Mariology occur in the writings of Origen (185-254), who lived in Alexandria, Egypt, which happened to be the focal point of Isis worship.

(3) **Sacrificial Meal**

Mithraism was a religion in the Roman Empire in the 1st through 5th centuries AD. It was very popular among the Romans, especially among Roman soldiers, and was possibly the religion of several Roman emperors. While Mithraism was never given “official” status in the Roman Empire, it was the de-facto official religion until Constantine and succeeding Roman emperors replaced Mithraism with Christianity. One of the key features of Mithraism was a sacrificial meal, which involved eating the flesh and drinking the blood of a bull. Mithras, the god of Mithraism, was “present” in the flesh and blood of the bull, and when consumed, granted salvation to those who partook of the sacrificial meal (theophagy, the eating of one’s god). Mithraism also had seven “sacraments,” making the similarities between Mithraism and Roman Catholicism too many to ignore. Constantine and his successors found an easy substitute for the sacrificial meal of Mithraism in concept of the Lord’s Supper / Christian Communion. Sadly, some early Christians had already begun to attach mysticism to the Lord’s Supper, rejecting the Biblical concept of a simple and worshipful remembrance of Christ’s death and shed blood. The Romanization of the Lord’s Supper made the transition to a sacrificial consumption of Jesus Christ [transubstantiation], now known as the Catholic Mass / Eucharist, complete.

άλλο παρά θετικά. Πέτυχε αμέσως επεκτατική επιρροή σε όλα τα επίπεδα της αυτοκρατορικής κυβέρνησης.

Ο Κωνσταντίνος διαπίστωσε ότι με τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία να είναι τόσο μεγάλη, επεκτατική και ποικιλόμορφη - δεν θα συμφωνούσαν όλοι να εγκαταλείψουν τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις και αντ’ αυτού να ασπαστούν τον Χριστιανισμό. Έτσι, ο Κωνσταντίνος επέτρεψε, και μάλιστα προώθησε, τον «εκχριστιανισμό» των παγανιστικών πεποιθήσεων. Σε εντελώς ειδωλολατρικές και εντελώς αντιβιβλικές πεποιθήσεις δόθηκαν νέες «χριστιανικές» ταυτότητες, ενώ αναμείχθηκαν με τις αλλαγμένες διδασκαλίες και πρακτικές της εκκλησίας. Μερικά ξεκάθαρα παραδείγματα αυτού είναι τα ακόλουθα:

(1) Ενοθεισμός ή πολλαπλοί θεοί

Οι περισσότεροι Ρωμαίοι αυτοκράτορες (και πολίτες) ήταν ενοθειστές. Ενοθειστής είναι αυτός που πιστεύει στην ύπαρξη πολλών θεών, αλλά επικεντρώνεται πρωτίστως σε έναν συγκεκριμένο θεό ή θεωρεί έναν συγκεκριμένο θεό υπέρτατο έναντι των άλλων θεών. Για παράδειγμα, ο ρωμαϊκός θεός Δίας ήταν υπέρτατος πάνω από το ρωμαϊκό πάνθεον των θεών. π.χ. ένας θεός της αγάπης, ένας θεός της ειρήνης, ένας θεός του πολέμου, ένας θεός της δύναμης, ένας θεός της σοφίας, κ.λπ. Αυτοί οι ρωμαϊκοί θεοί αντικαταστάθηκαν με αγίους που ήταν υπεύθυνοι ή πάνω σε καθεμία από αυτές, και πολλές άλλες κατηγορίες και ο ρωμαϊκός θεός που ήταν συγκεκριμένος για την πόλη αντικαταστάθηκε με «πολιούχο άγιο» για την πόλη.

(2) Μητέρα Θεά

Η λατρεία της Ίσιδας, μια αιγυπτιακή θρησκεία της μητέρας-θεάς, απορροφήθηκε από τον Χριστιανισμό αντικαθιστώντας την Ίσιδα με τη Μαρία. Πολλοί από τους τίτλους που χρησιμοποιήθηκαν για την Ίσιδα, όπως «Βασίλισσα του Ουρανού», «Μητέρα του Θεού» και «Θεοτόκος» (Θεοφέρων) προσαρτήθηκαν στη Μαρία. Η Μαρία έλαβε έναν εξυψωμένο ρόλο στη χριστιανική πίστη, πολύ πέρα από αυτό που της αποδίδει η Βίβλος, προκειμένου να προσελκύσει τους λάτρεις της Ίσιδας σε μια πίστη που διαφορετικά δεν θα ασπάζονταν. Πολλοί ναοί της Ίσιδας μετατράπηκαν, στην πραγματικότητα, σε ναούς αφιερωμένους στη Μαρία. Οι πρώτες σαφείς ενδείξεις για το τι επρόκειτο να γίνει Καθολική Μαριολογία εμφανίζονται στα γραπτά του Ωριγένη (185-254), ο οποίος έζησε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, η οποία έτυχε να είναι το επίκεντρο της λατρείας της Ίσιδας.

(3) Θυσιαστικό γεύμα

Ο Μιθραϊσμός ήταν θρησκεία στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία τον 1ο έως τον 5ο αιώνα μ.Χ. Ήταν πολύ δημοφιλές μεταξύ

(4) Supreme Religious Leader

The supremacy of the Roman bishop was created with the support of the Roman emperors. With the city of Rome being the center of government for the Roman Empire, and with the Roman emperors living in Rome, the city of Rome rose to prominence in all facets of life. Constantine, and his successors, gave their support to the bishop of Rome as the supreme ruler of his state church believing it is best for the unity of the Roman Empire that the government and state religion be centered in the same location. While most other bishops [including the Bishop of Constantinople] and Christians resisted the idea of the Roman bishop being supreme, the Roman bishop eventually rose to supremacy, due to the power and influence of the Roman emperors. When the Roman Empire collapsed, the Roman Bishop took on the title that had previously belonged to the Roman emperor Constantine – Pontifex Maximus, [meaning high priest –but originally was the highest office in the [polytheistic ancient Roman religion](#) {during the time before Christ}]. ccel.org/s/schaff/history/3_ch01.htm

Many more examples could be given. These four should suffice in demonstrating the true origin of the Catholic Church. Of course, the Roman Catholic Church denies the pagan origin of its beliefs and practices. The Catholic Church disguises its pagan beliefs under layers of complicated theology. The Catholic Church excuses and denies its pagan origin beneath the mask of “church tradition.” Recognizing that many of its beliefs and practices are utterly foreign to Scripture, the Catholic Church is forced to deny the authority and sufficiency of Scripture.

The origin of the Catholic Church is the tragic compromise of Christianity with the pagan religions that surrounded it. Instead of proclaiming the Gospel and converting the pagans, the state Church just “Christianized” the pagan religions, and “paganized” Christianity. By blurring the differences and erasing the distinctions, yes, the Catholic Church made itself attractive to the people of the Roman Empire, becoming the supreme religion in the Roman world for centuries. Therefore, Paul’s and Peter’s warnings and prophecies came true in the most dominant and altered form of Christianity. GotQuestions.org

των Ρωμαίων, ιδιαίτερα μεταξύ των Ρωμαίων στρατιωτών, και πιθανώς ήταν η θρησκεία αρκετών Ρωμαίων αυτοκρατόρων. Ενώ ο Μιθραϊσμός δεν έλαβε ποτέ «επίσημο» καθεστώς στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, ήταν η de facto επίσημη θρησκεία μέχρι που ο Κωνσταντίνος και οι διάδοχοι Ρωμαίοι αυτοκράτορες αντικατέστησαν τον Μιθραϊσμό με τον Χριστιανισμό. Ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά του Μιθραϊσμού ήταν ένα γεύμα θυσίας, το οποίο περιελάμβανε την κατανάλωση της σάρκας και την κατανάλωση του αίματος ενός ταύρου. Ο Μίθρας, ο θεός του Μιθραϊσμού, ήταν «παρών» στη σάρκα και το αίμα του ταύρου, και όταν καταναλώθηκε, παρείχε τη σωτηρία σε όσους απολάμβαναν το γεύμα της θυσίας (θεοφαγία, το φαγητό του θεού κάποιου). Ο μιθραϊσμός είχε επίσης επτά «μυστήρια», καθιστώντας τις ομοιότητες μεταξύ του μιθραϊσμού και του ρωμαιοκαθολικισμού πάρα πολλές για να αγνοηθούν. Ο Κωνσταντίνος και οι διάδοχοί του βρήκαν ένα εύκολο υποκατάστατο για το θυσιαστικό γεύμα του Μιθραϊσμού στην έννοια του Δείπνου του Κυρίου / Χριστιανικής Κοινωνίας. Δυστυχώς, ορισμένοι πρώτοι Χριστιανοί είχαν ήδη αρχίσει να προσδίδουν μυστικισμό στο Δείπνο του Κυρίου, απορρίπτοντας τη βιβλική ιδέα μιας απλής και λατρευτικής ανάμνησης του θανάτου και του αίματος του Χριστού. Η ρωμανοποίηση του Δείπνου του Κυρίου ολοκλήρωσε τη μετάβαση στη θυσιαστική κατανάλωση του Ιησού Χριστού [μεταουσίωση], γνωστή πλέον ως Καθολική Λειτουργία / Ευχαριστία.

(4) Ανώτατος Θρησκευτικός Ηγέτης

Η επικυριαρχία του Ρωμαίου επισκόπου δημιουργήθηκε με την υποστήριξη των Ρωμαίων αυτοκρατόρων. Με την πόλη της Ρώμης να είναι το κέντρο διακυβέρνησης της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και με τους Ρωμαίους αυτοκράτορες να ζουν στη Ρώμη, η πόλη της Ρώμης αναδείχθηκε σε όλες τις πτυχές της ζωής. Ο Κωνσταντίνος και οι διάδοχοί του έδωσαν την υποστήριξή τους στον επίσκοπο της Ρώμης ως τον ανώτατο άρχοντα της κρατικής εκκλησίας του, πιστεύοντας ότι είναι καλύτερο για την ενότητα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας η κυβέρνηση και η κρατική θρησκεία να επικεντρώνονται στην ίδια τοποθεσία. Ενώ οι περισσότεροι άλλοι επίσκοποι [συμπεριλαμβανομένου του Επισκόπου Κωνσταντινουπόλεως] και οι Χριστιανοί αντιστάθηκαν στην ιδέα ότι ο Ρωμαίος επίσκοπος ήταν ανώτατος, ο Ρωμαίος επίσκοπος τελικά ανήλθε στην υπεροχή, λόγω της δύναμης και της επιρροής των Ρωμαίων αυτοκρατόρων. Όταν κατέρρευσε η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, [πολυθεϊστικός](#) [αρχαία](#) [ρωμαϊκή θρησκεία](#) {κατά τον προ Χριστού χρόνο}. ccel.org/s/schaff/history/3_ch01.htm

Θα μπορούσαν να δοθούν πολλά ακόμη παραδείγματα. Αυτά τα τέσσερα θα πρέπει να αρκούν για να αποδείξουν

As Bible believing Christians separated themselves from the Church of Rome, which they saw as apostate, they represented a formidable potential threat to the official new imperial religion. Persecution in varying degrees of severity was instituted over the centuries following.

Following the Early Christian Era, a new and ominous era began. The Middle Age, as the term implies, is the period which intervenes between ancient and modern times, and connects them, by continuing the one, and preparing for the other. It forms the transition from the Graeco-Roman civilization to the Romano-Germanic, civilization, which gradually arose out of the intervening chaos of barbarism.

Politically, the middle age dates from the great migration of nations and the downfall of the Western Roman Empire in the fifth century [Rome fell in 476 from Germanic invasions]; but for ecclesiastical history it begins with Gregory the Great, the last of the fathers and the first of the popes, at the close of the sixth century.

ccel.org/s/schaff/history/4_ch01.htm

Gregory the Great served just before and after 600 A.D. (590-604). Gregory may be considered the first pope. ... as he was the first to be 1) a Bishop of Rome, 2) a Metropolitan (over Roman territory) and 3) a Patriarch (of Italy, for all the West).

Ankerberg Theological Research Institute Page 5
ankerberg.com/Articles/_PDFArchives/roman-catholicism/RC3W1104.pdf

Before examining some of beliefs and teachings of these “early church leaders” with their very limited resources but searching to know the will of God, we should benefit from an examination of the different perspective about man and God (or gods) of the Hebrew and Hellenistic (non-Jew or Gentile) peoples.

The Hellenists, Greek thinking, world had many gods.

1. There was a god for almost everything - war, love, fertility rain; etc.
2. The images of their gods and goddess were like men and women.

την πραγματική καταγωγή της Καθολικής Εκκλησίας. Φυσικά, η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία αρνείται την παγανιστική προέλευση των πεποιθήσεων και των πρακτικών της. Η Καθολική Εκκλησία συγκαλύπτει τις παγανιστικές της πεποιθήσεις κάτω από στρώματα περίπλοκης θεολογίας. Η Καθολική Εκκλησία δικαιολογεί και αρνείται την παγανιστική καταγωγή της κάτω από τη μάσκα της «εκκλησιαστικής παράδοσης». Αναγνωρίζοντας ότι πολλές από τις πεποιθήσεις και τις πρακτικές της είναι εντελώς ξένες προς τη Γραφή, η Καθολική Εκκλησία αναγκάζεται να αρνηθεί την εξουσία και την επάρκεια της Γραφής.

Η καταγωγή της Καθολικής Εκκλησίας είναι ο τραγικός συμβιβασμός του Χριστιανισμού με τις παγανιστικές θρησκείες που την περιέβαλαν. Αντί να κηρύξει το Ευαγγέλιο και να προσηλυτίσει τους ειδωλολάτρες, η κρατική Εκκλησία απλώς «εκχριστιανοποίησε» τις παγανιστικές θρησκείες και «ειδωλολάρισε» τον Χριστιανισμό. Θολώνοντας τις διαφορές και σβήνοντας τις διακρίσεις, ναι, η Καθολική Εκκλησία έγινε ελκυστική για τους ανθρώπους της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, καθιστώντας την υπέρτατη θρησκεία στον ρωμαϊκό κόσμο για αιώνες. Επομένως, οι προειδοποιήσεις και οι προφητείες του Παύλου και του Πέτρου έγιναν πραγματικότητα στην πιο κυρίαρχη και αλλοιωμένη μορφή του Χριστιανισμού.
GotQuestions.org

Καθώς οι Χριστιανοί που πίστευαν στη Βίβλο αποχωρίζονταν από την Εκκλησία της Ρώμης, την οποία θεωρούσαν αποστατική, αντιπροσώπευαν μια τρομερή πιθανή απειλή για την επίσημη νέα αυτοκρατορική θρησκεία. Οι διωγμοί σε διάφορους βαθμούς σοβαρότητας καθιερώθηκαν κατά τους επόμενους αιώνες.

Μετά την Παλαιοχριστιανική Εποχή, ξεκίνησε μια νέα και δυσοίωνα εποχή. Ο Μεσαίωνας, όπως υπονοεί ο όρος, είναι η περίοδος που παρεμβαίνει μεταξύ αρχαίων και νεότερων χρόνων και τους συνδέει, συνεχίζοντας το ένα και προετοιμάζοντας το άλλο. Σχηματίζει τη μετάβαση από τον ελληνορωμαϊκό πολιτισμό στον ρωμαιο-γερμανικό, πολιτισμό, που προέκυψε σταδιακά από το μεσολαβητικό χάος της βαρβαρότητας.

Πολιτικά, ο μεσαίωνας χρονολογείται από τη μεγάλη μετανάστευση των εθνών και την πτώση της Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας τον πέμπτο αιώνα [η Ρώμη έπεσε το 476 από τις γερμανικές εισβολές]. αλλά για την εκκλησιαστική ιστορία αρχίζει με τον Γρηγόριο τον Μέγα, τον τελευταίο των πατέρων και τον πρώτο των παπών, στα τέλη του έκτου αιώνα.

ccel.org/s/schaff/history/4_ch01.htm

3. They had man's characteristics i.e., love, hate, fits of rage and the extraction of revenge and were inconsistent, moody, and
4. Their gods offered no guidelines or rules for moral or ethical conduct.

The Hellenists compartmentalized man into two parts, a soul and a body. In this dual system the soul was not concerned with the body and the body had nothing to do with the soul. In other words, man's actions and his thoughts, intellect, were unrelated. Therefore, actions done in the body had nothing to do with his salvation. It was what he knew and thought that determined salvation; hence knowledge or Gnosticism.⁴ The opposite was true of the Hebrew people where the where the body and soul were bound together where the actions of the body affected the future of the soul. Perhaps understanding the difference in thinking between Greek and Jew will assist in understanding Paul's letters.

The Hellenists Gnostics taught that the psyche, or soul, was holy whereas the body, or flesh, was inherently evil. To the Gnostics salvation was not of faith or works, as they were evil, but knowledge or Logos (ultimate knowledge) which had no interest in the body which was all evil.

Since the flesh or body was evil or worldly, without any rule of morality and without any bearing on eternity or salvation, situation ethics was the norm. Any and all types of indulgences were acceptable, marriage was held in contempt. Prostitution and homosexuality were accepted without questions, in fact openly practiced in the temples of their gods.

But worship was at the heart of the Greek culture. Colosseums were built for the multitudes to gather [to go to worship] to idolize and revere their gods in an attempt to garner favor from them. [I give this to you so you will give to me – *quid pro quo*] Singing, playing and nude dancing to the gods was worship and it unified the people. With regard to the Greek concept of soul, worship, salvation or eternity were a state of the mind with knowledge and intellect being important.⁵ Good works were unnecessary as whatever occurred with the body

Ο Μέγας Γρηγόριος υπηρέτησε λίγο πριν και μετά το 600 μ.Χ. (590-604). Ο Γρηγόριος μπορεί να θεωρηθεί ο πρώτος πάπας. ... καθώς ήταν ο πρώτος που ήταν 1) Επίσκοπος Ρώμης, 2) Μητροπολίτης (σε ρωμαϊκή επικράτεια) και 3) Πατριάρχης (της Ιταλίας, για όλη τη Δύση).

Ankerberg Theological Research Institute Σελίδα 5
 ankerberg.com/Articles/_PDFArchives/roman-catholicism/RC3W1104.pdf©

Πριν εξετάσουμε μερικές από τις πεποιθήσεις και τις διδασκαλίες αυτών των «πρώτων εκκλησιαστικών ηγετών» με τους πολύ περιορισμένους πόρους τους αλλά ψάχνοντας να γνωρίσουμε το θέλημα του Θεού, θα πρέπει να επωφεληθούμε από μια εξέταση της διαφορετικής οπτικής γωνίας για τον άνθρωπο και τον Θεό (ή τους θεούς) των Εβραίων και των Θεών Ελληνιστικοί (μη Εβραίοι ή Εθνικοί) λαοί.

Οι Ελληνιστές, η ελληνική σκέψη, ο κόσμος είχαν πολλούς θεούς.

5. Υπήρχε ένας θεός σχεδόν για τα πάντα - πόλεμος, αγάπη, βροχή γονιμότητας. και τα λοιπά.
6. Οι εικόνες των θεών και της θεάς τους ήταν σαν άντρες και γυναίκες.
7. Είχαν τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου, δηλαδή αγάπη, μίσος, κρίσεις οργής και εκδίκηση και ήταν ασυνεπείς, κυκλοθυμικοί και
8. Οι θεοί τους δεν πρόσφεραν οδηγίες ή κανόνες για ηθική ή ηθική συμπεριφορά.

Οι Ελληνιστές χώρισαν τον άνθρωπο σε δύο μέρη, μια ψυχή και ένα σώμα. Σε αυτό το διπλό σύστημα η ψυχή δεν ασχολούνταν με το σώμα και το σώμα δεν είχε καμία σχέση με την ψυχή. Με άλλα λόγια, οι πράξεις του ανθρώπου και οι σκέψεις του, η διάνοια, δεν είχαν σχέση. Επομένως, οι ενέργειες που έγιναν στο σώμα δεν είχαν καμία σχέση με τη σωτηρία του. Ήταν αυτό που ήξερε και σκέφτηκε που καθόρισε τη σωτηρία. άρα γνώση ή Γνωστικισμός.¹⁴ Το αντίθετο ίσχυε για τον Εβραϊκό λαό όπου το σώμα και η ψυχή ήταν συνδεδεμένα μεταξύ τους όπου οι ενέργειες του σώματος επηρέαζαν το μέλλον της ψυχής. Ίσως η κατανόηση της διαφοράς στη σκέψη μεταξύ Έλληνα και Εβραίο να βοηθήσει στην κατανόηση των επιστολών του Παύλου.

Οι Ελληνιστές Γνωστικοί δίδασκαν ότι η ψυχή, ή ψυχή, ήταν ιερή ενώ το σώμα ή η σάρκα ήταν εγγενώς κακό. Για τους Γνωστικούς η σωτηρία δεν ήταν η πίστη ή τα έργα,

⁴ Refer to thebiblewayonline.com - Gnosticism

⁵ Refer to thebiblewayonline.com - Body, Soul and Spirit

¹⁴ Ανατρέξτε στο thebiblewayonline.com - Γνωστικισμός

was irrelevant. This concept even exists today when people gather on Sunday to worship ignoring their actions of the past week.

This Greek dual concept of soul and body was foreign to the Jews who looked upon man as a whole where the body and soul were bound together. Their [Jew and Christian followers of Jehovah God] worship, when they had not departed from God, was a continuous act not limited to set times except for special days. Service to God was not seen as secular and worship as religious. They were the same act. Everything was theological to the Jew. **God was not part-time; i.e., not separated between one's job and his religion.**

With this background in the difference in the Greek (Gentile) and Hebrew (Jew) thinking and the fact that many gentiles were turning to Christ and many Jews were returning to Judaism [which could possibly explain the purpose of the book of Hebrews], it should be easier to see how the Greek thinking influenced the writing of the “church fathers.” Adapted from Hebrew mind Vs Greek Mind by Brad Scott wildbranch.org/Gkhebcia/index.html --2-10-2007

Chapter 2

Church Fathers

The following is a closer look at the teachings, practices and interpretations of “church fathers” 100 - 476 AD. Although these men were not inspired of God, as is often clearly evident in their writings, nevertheless they *are* a valuable source of information and insight concerning the history and practices of the early church [which may or may not have been according to the teachings of Christ and apostles].

Adapted from www.zianet.com/maxey/reflx73.htm

Apostolic Fathers

The earliest Church Fathers, (within two generations of the Apostles of Christ) include Clement of Rome [Italy],^[2] Ignatius of Antioch [Syria], Polycarp of Smyrna [Asia Minor now Turkey] and Justin Martyr of Samaria, In addition, the Didache and Shepherd of Hermas are usually

καθώς ήταν κακά, αλλά η γνώση ή ο Λόγος (τελική γνώση) που δεν είχε κανένα ενδιαφέρον για το σώμα που ήταν όλο κακό.

Εφόσον η σάρκα ή το σώμα ήταν κακό ή εγκόσμιο, χωρίς κανένα κανόνα ηθικής και χωρίς καμία σχέση με την αιωνιότητα ή τη σωτηρία, η ηθική της κατάστασης ήταν ο κανόνας. Οποιαδήποτε και όλα τα είδη τέρψεων ήταν αποδεκτά, ο γάμος περιφρονήθηκε. Η πορνεία και η ομοφυλοφιλία έγιναν αποδεκτές χωρίς ερωτήσεις, στην πραγματικότητα ασκούσαν ανοιχτά στους ναούς των θεών τους.

Αλλά η λατρεία ήταν στο επίκεντρο του ελληνικού πολιτισμού. Τα Κολοσσαία χτίστηκαν για να συγκεντρώνονται τα πλήθη [για να πάνε να προσκυνήσουν] για να ειδωλοποιήσουν και να σέβονται τους θεούς τους σε μια προσπάθεια να κερδίσουν την εύνοιά τους. [Σου το δίνω για να μου το δώσεις – quid pro quo] Το τραγούδι, το παιχνίδι και ο γυμνός χορός στους θεούς ήταν λατρεία και ένωνε τους ανθρώπους. Όσον αφορά την ελληνική έννοια της ψυχής, η λατρεία, η σωτηρία ή η αιωνιότητα ήταν μια κατάσταση του νου με τη γνώση και τη διάνοια να είναι σημαντικές.¹⁵ Τα καλά έργα ήταν περιττά καθώς οτιδήποτε συνέβαινε με το σώμα ήταν άσχετο. Αυτή η ιδέα υπάρχει ακόμη και σήμερα όταν οι άνθρωποι συγκεντρώνονται την Κυριακή για να προσκυνήσουν αγνοώντας τις πράξεις τους την περασμένη εβδομάδα.

Αυτή η ελληνική διττή έννοια της ψυχής και του σώματος ήταν ξένη για τους Εβραίους που έβλεπαν τον άνθρωπο ως σύνολο, όπου το σώμα και η ψυχή ήταν συνδεδεμένα μεταξύ τους. Η λατρεία τους [Εβραίοι και Χριστιανοί ακόλουθοι του Ιεχωβά Θεού], όταν δεν είχαν απομακρυνθεί από τον Θεό, ήταν μια συνεχής πράξη που δεν περιοριζόταν σε καθορισμένους χρόνους εκτός από ειδικές ημέρες. Η υπηρεσία στον Θεό δεν θεωρούνταν κοσμική και η λατρεία ως θρησκευτική. Ήταν η ίδια πράξη. Όλα ήταν θεολογικά για τον Εβραίο. Ο Θεός δεν ήταν μερικής απασχόλησης. δηλαδή, δεν χωρίζεται μεταξύ της δουλειάς και της θρησκείας του.

Με αυτό το υπόβαθρο στη διαφορά στην ελληνική (Εθνική) και την Εβραϊκή (Εβραϊκή) σκέψη και το γεγονός ότι πολλοί εθνικοί στρέφονταν στον Χριστό και πολλοί Εβραίοι επέστρεφαν στον Ιουδαϊσμό [που θα μπορούσε ενδεχομένως να εξηγήσει τον σκοπό του βιβλίου των Εβραίων], θα πρέπει να είναι ευκολότερο να δούμε πώς η ελληνική σκέψη επηρέασε τη γραφή των «πατέρων της εκκλησίας». Προσαρμογή από το Εβραϊκό μυαλό Vs Greek Mind από τον Brad Scott wildbranch.org/Gkhebcia/index.html --2-10-2007

¹⁵Ανατρέξτε στο thebiblewayonline.com - Σώμα, Ψυχή και Πνεύμα

placed among the writings of the Apostolic Fathers although their authors are unknown.

en.wikipedia.org/wiki/Apostolic_Fathers#Apostolic_Fathers_and_their_work

Clement of Rome (35 – 101)

His epistle, 1 Clement (c 96), was copied and widely read. Clement calls on the Christians of Corinth to maintain harmony and order.^[2] It is the earliest Christian epistle outside the New Testament. [Catholic] Tradition identifies him as the fourth Pope and Bishop of Rome and his epistle assert Rome's apostolic authority over its audience, ⁶ the church in Corinth.

Teachings of Clement of Rome

1 Clement does **not**, as some claim, establish the "orders" of the church. He refers only to elders and deacons, and he does not distinguish between clergy and laity. [His references strongly show that he did not recognize that he was a pope.] He does, however, suggest that seeking power or prestige within the church is wholly inappropriate, and that each person should be how lowly [they or others think] it may be.

peculiarpress.com/ekklesia/archive/Ekklesia70.htm

Ignatius of Antioch

Ignatius of Antioch (also known as Theophorus) (c 35-110)^[3] was a student of the Apostle John. in route to his martyrdom in Rome, Ignatius wrote a series of letters which have been preserved as an example of the theology of the times. Important topics addressed in these letters include ecclesiology [the study of the church as a thing in itself], the sacraments ⁷ [a visible sign of an invisible reality], the role of bishops, and Biblical Sabbath.^[4] He is the second after Clement to mention Paul's epistles.^[2] [Note neither ecclesiology nor sacraments appear to have any Biblical origin].

en.wikipedia.org/wiki/Ignatius_of_Antioch

There appears to be some evidence that prior to 150 AD there were a plurality of elders in churches. "It is definitely established that during the period from 100 to nearly 150 the church was

Κεφάλαιο 2

Πατέρες της Εκκλησίας

Ακολουθεί μια πιο προσεκτική ματιά στις διδασκαλίες, τις πρακτικές και τις ερμηνείες των «πατέρων της εκκλησίας» 100 - 476 μ.Χ. Αν και αυτοί οι άνθρωποι δεν ήταν θεόπνευστοι, όπως είναι συχνά φανερό στα γραπτά τους, εντούτοις αποτελούν πολύτιμη πηγή πληροφοριών και γνώσεων σχετικά με την ιστορία και τις πρακτικές της πρώτης εκκλησίας [που μπορεί ή όχι να ήταν σύμφωνα με τις διδασκαλίες του Χριστός και απόστολοι].

Προσαρμογή από www.zianet.com/maxey/reflx73.htm

Αποστολικοί Πατέρες

Οι πρώτοι Πατέρες της Εκκλησίας, (εντός δύο γενεών του Αποστόλου του Χριστού) περιλαμβάνουν Κλήμη της Ρώμης [Ιταλία],^[2] Ιγνάτιος Αντιοχείας [Συρία], Πολύκαρπος Σμύρνης [Μικρά Ασία τώρα Τουρκία] και Ιουστίνος Μάρτυς Σαμαριάς, Επιπλέον, ο Didache και Ποιμένας του Ερμάτοποθετούνται συνήθως ανάμεσα στα γραπτά των Αποστολικών Πατέρων αν και οι συγγραφείς τους είναι άγνωστοι.

en.wikipedia.org/wiki/Apostolic_Fathers#Apostolic_Fathers_and_their_work

Κλήμη της Ρώμης (35 – 101)

Η επιστολή του, 1 Κλήμη (γ 96), αντιγράφηκε και διαβάστηκε ευρέως. Ο Κλήμη καλεί τους χριστιανούς της Κορίνθου να διατηρήσουν την αρμονία και την τάξη.^[2] Είναι η παλαιότερη χριστιανική επιστολή εκτός της Καινής Διαθήκης. [Καθολική] Η παράδοση τον προσδιορίζει ως τον τέταρτο Πάπα και Επίσκοπο της Ρώμης και η επιστολή του επιβεβαιώνει την αποστολική εξουσία της Ρώμης στο ακροατήριό της,¹⁶ η εκκλησία στην Κόρινθο.

Διδασκαλίες του Κλεμέτου της Ρώμης

1 Ο Κλήμη δεν καθιερώνει, όπως ισχυρίζονται ορισμένοι, τα «τάγματα» της εκκλησίας. Αναφέρεται μόνο σε πρεσβύτερους και διακόνους και δεν κάνει διάκριση μεταξύ κληρικών και λαϊκών. [Οι αναφορές του δείχνουν έντονα ότι δεν αναγνώριζε ότι ήταν πάπας.] Ωστόσο, προτείνει ότι η αναζήτηση εξουσίας ή κύρους μέσα στην εκκλησία είναι εντελώς ακατάλληλη και ότι κάθε άτομο πρέπει να είναι πόσο ταπεινό [το πιστεύουν αυτοί ή άλλοι] μπορεί.

peculiarpress.com/ekklesia/archive/Ekklesia70.htm

⁶ Refer to the Hierarchal Authority - page 33.

⁷ Refer to thebiblewayonline.com - Sacraments.

¹⁶ Ανατρέξτε στην Αρχιερατική Αρχή - σελίδα 33.

generally governed by elders and deacons without any distinction between elder or bishop.”
The Eternal Kingdom, F.W. Mattox, p. 62

Hierarchical and Authoritative Structure

“After the Apostolic Age (ended about AD 100), the church quickly became more hierarchical and authoritative. So, by early in the second century, church leadership began to transform into something strikingly akin to Roman civil government. The documents primarily responsible for suggesting this unbiblical change was Ignatius, bishop of Antioch, although there is some doubt about the authenticity of his letters. ... It will suffice to point out that in the eight Ignatian letters (ca A.D. 110) generally thought to be genuine, he insists on the division of the bishopric and the presbytery and the monarchical authority of the bishop, going so far as to compare the bishop with Christ Himself.

While there is really no authorization for exclusive and coercive authority for church leaders, it wasn't long after the death of the last Apostle that humans assumed it anyway. Paul clearly uses the elder (Greek, *presbuteros*, *an old man*), bishop (Greek, *episkopos*, *overseer or guardian*), and pastor (Greek, *poimen*, *shepherd*) role in the New Testament interchangeably in Acts 20:17-28. Furthermore, Paul does not imbue this role with a worldly type of authority. Elders are to be servants of the church, watching over the flock with care, presiding over meetings, and applying the wisdom gained with age.

[Note: Servants exercise the master's authority. Elders, as servants, exercise Christ authority in accordance with Biblical instructions. Any demand or directive not from scripture is personal authority not the masters.]

Teachings of Ignatius

a. In like manner, let all reverence the deacons as an appointment of Jesus Christ, and the bishop as Jesus Christ, who is the Son of the Father, and the presbyters as the Sanhedrin of God, and assembly of the apostles. Apart from these, there is no Church" (*Ignatius to the Thrallians III*). Ignatius also claims that no Christian activity is valid without the participation or

Ιγνάτιος Αντιοχείας

Ιγνάτιος Αντιοχείας (γνωστός και ως Θεόφορος) (περίπου 35-110)^[3] ήταν μαθητής του Αποστόλου Ιωάννης. στην πορεία προς το μαρτύριο του στη Ρώμη, ο Ιγνάτιος έγραψε μια σειρά επιστολών που έχουν διασωθεί ως παράδειγμα θεολογία αποφορές. Σημαντικά θέματα που εξετάζονται σε αυτές τις επιστολές περιλαμβάνουν εκκλησιολογία [η μελέτη της εκκλησίας ως πράγμα από μόνη της], ομυστήρια ¹⁷[ένα ορατό σημάδι μιας αόρατης πραγματικότητας], ο ρόλος του επισκόπου, και Βιβλικό Σάββατο.^[4] Είναι ο δεύτερος μετά τον Κλήμη που αναφέρει τις επιστολές του Παύλου.^[2] [Σημειώστε ότι ούτε η εκκλησιολογία ούτε τα μυστήρια φαίνεται να έχουν βιβλική προέλευση]. en.wikipedia.org/wiki/Ignatius_of_Antioch

Φαίνεται ότι υπάρχουν κάποιες ενδείξεις ότι πριν από το 150 μ.Χ. υπήρχε πλήθος πρεσβυτέρων στις εκκλησίες. «Είναι σίγουρα διαπιστωμένο ότι κατά την περίοδο από το 100 έως το 150 σχεδόν η εκκλησία διοικούνταν γενικά από πρεσβυτέρους και διακόνους χωρίς καμία διάκριση μεταξύ πρεσβυτέρου ή επισκόπου». The Eternal Kingdom, FW Mattox, σελ. 62

Ιεραρχική και Εξουσιαστική Δομή

«Μετά την Αποστολική Εποχή (τέλειωσε περίπου το 100 μ.Χ.), η εκκλησία έγινε γρήγορα πιο ιεραρχική και έγκυρη. Έτσι, στις αρχές του δεύτερου αιώνα, η ηγεσία της εκκλησίας άρχισε να μεταμορφώνεται σε κάτι εντυπωσιακά παρόμοιο με τη ρωμαϊκή πολιτική κυβέρνηση. Τα έγγραφα που βασικά υπεύθυνα για την υπόδειξη αυτής της αντιβιβλικής αλλαγής ήταν ο Ιγνάτιος, επίσκοπος Αντιοχείας, αν και υπάρχει κάποια αμφιβολία για την αυθεντικότητα των επιστολών του. ... Αρκεί να επισημάνουμε ότι στις οκτώ Ιγνατιανές επιστολές (περίπου 110 μ.Χ.) που γενικά θεωρούνται γνήσιες, επιμένει στη διαίρεση της επισκοπής και του πρεσβυτέρου και της μοναρχικής εξουσίας του επισκόπου, φτάνοντας στο σημείο να συγκρίνει την επίσκοπος με τον ίδιο τον Χριστό.

Ενώ στην πραγματικότητα δεν υπάρχει εξουσιοδότηση για αποκλειστική και καταναγκαστική εξουσία για τους ηγέτες της εκκλησίας, δεν πέρασε πολύς καιρός μετά τον θάνατο του τελευταίου Αποστόλου που οι άνθρωποι την ανέλαβαν ούτως ή άλλως. Ο Παύλος χρησιμοποιεί ξεκάθαρα τον ρόλο του πρεσβυτέρου (Ελληνας, πρεσβύτερος, ένας γέρος), του επισκόπου (Ελληνας, επίσκοπος, επίσκοπος ή κηδεμόνας) και του ποιμένα (ελληνικά, ποιμένας, ποιμένας) στην Καινή Διαθήκη εναλλακτικά στις Πράξεις 20:17-28. Επιπλέον, ο Παύλος δεν εμποτίζει αυτόν τον ρόλο με έναν

¹⁷Ανατρέξτε στο thebiblewayonline.com - Μυστήρια.

approval of the bishop: "For, since ye are subject to the bishop (Polybius in this case) as to Jesus Christ, ye appear to me to live not after the manner of men, but according to Jesus Christ, who died for us, in order, by believing in His death, ye may escape from death. It is therefore necessary that, as ye indeed do, so **without the bishop ye should do nothing**, but should also be subject to the presbytery, as to the apostle of Jesus Christ" (*Ignatius to the Thrallians II*, emphasis added).

"Let that be deemed a proper Eucharist, which is [administered] either by the bishop, or by one to whom he has entrusted it...It is **not lawful without the bishop** either to baptize or to celebrate a love-feast..." (*Ignatius to the Smyrnaeans VIII*).

peculiarpress.com/index_main.htm

- b. Ignatius was a bishop (presbyter, pastor) of the church at Antioch who separated the presbytery and the episcopate. Throughout these three letters, Ignatius writes of the bishop (singular), the presbytery, and the deacons, insisting that they be respected and obeyed. He equates the bishop to "the Lord himself" (L.Eph 6:1; L.Mag 6:1; L.Tra 2:1); the presbyter to "the council of the apostles" (L.Mag 6:1; L.Tra 2:2); and the deacons to servants of Christ himself (L.Mag 6:1) or to the "mysteries of Jesus Christ" (L.Tra 2:3). He commands the church "to act in harmony with the mind of the bishop" (L.Eph 4:1), and "not do anything without the bishop and the presbyters" (L.Mag 7:1; cf L.Tra 2:2). He seems to ascribe greater power to the prayer of a bishop (L.Eph 5:2), and even suggests the bishop is to be feared (L.Eph 6:1). To his credit, Ignatius does not call for such obedience to himself, but then he is not the bishop of these cities. Nevertheless, Ignatius projects a consistently humble attitude with such statements as "I am only beginning to be a disciple" (L.Eph 3:1); "I do not know whether I am worthy." (L.Tra 4:2)

This notion that Christians are "not to do anything without the bishop (and the presbyters) consent is particularly odious. "Without these (bishop, presbyters, deacons)," he writes. "No group can be called a church"

κοσμικό τύπο εξουσίας. Οι πρεσβύτεροι πρέπει να είναι υπηρέτες της εκκλησίας, να προσέχουν το ποίμνιο με προσοχή, να προεδρεύουν στις συναθροίσεις και να εφαρμόζουν τη σοφία που αποκτάται με την ηλικία.

[Σημείωση: Οι υπηρέτες ασκούν την εξουσία του κυρίου. Οι πρεσβύτεροι, ως υπηρέτες, ασκούν την εξουσία του Χριστού σύμφωνα με τις βιβλικές οδηγίες. Οποιαδήποτε απαίτηση ή οδηγία που δεν προέρχεται από τη γραφή είναι προσωπική εξουσία και όχι οι κύριοι.]

Διδασκαλίες του Ιγνατίου

- c. Κατά τον ίδιο τρόπο, ας σέβονται όλοι τους διακόνους ως διορισμό του Ιησού Χριστού, και τον επίσκοπο ως τον Ιησού Χριστό, που είναι ο Υιός του Πατέρα, και οι πρεσβύτεροι ως το Σάνχεντριν του Θεού, και η σύναξη των αποστόλων. Πέραν αυτών δεν υπάρχει Εκκλησία» (Ιγνάτιος προς Θράλλους Γ'). Ο Ιγνάτιος ισχυρίζεται επίσης ότι καμία χριστιανική δραστηριότητα δεν είναι έγκυρη χωρίς τη συμμετοχή ή την έγκριση του επισκόπου: «Διότι, εφόσον υποτάσσεστε στον επίσκοπο (ο Πολύβιος εν προκειμένω.) Όσον αφορά τον Ιησού Χριστό, μου φαίνεστε ότι δεν ζείτε με τον τρόπο των ανθρώπων, αλλά σύμφωνα με τον Ιησού Χριστό, ο οποίος πέθανε για μας, προκειμένου, πιστεύοντας στον θάνατό Του, να γλιτώσετε από το θάνατο. Είναι λοιπόν αναγκαίο, όπως πράγματι κάνετε, έτσι και χωρίς τον επίσκοπο να μην κάνετε τίποτα, αλλά και να υπόκεινται στο πρεσβυτέριο, όπως στον απόστολο του Ιησού Χριστού».

«Ας θεωρείται σωστή Ευχαριστία, η οποία γίνεται είτε από τον επίσκοπο, είτε από κάποιον στον οποίο την έχει εμπιστευτεί... Δεν είναι νόμιμο χωρίς τον επίσκοπο ούτε να βαπτίζει ούτε να γιορτάζει μια γιορτή αγάπης.. » (Ιγνάτιος προς Σμυρναίους VIII). ιδιόρρυθμος_τύπος.com/index_main.htm

- d. Ο Ιγνάτιος ήταν επίσκοπος (πρεσβύτερος, εφημέριος) της εκκλησίας της Αντιόχειας που χώριζε το πρεσβυτέριο και το επισκοπείο. Σε όλες αυτές τις τρεις επιστολές, ο Ιγνάτιος γράφει για τον επίσκοπο (ενικό), το πρεσβυτέριο και τους διακόνους, επιμένοντας να τους σέβονται και να υπακούουν. Εξισώνει τον επίσκοπο με «τον ίδιο τον Κύριο» (Λ.Εφ 6:1· Λ.Μαγ 6:1· Λ.Τρα 2:1). ο πρεσβύτερος στο «συμβούλιο των αποστόλων» (Λ.Μαγ 6:1· Λ.Τρα 2:2). και οι διάκονοι στους υπηρέτες του ίδιου του Χριστού (Λ.Μαγ. 6:1) ή στα «μυστήρια του Ιησού Χριστού» (Λ. Τρα 2:3). Διατάζει την εκκλησία «να ενεργεί σε αρμονία με το νου του επισκόπου» (Λ.Εφ. 4:1) και «να μην κάνει τίποτα χωρίς τον επίσκοπο και τους πρεσβύτερους» (Λ.Μαγ. 7:1· πρβλ. Λ. Τρα 2 :2).

(L.Tra 3:1).
peculiarpress.com/ekklesia/archive/Ekklesia80.htm

Polycarp of Smyrna

Polycarp of Smyrna (c 69- ca. 155) was a Christian bishop of Smyrna (now İzmir in Turkey). It is recorded that "He had been a disciple of John." The options for this John are; John the son of Zebedee traditionally viewed as the author of the Fourth Gospel, or John the Presbyter (Lake 1912). Traditional advocates follow Eusebius in insisting that the apostolic connection of Polycarp was with John the Evangelist, and that this John, the author of the Gospel of John, was the same as the Apostle John. Polycarp, 155, tried and failed to persuade Anicetus, Bishop of Rome, to have the West celebrate Easter [adapted from paganism dating back to Nimrod shortly after the flood. christiananswers.net/q-eden/edn-t020.html.] on 14 Nisan, as in the East. He rejected the Pope's suggestion that the East use the Western date. In c 155, the Smyrnans demanded Polycarp's execution as a Christian, and he died a martyr. wikipedia.org/wiki/Church_Fathers

Teachings of Polycarp

The Bible itself clearly uses the Greek terms *episkopē* (watchman, sentinel, overseer, bishop) and *prebuteros* (elder, presbyter) interchangeably. There is not even a hint of apostolic teaching for one-man (bishop) rule of an individual congregation, let alone an entire city or region. Yet, the monoepiscopate [single bishop] emerged in the second century, and Polycarp is cited as one of those city rulers. Throughout his seven authentic, extant letters, Ignatius of Antioch repeated[ly] separates the *episkopē* from the *prebuteros*, calling them respectively, God's "managers" (*oikonomos*, chamberlain, governor, and steward), and a civil term applied to Erastus in Romans 16:23; and "assistants" (*paredroi*, a term not used in the New Testament). This idea that elders are assistants to the bishop has no basis whatsoever in Scripture. In the Roman [Catholic] brand of Christianity, the presbytery morphed into the priesthood as a specialized class of intermediaries uniquely authorized to administer sacraments (baptism, communion, etc.) on behalf of the bishop. This too has no basis in Scripture, where **all** Christians are called priests.

Φαίνεται να αποδίδει μεγαλύτερη δύναμη στην προσευχή ενός επισκόπου (L.Eph 5:2), και μάλιστα προτείνει τον επίσκοπο να τον φοβούνται (Λ.Εφ 6:1). Προς τιμήν του, ο Ιγνάτιος δεν καλεί για τέτοια υπακοή στον εαυτό του, αλλά τότε δεν είναι ο επίσκοπος αυτών των πόλεων. Εντούτοις, ο Ιγνάτιος προβάλλει μια σταθερά ταπεινή στάση με δηλώσεις όπως «Μόλις αρχίζω να είμαι μαθητής» (L.Eph 3:1). «Δεν ξέρω αν είμαι άξιος». (Λ. Τρα 4:2)

Αυτή η αντίληψη ότι οι Χριστιανοί "δεν πρέπει να κάνουν τίποτα χωρίς τη συγκατάθεση του επισκόπου (και των πρεσβυτέρων) είναι ιδιαίτερα απεχθής. "Χωρίς αυτούς (επίσκοπος, πρεσβύτεροι, διάκονοι)", γράφει. "Καμία ομάδα δεν μπορεί να ονομαστεί εκκλησία" (Λ. Τρα 3:1).peculiarpress.com/ekklesia/archive/Ekklesia80.htm

Πολύκαρπος Σμύρνης

Ο Πολύκαρπος Σμύρνης (περίπου 69- περ. 155) ήταν αΧριστιανός επίσκοπος του Σμύρνης (τώρα Σμύρνη στην Τουρκία). Καταγράφεται ότι «Ήταν μαθητής του Ιωάννη». Οι επιλογές για αυτόν τον Γιάννη είναι; Ιωάννης ο γιος του Ζεβεδαιού παραδοσιακά θεωρείται ο συγγραφέας του Τέταρτου Ευαγγελίου, ή Ιωάννης ο Πρεσβύτερος (Λίμνη 1912). Ακολουθούν οι παραδοσιακοί συνήγοροι Ευσέβιος στην επιμονή ότι η αποστολική σύνδεση του Πολύκαρπου ήταν με Ιωάννη ο Ευαγγελιστής, και ότι αυτός ο Ιωάννης, ο συγγραφέας του Ευαγγέλιου του Ιωάννη, ήταν το ίδιο με τον Απόστολο Ιωάννη. Ο Πολύκαρπος, 155, προσπάθησε και δεν κατάφερε να πείσει Ανίκητος, Επίσκοπος Ρώμης, για να κάνει η Δύση να γιορτάσει το Πάσχα [προσαρμοσμένο από τον παγανισμό που χρονολογείται από τον Νιμρώδ λίγο μετά τον κατακλυσμό. christiananswers.net/q-eden/edn-t020.html.] στις 14 Νισάν, όπως στην Ανατολή. Απέρριψε την πρόταση του Πάπα να χρησιμοποιήσει η Ανατολή τη δυτική ημερομηνία. Το 155, οι Σμυρναίοι ζήτησαν την εκτέλεση του Πολύκαρπου ως χριστιανού και πέθανε μάρτυρας. wikipedia.org/wiki/Church_Fathers

Διδασκαλίες του Πολυκάρπου

ΤΗ ίδια η Βίβλος χρησιμοποιεί σαφώς τους ελληνικούς όρους *episkopē* (φύλακας, φρουρός, επίσκοπος, επίσκοπος) και *prebuteros* (πρεσβύτερος, πρεσβύτερος) εναλλακτικά. Δεν υπάρχει ούτε ένας υπαινιγμός αποστολικής διδασκαλίας για μονοπρόσωπη (επίσκοπη) διακυβέρνηση μιας μεμονωμένης εκκλησίας, πόσο μάλλον μιας ολόκληρης πόλης ή περιοχής. Ωστόσο, η μονοεπισκοπή [μοναδικός επίσκοπος] εμφανίστηκε τον δεύτερο αιώνα και ο Πολύκαρπος αναφέρεται ως ένας από αυτούς τους άρχοντες της πόλης. Σε όλες τις επτά αθηντικές, σωζόμενες επιστολές του, ο Ιγνάτιος της

Hierarchicalists in the modern Catholic, Anglican, and Orthodox churches use the letters of Ignatius as proof-texts to justify the monoepiscopate and the papacy. Polycarp is also used as a vital link in the doctrine of apostolic succession, which suggests that authority rests in bishops because of an unbroken chain of appointment through ordination back to the apostles themselves.
peculiarpress.com/ekklesia/archive/Ekklesia88.htm

Justin Martyr 100 - 165

Justin was a Gentile, but born in Samaria, near Jacob's well. He must have been well educated: he had travelled extensively, and he seems to have been a person enjoying at least a competence. After trying all other systems, his elevated tastes and refined perceptions made him a disciple of Socrates and Plato.

ccel.org/ccel/schaff/anf01.viii.i.html

Most scholars agree that Justin was verbose, confused, inconsistent and often not convincing in his arguments. Nevertheless, he is an important figure in the history of the Church. For him Christianity was "theoretically, the true philosophy, and, practically, a new law of holy living and dying."
earlychurc.org.uk/justin.php

"Sunday is the day on which we all hold our common assembly, because it is the first day on which God, having wrought a change in the darkness and matter, made the world; and Jesus Christ our Savior on the same day rose from the dead. For He was crucified on the day before that of Saturn (Saturday); and on the day after that of Saturn, which is the day of the Sun, having appeared to His apostles and disciples.

"All who live in cities or in the country gather together to one place, and the memoirs of the apostles or the writings of the prophets are read, as long as time permits; then, when the reader has ceased, the president [assumed to be one of the elders designated to preside over the assembly] verbally instructs, and exhorts to the imitation of these good things. Then we all rise together and pray, and, as we before said, when our prayer is ended, **bread and wine and water are brought, and the president in like manner offers prayers**

Αντιόχειας επανέλαβε[ly] χωρίζει την επισκοπή από τους πρεμπουτέρους, αποκαλώντας τους αντίστοιχα «διαχειριστές» του Θεού (οικονόμος, καμαριτζής, κυβερνήτης και οικονόμος) και ένας πολιτικός όρος που ίσχυε για τον Έραστο στους Ρωμαίους. 16:23; και «βοηθεί» (πάρεδροι, όρος που δεν χρησιμοποιείται στην Καινή Διαθήκη). Αυτή η ιδέα ότι οι πρεσβύτεροι είναι βοηθοί του επισκόπου δεν έχει καμία απολύτως βάση στη Γραφή. Στο ρωμαϊκό [καθολικό] σήμα του Χριστιανισμού, το πρεσβυτέριο μεταμορφώθηκε στο ιερατείο ως μια εξειδικευμένη τάξη διαμεσολαβητών αποκλειστικά εξουσιοδοτημένων να διαχειρίζονται μυστήρια (βάπτισμα, κοινωνία κ.λπ.) για λογαριασμό του επισκόπου. Αυτό επίσης δεν έχει καμία βάση στη Γραφή, όπου όλοι οι Χριστιανοί ονομάζονται ιερείς.

Οι ιεραρχικοί στις σύγχρονες Καθολικές, Αγγλικανικές και Ορθόδοξες εκκλησίες χρησιμοποιούν τις επιστολές του Ιγνατίου ως αποδεικτικά κείμενα για να δικαιολογήσουν τη μονοεπισκοπή και τον παπισμό. Ο Πολύκαρπος χρησιμοποιείται επίσης ως ζωτικός κρίκος στο δόγμα της αποστολικής διαδοχής, το οποίο υποδηλώνει ότι η εξουσία στηρίζεται στους επισκόπους λόγω μιας αδιάσπαστης αλυσίδας διορισμού μέσω της χειροτονίας πίσω στους ίδιους τους αποστόλους.
peculiarpress.com/ekklesia/archive/Ekklesia88.htm

Ιουστίνος Μάρτυς 100 - 165

Τζάστιν ήταν Εθνικός, αλλά γεννήθηκε στη Σαμάρεια, κοντά στο πηγάδι του Ιακώβ. Πρέπει να ήταν καλά μορφωμένος; είχε ταξιδέψει πολύ και φαίνεται ότι ήταν άτομο που απολάμβανε τουλάχιστον μια ικανότητα. Αφού δοκίμασε όλα τα άλλα συστήματα, τα ανεβασμένα γούστα και οι εκλεπτυσμένες αντιλήψεις του τον έκαναν μαθητή του Σωκράτη και του Πλάτωνα.

ccel.org/ccel/schaff/anf01.viii.i.html

Οι περισσότεροι μελετητές συμφωνούν ότι ο Τζάστιν ήταν μπερδεμένος, μπερδεμένος, ασυνεπής και συχνά δεν ήταν πειστικός στα επιχειρήματά του. Παρόλα αυτά είναι μια σημαντική προσωπικότητα στην ιστορία της Εκκλησίας. Γι' αυτόν ο Χριστιανισμός ήταν "θεωρητικά, η αληθινή φιλοσοφία και, πρακτικά, ένας νέος νόμος της ιερής ζωής και του θανάτου."
earlychurc.org.uk/justin.php

«Η Κυριακή είναι η ημέρα κατά την οποία όλοι κάνουμε την κοινή μας συνέλευση, γιατί είναι η πρώτη μέρα κατά την οποία ο Θεός, έχοντας κάνει μια αλλαγή στο σκοτάδι και την ύλη, δημιούργησε τον κόσμο. και ο Ιησούς Χριστός ο Σωτήρας μας την ίδια ημέρα αναστήθηκε από τους νεκρούς. Διότι σταυρώθηκε την προηγούμενη ημέρα του Κρόνου

and thanksgivings, according to his ability, and the people assent, saying Amen (Hebrew language - *so be it*); and there is a distribution to each, and a participation of that over which thanks have been given, and to those who are absent a portion is sent by the deacons. No one is allowed to partake but the man who believes that the things which we teach are true, and who has been washed with the washing that is for the remission of sins, and unto regeneration, and who is so living as Christ has enjoined. christianitytoday.com/ch/131christians/evangelistsandapologists/martyr.html

They who are well to do, and willing, give what each think fit; and what is collected is deposited with the president to take care those in need:

1. orphans
2. widows
3. sick
4. any others in want,
5. those who are in bonds and
6. strangers sojourning among us

NOTE: All their giving was for others none for self.

His Death

Justin and other saints were seized and brought before the prefect of Rome, [a Roman official having all authority necessary to protect Rome and the area within 100 miles] whose name was Rusticus. As they stood before the judgment seat, Rusticus the prefect said to Justin: "Above all, have faith in the gods and obey the emperors." Justin said: "We cannot be accused or condemned for obeying the commands of our Savior, Jesus Christ."

Rusticus said: "You are a Christian, then?" Justin said: "Yes, I am."

The prefect said to Justin: "You are called a learned man and think you know what is true teaching. Listen: if you were scourged and beheaded, are you convinced that you would go up to heaven?" Justin said: "I hope that I shall enter God's house if I suffer in that way. For I know that God's favor is stored up until the end of the whole world for all who have lived good lives."

(Σάββατο). και την επομένη του Κρόνου, που είναι η ημέρα του Ήλιου, αφού εμφανίστηκε στους αποστόλους και τους μαθητές Του.

«Όλοι όσοι ζουν σε πόλεις ή στην εξοχή συγκεντρώνονται σε ένα μέρος και διαβάζονται τα απομνημονεύματα των αποστόλων ή τα γραπτά των προφητών, εφόσον το επιτρέπει ο καιρός. Στη συνέχεια, όταν ο αναγνώστης έχει σταματήσει, ο πρόεδρος [υποτίθεται ότι είναι ένας από τους πρεσβύτερους που έχουν οριστεί να προεδρεύει της συνέλευσης] δίνει προφορικά οδηγίες και προτρέπει στη μίμηση αυτών των καλών πραγμάτων. Έπειτα σηκωνόμαστε όλοι μαζί και προσευχόμαστε, και, όπως είπαμε προηγουμένως, όταν τελειώσει η προσευχή μας, φέρνουν ψωμί, κρασί και νερό, και ο πρόεδρος με τον ίδιο τρόπο προσφέρει προσευχές και ευχαριστίες, ανάλογα με τις δυνατότητές του, και ο κόσμος συναινεί, λέγοντας Αμήν (Εβραϊκή γλώσσα - ας είναι) και γίνεται διανομή στον καθένα, και συμμετοχή αυτών για τα οποία έχουν δοθεί ευχαριστίες, και σε όσους απουσιάζουν αποστέλλεται μερίδα από τους διακόνους. Κανείς δεν επιτρέπεται να συμμετέχει εκτός από τον άνθρωπο που πιστεύει ότι τα πράγματα που διδάσκουμε είναι αληθινά, και που έχει πλυθεί με το πλύσιμο που είναι για άφεση αμαρτιών και για αναγέννηση, και που ζει έτσι όπως διέταξε ο Χριστός. christianitytoday.com/ch/131christians/evangelistsandapologists/martyr.html

Αυτοί που είναι καλά να κάνουν και είναι πρόθυμοι, δίνουν ό,τι πιστεύει ο καθένας, και ό,τι συγκεντρώνεται κατατίθεται στον πρόεδρο για τη φροντίδα αυτών που έχουν ανάγκη:

7. ορφανά
8. χήρες
9. άρρωστος
10. όποιος άλλος θέλει,
11. αυτοί που είναι σε ομόλογα και
12. ξένοι που μένουν ανάμεσά μας

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Όλο το δώρο τους ήταν για τους άλλους, κανένα για τον εαυτό τους.

Ο θάνατός του

Ο Ιουστίνος και άλλοι άγιοι συνελήφθησαν και οδηγήθηκαν ενώπιον του έπαρχου της Ρώμης, [έναν Ρωμαίο αξιωματούχο που είχε όλες τις απαραίτητες εξουσίες για να προστατεύσει τη Ρώμη και την περιοχή σε απόσταση 100 μιλίων] του οποίου το όνομα ήταν Ρούστικος. Καθώς στέκονταν μπροστά στο δικαστήριο, ο Ρούστικος ο έπαρχος είπε στον Ιουστίνο: «Πάνω απ' όλα, να έχεις πίστη στους θεούς και να υπακούς στους αυτοκράτορες». Ο Ιουστίνος είπε: «Δεν μπορούμε να κατηγορηθούμε ή να

The prefect Rusticus said: "Do you have an idea that you will go up to heaven to receive some suitable rewards?" Justin said: "It is not an idea that I have; it is something I know well and hold to be most certain."

The prefect Rusticus said: "Now let us come to the point at issue, which is necessary and urgent. Gather round then and with one accord offer sacrifice to the gods." Justin said: "No one who is right-thinking stoops from true worship to false worship."

The prefect Rusticus said: "If you do not do as you are commanded you will be tortured without mercy." Justin said: "We hope to suffer torment for the sake our Lord Jesus Christ, and so be saved. For this will bring us salvation and confidence as we stand before the more terrible and universal judgment-seat of our Lord and Savior." Other also said: "Do what you will. We are Christians; we do not offer sacrifice to idols."

The prefect Rusticus pronounced sentence, saying: "Let those who have refused to sacrifice to the gods and to obey the command of the emperor be scourged and led away to suffer capital punishment according to the ruling of the laws." Glorifying God, the holy martyrs went out to the accustomed place. They were beheaded, and so fulfilled their witness of martyrdom in confessing their faith in their Savior.

catholicradiodramas.com/Saints_Works_H_thru_J/justine_martyr_i_have_accepted_the_true_doctrines.htm

Hippolytus of Rome

Hippolytus (c. 170 - c. 236) was one of the most prolific writers of the early [Church](#). Hippolytus was born during the second half of the 2nd century, probably in [Rome](#). [Photius](#) describes him in his *Bibliotheca* (cod. 121) [first Byzantine encyclopedia] as a disciple of [Irenaeus](#), who was said to be a disciple of [Polycarp](#).

wikipedia.org/wiki/Hippolytus_of_Rome#Life

Teachings of Hippolytus: And they shall baptize the little children first. And if they can answer for themselves, let them answer. But if they cannot, let their parents answer or someone from their family. And next they shall baptism the grown

καταδικαστούμε για την υπακοή στις εντολές του Σωτήρα μας, Ιησού Χριστού».

Ο Ρούστικος είπε: "Είσαι χριστιανός, λοιπόν;" Ο Τζάστιν είπε: «Ναι, είμαι».

Ο έπαρχος είπε στον Ιουστίνο: "Σε λένε κλίνε και νομίζεις ότι ξέρεις ποια είναι η αληθινή διδασκαλία. Άκου: αν σε μαστιγώσουν και σε αποκεφαλίσουν, είσαι πεπεισμένος ότι θα ανέβαινες στον ουρανό;" Ο Ιουστίνος είπε: «Ελπίζω ότι θα μπω στο σπίτι του Θεού αν υποφέρω με αυτόν τον τρόπο. Γιατί ξέρω ότι η εύνοια του Θεού αποθηκεύεται μέχρι το τέλος όλου του κόσμου για όλους όσους έχουν ζήσει καλή ζωή».

Ο έπαρχος Ρούστικος είπε: «Έχεις ιδέα ότι θα ανέβεις στον παράδεισο για να λάβεις κάποιες κατάλληλες ανταμοιβές;» Ο Τζάστιν είπε: «Δεν είναι ιδέα που έχω· είναι κάτι που ξέρω καλά και το θεωρώ πιο σίγουρο».

Ο έπαρχος Ρούστικος είπε: «Τώρα ας έρθουμε στο επίμαχο σημείο, που είναι απαραίτητο και επείγον. Συγκεντρωθείτε τότε και με μια σύμφωνη γνώμη προσφέρετε θυσία στους θεούς». Ο Justin είπε: «Κανείς που έχει ορθή σκέψη δεν σκύβει από την αληθινή λατρεία στην ψεύτικη λατρεία».

Ο έπαρχος Ρούστικος είπε: «Αν δεν κάνεις όπως σε προστάχθηκε, θα βασανιστείς χωρίς έλεος». Ο Ιουστίνος είπε: "Ελπίζουμε να υποστούμε μαρτύρια για χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, και έτσι να σωθούμε. Γιατί αυτό θα μας φέρει σωτηρία και εμπιστοσύνη καθώς στεκόμαστε μπροστά στην πιο τρομερή και παγκόσμια έδρα κρίσης του Κυρίου και Σωτήρα μας." Άλλοι επίσης είπαν: «Κάνε ό,τι θέλεις. Χριστιανοί είμαστε, δεν προσφέρουμε θυσίες στα είδωλα».

Ο έπαρχος Ρούστικος απήγγειλε την ποινή, λέγοντας: «Ας μαστιγωθούν όσοι αρνήθηκαν να θυσιάσουν στους θεούς και να υπακούσουν στην εντολή του αυτοκράτορα και ας οδηγηθούν σε θανατική ποινή σύμφωνα με την απόφαση των νόμων». Δοξάζοντας τον Θεό, οι άγιοι μάρτυρες βγήκαν στο συνηθισμένο μέρος. Αποκεφαλίστηκαν και έτσι εκπλήρωσαν τη μαρτυρία τους για την ομολογία της πίστης τους στον Σωτήρα τους.

catholicradiodramas.com/Saints_Works_H_thru_J/justine_martyr_i_have_accepted_the_true_doctrines.htm

Ιππόλυτος της Ρώμης

Ιππόλυτος(περ. 170 - περ. 236) ήταν ένας από τους πιο παραγωγικούς συγγραφείς των πρώτων [Εκκλησία](#). Ο Ιππόλυτος γεννήθηκε κατά το δεύτερο μισό του 2ου αιώνα, πιθανότατα στην [Ρώμη](#). [Φώτιος](#) τον περιγράφει στη

men; and last the women. (Apostolic Tradition 21.3-5) <http://www.orthodox.org/html/baptevaid.html> [By requiring an answer, even if by someone else in cases where they were too young or mentally unable, requires some degree of knowledge or belief of sin, its consequences and the need for forgiveness unless infant baptism was just a ritual.]

The normal form of baptism for the first centuries—until at least the twelfth century—was immersion. “And concerning baptism, baptize this way: Having first said all these things, baptize into the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, in living water [flowing or moving water]. But if you have no living water, baptize into other water; and if you cannot do so in cold water, do so in warm. But if you have neither, pour out water three times upon the head into the name of Father and Son and Holy Spirit.

en.wikipedia.org/wiki/Aspersion

Hippolytus strongly opposed the growing hierarchy of the church. The Eternal Kingdom, F.W. Mattox p. 203

Greek Fathers **Irenaeus of Lyons**

Irenaeus, (b. 2nd century; d. end of 2nd/beginning of 3rd century) was bishop of Lugdunum in Gaul, which is now Lyons, France. His writings were formative in the early development of Christian theology. He was a notable early Christian apologist. He was also a disciple of Polycarp, who was said to be a disciple of John the Evangelist. The Shepherd of Hermas (2nd century) was popular in the early church and even considered scriptural by some of the early Church fathers, such as Irenaeus. It was written at Rome, in Greek. The Shepherd had great authority in the second and third centuries.

His best-known book, *Against Heresies* (c 180) enumerated heresies and attacked them. Irenaeus wrote that the only way for Christians to retain unity was to humbly accept one doctrinal authority--episcopal councils.^[2] [Unity by authority rather than unity in Christ.] Irenaeus was the first to propose that all four gospels be accepted as canonical.

Βιβλιοθήκη του (κωδ. 121) [πρώτη βυζαντινή εγκυκλοπαίδεια] ως μαθητή του [Ειρηναίος](#), ο οποίος λέγεται ότι ήταν μαθητής του [Πολύκαρπος](#). wikipedia.org/wiki/Hippolytus_of_Rome#Life

Διδασκαλίες του Ιππόλυτου: Και θα βαφτίσουν πρώτα τα μικρά παιδιά. Και αν μπορούν να απαντήσουν μόνοι τους, ας απαντήσουν. Αν όμως δεν μπορούν, ας απαντήσουν οι γονείς τους ή κάποιος από την οικογένειά τους. Και μετά θα βαφτίσουν τους ενήλικες. και τελευταία οι γυναίκες. (Αποστολική Παράδοση 21.3-5) <http://www.orthodox.org/html/baptevaid.html> [Η απαίτηση απάντησης, ακόμη και αν κάποιος άλλος σε περιπτώσεις όπου ήταν πολύ νέος ή διανοητικά ανίκανος, απαιτεί κάποιο βαθμό γνώσης ή πίστης για την αμαρτία, τις συνέπειές της και την ανάγκη για συγχώρεση, εκτός εάν ο βαπτισμός του βρέφους ήταν απλώς μια τελετουργία.]

Η συνήθης μορφή βαπτίσματος για τους πρώτους αιώνες — μέχρι τουλάχιστον τον δωδέκατο αιώνα— ήταν η κατάδυση.«Και όσον αφορά το βάπτισμα, να βαφτίζετε ως εξής: Αφού πρώτα είπατε όλα αυτά, βαφτίστε στο όνομα του Πατέρα και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, σε νερό που ρέει ή κινείται. Αλλά αν δεν έχετε ζωντανό νερό, βαφτίστε σε άλλο νερό. και αν δεν μπορείτε να το κάνετε σε κρύο νερό, κάντε το με ζεστό. Αλλά αν δεν έχετε τίποτα από τα δύο, ρίξτε νερό τρεις φορές στο κεφάλι στο όνομα του Πατέρα και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. en.wikipedia.org/wiki/Aspersion

Ο Ιππόλυτος αντιτάχθηκε σθεναρά στην αυξανόμενη ιεραρχία της εκκλησίας.The Eternal Kingdom, FW Mattox σελ. 203

Έλληνες Πατέρες

Ειρηναίος της Λυών

Ειρηναίος, (π. 2ος αιώνας· π. τέλη 2ου/αρχές 3ου αιώνα) ήταν επίσκοπος LugdunumσεΓαλατία, που είναι τώραΛυών,Γαλλία. Τα γραπτά του ήταν διαμορφωτικά στην πρώιμη ανάπτυξη τουΧριστιανός θεολογία. Ήταν αξιόλογος νωρίςΧριστιανός απολογητής. Ήταν επίσης μαθητής τουΠολύκαρπος, ο οποίος λέγεται ότι ήταν μαθητής τουΙωάννης ο Ευαγγελιστής. οΠοιμένας του Ερμά(2ος αιώνας) ήταν δημοφιλής στην πρώιμη εκκλησία και μάλιστα θεωρούντανβιβλικόςαπό κάποιους από τους πρώιμουςΠατέρες της Εκκλησίας, όπωςΕιρηναίος. Γράφτηκε στη Ρώμη, στα ελληνικά. Ο Ποιμένας είχε μεγάλη εξουσία τον δεύτερο και τον τρίτο αιώνα.

Το πιο γνωστό του βιβλίο,*Κατά των αιρέσεων*(γ 180) απαριθμήσε τις αιρέσεις και τους επιτέθηκε. Ο Ειρηναίος έγραψε ότι ο μόνος τρόπος για τους Χριστιανούς να

Teaching of Irenaeus of Lyons - For he came to save all by means of himself -- all, I say, who by him are born again to God -- infants, children, adolescents, young men, and old men. (Against Heresies II.22.4)

orlutheran.com/html/baptevid.html

Clement of Alexandria

Clement of Alexandria (Titus Flavius Clemens) (c.150-211/216), was the first member of the Church of Alexandria to be more than a name, and one of its most distinguished teachers. He united Greek philosophical traditions with Christian doctrine and **valued *gnosis***.⁸ He developed a Christian Platonism.^[2] The central concept is the [Theory of Forms](#). The only true being is founded upon the forms, the eternal, unchangeable, perfect types, of which particular objects of sense are imperfect copies. Many Platonic notions are now permanent elements of Catholic/Protestant Christianity. Like [pagans](#) had before them, Christians understood [Platonic forms](#) as [God's](#) thoughts.

wikipedia.org/wiki/Clement_of_Alexandria and wiki/Platonism

Gnosticism ([Greek](#): *gnōsis*, [knowledge](#)) humans are divine [souls](#) trapped in a [material world](#) created by an imperfect god, ... the [Abrahamic god](#), and is contrasted with a superior entity, referred to by several terms.

en.wikipedia.org/wiki/Gnosticism

Gnosticism was applied to various early Christian sects that claimed [direct personal knowledge beyond the Gospel](#) or the Church hierarchy. [etymonline.com/index.php?l=g&p=7](#)

The Gnostic branch of Christianity that emerged in the second century practiced its own elitist brand of **onlyism**, claiming that Jesus passed "secret" Knowledge along to certain disciples, most notably [Mary Magdalene](#) and Thomas. Salvation, they claimed, came only through initiation—sometimes involving bizarre rites.

peculiarpress.com/ekklesia/archive/Ekklesia67.htm

διατηρήσουν την ενότητα ήταν να αποδεχτούν ταπεινά μια δογματική εξουσία - τις επισκοπικές συνόδους.^[2][Ενότητα με εξουσία παρά ενότητα εν Χριστώ.]Ο Ειρηναίος ήταν ο πρώτος που πρότεινε να γίνουν δεκτά και τα τέσσερα ευαγγέλια ως κανονικά.

Διδασκαλία του Ειρηναίου της Λυών- Διότι ήρθε να σώσει όλους μέσω του εαυτού του -- όλους, λέω, που από αυτόν αναγεννιούνται για τον Θεό -- βρέφη, παιδιά, έφηβους, νεαρούς και ηλικιωμένους. (Κατά Αιρέσεων II.22.4)

orlutheran.com/html/baptevid.html

Κλήμης Αλεξανδρείας

Ο Κλήμης της Αλεξάνδρειας (Titus Flavius Clemens) (περίπου 150-211/216), ήταν το πρώτο μέλος της Εκκλησίας της Αλεξάνδρειας που ήταν κάτι παραπάνω από όνομα και ένας από τους πιο διακεκριμένους δασκάλους της. Ένωσε τις ελληνικές φιλοσοφικές παραδόσεις με το χριστιανικό δόγμα και εκτίμησε [γνώση](#).¹⁸ Ανέπτυξε χριστιανόπλατωνισμό.^[2] Η κεντρική ιδέα είναι η [Θεωρία των Μορφών](#). Το μόνο αληθινό ον θεμελιώνεται στις μορφές, τους αιώνιους, αμετάβλητους, τέλειους τύπους, των οποίων συγκεκριμένα αντικείμενα αίσθησης είναι ατελή αντίγραφα. Μοποιεσδήποτε πλατωνικές αντιλήψεις είναι πλέον μόνιμα στοιχεία του Καθολικού/Προτεστάντικου Χριστιανισμού. Αρέσει [ειδωλολάτρες](#) είχαν μπροστά τους, οι χριστιανοί κατάλαβαν [Πλατωνικές μορφές](#) όπως και [Θεός](#) τις σκέψεις του. [wikipedia.org/wiki/Clement_of_Alexandria](#) και [wiki/Πλατωνισμός](#)

Γνωστικισμός ([Ελληνικά](#): *gnōsis*, [η γνώση](#)) οι άνθρωποι είναι θεϊκοί [ψυχές](#) παγιδευμένοι σε [αυλικό κόσμο](#) που δημιουργήθηκε από έναν ατελή θεό, ... ο [Αβραάμικο θεός](#), και αντιπαραβάλλεται με μια ανώτερη οντότητα, η οποία αναφέρεται με πολλούς όρους. [en.wikipedia.org/wiki/Gnosticism](#)

Γνωστικισμός εφαρμόστηκε σε διάφορες πρωτοχριστιανικές αιρέσεις που διεκδικούσαν άμεση προσωπική γνώση πέρα από την ιεραρχία του Ευαγγελίου ή της Εκκλησίας. [etymonline.com/index.php?l=g&p=7](#)

Ο Γνωστικός κλάδος του Χριστιανισμού που εμφανίστηκε τον δεύτερο αιώνα άσκησε τη δική του ελιτίστικη φίρμα μονολογισμού, ισχυριζόμενος ότι ο Ιησούς μετέδωσε «μυστική» γνώση σε ορισμένους μαθητές, κυρίως [Μαρία Μαγδαληνή](#) και ο Θωμάς. Η σωτηρία, ισχυρίστηκαν, ήρθε μόνο μέσω της μύησης — μερικές φορές περιελάμβανε παράξενες τελετουργίες.

⁸ Refer to thebiblewayonline.com - Gnosticism.

¹⁸ Ανατρέξτε στο thebiblewayonline.com - Γνωστικισμός.

Origen of Alexandria

Origen, or Origen Adamantius (c185 - c254) was an early Christian scholar and theologian. According to tradition, he was an Egyptian^[5] who taught in Alexandria, reviving the Catechetical School, where Clement had taught. The patriarch of Alexandria at first supported Origen but later expelled him for being ordained without the patriarch's permission. He relocated to Caesarea Maritima and died there^[6] after being tortured during a persecution.

Using his knowledge of Hebrew, he produced a corrected Septuagint.^[2] He wrote commentaries on all the books of the Bible.^[2] In *Peri Archon* (First Principles), he articulated the first philosophical exposition of Christian doctrine.^[2] He interpreted scripture allegorically and showed himself to be a Stoic, a Neo-Pythagorean, and a Platonic.^[2] Like Plotinus, he wrote that the soul passes through successive stages before incarnation as a human and after death, eventually reaching God.^[2] He imagined even demons being reunited with God. For Origen, God was not Yahweh but the First Principle, and Christ, the Logos, was subordinate to him.^[2] His views of a hierarchical structure in the Trinity, the temporality of matter, "the fabulous preexistence of souls," and "the monstrous restoration which follows from it" were declared anathema in the 6th century.^{[7][8]}

en.wikipedia.org/wiki/Origen

Teaching of Origen: I take this occasion to discuss something which our brothers often inquire about. Infants are baptized for the remission of sins. Of what kinds? Or when did they sin? But since "No one is exempt from stain," one removes the stain by the mystery of baptism. For this reason, infants are baptized. For "Unless one is born of water and the Spirit, he cannot enter the kingdom of heaven." (Homily on Luke 14:5).

orlutheran.com/html/baptevid.html

Anthony the Great

Anthony (c 251 – 356 also known as **Father of All Monks**) was from Egypt, a prominent leader among the Desert Fathers. He is celebrated in many churches on his feast days: 17 January in the

Ωριγένης Αλεξανδρείας

Ωριγένης, ή Ωριγένης Αδαμάντιος (περ185- γ254) ήταν έναπαλαιοχριστιανικόςμελετητής καιθεολόγος. Σύμφωνα με την παράδοση, ήταν έναςΑιγύπτιος^[5]που δίδαξε στην Αλεξάνδρεια, αναβιώνοντας το Κατηχητικό, όπου είχε διδάξει ο Κλήμης. Ο πατριάρχης Αλεξανδρείας στην αρχή υποστήριξε τον Ωριγένη αλλά αργότερα τον έδιωξε επειδή χειροτονήθηκε χωρίς την άδεια του πατριάρχη. Μετακόμισε στοCaesarea Maritimakαι πέθανε εκεί^[6]αφού βασανίστηκε κατά τη διάρκεια μιας δίωξης.

Χρησιμοποιώντας τις γνώσεις του στα εβραϊκά, έβγαλε μια διορθωμένημετάφραση των εβδομήκοντα.^[2]Έγραψε σχόλια σε όλα τα βιβλία της Βίβλου.^[2]Στο Περί Αρχων (Πρώτες Αρχές), διατύπωσε την πρώτη φιλοσοφική έκθεση του χριστιανικού δόγματος.^[2]Ερμήνευσε τη γραφή αλληγορικά και έδειξε ότι είναι Στωικός, Νεοπυθαγόρειος και Πλατωνικός.^[2]ΑρέσειΠλωτίνος, έγραψε ότι η ψυχή περνά από διαδοχικά στάδια πριν από την ενσάρκωση ως άνθρωπος και μετά το θάνατο, φτάνοντας τελικά στον Θεό.^[2] Φαντάστηκε ακόμη και δαίμονες να επανενώνονται με τον Θεό. Για τον Ωριγένη, ο Θεός δεν ήτανΓιαχβέαλλά τοΠρώτη Αρχή, καιΧριστός, οΛογότυπα, ήταν υποταγμένος σε αυτόν.^[2]Οι απόψεις του για μια ιεραρχική δομή στοΤριάδα, η προσωρινότητα της ύλης, «η μυθική προϋπαρξη των ψυχών» και «η τερατώδης αποκατάσταση που προκύπτει από αυτήν» ανακηρύχθηκανανάνθεματον 6ο αιώνα.^{[7][8]}

en.wikipedia.org/wiki/Origen

Διδασκαλία του Ωριγένη: Δράττομαι αυτή την ευκαιρία για να συζητήσω κάτι για το οποίο ρωτούν συχνά τα αδέρφια μας. Τα νήπια βαπτίζονται για άφεση αμαρτιών. Τι είδους; Ή ποτέ αμάρτησαν; Επειδή όμως «Ουδείς εξαιρείται από τον λεκέ», αφαιρεί κανείς τον λεκέ με το μυστήριο του βαπτίσματος. Για το λόγο αυτό βαπτίζονται τα νήπια. Διότι «αν δεν γεννηθεί κανείς από νερό και Πνεύμα, δεν μπορεί να εισέλθει στη βασιλεία των ουρανών». (Ομιλία επί Λουκά 14:5).

orlutheran.com/html/baptevid.html

Ο Μέγας Αντώνιος

Αντώνιος(περίπου 251 – 356 γνωστός και ως Πατέρας όλων των μοναχών) καταγόταν απόΑίγυπτος, εξέχων ηγέτης μεταξύ τωνΠατέρες της Ερήμου. Γιορτάζεται σε πολλές εκκλησίες πάνω τουγιορτές:17 ΙανουαρίουστοΑνατολική Ορθόδοξη Εκκλησίακαι δυτικές εκκλησίες? καιTobi22, (30 Ιανουαρίου) στοΚοπτική Ορθόδοξη Εκκλησίακαι τοΚοπτική Καθολική Εκκλησία. [Κοπτική- Ένα

[Eastern Orthodox Church](#) and Western churches; and [Tobi 22](#), ([January 30](#)) in the [Coptic Orthodox Church](#) and the [Coptic Catholic Church](#). [[Coptic](#) - A northern [Afro-Asiatic](#) language spoken in [Egypt](#) until at least the seventeenth century.]

wikipedia.org/wiki/Anthony_the_Great

Latin Fathers

Tertullian

Quintus Septimius Florens Tertullianus (c 160 - c 225), who was converted to Christianity before 197, was a prolific writer of apologetic, theological, controversial and ascetic works.^[13] He was the son of a Roman centurion. He has been referred to as “the father of Latin Christianity.”

wikipedia.org/wiki/Tertullian#cite_note-2 (Economou, 2007, p. 22)

Tertullian denounced Christian doctrines he considered heretical, but later in life adopted views that themselves came to be regarded as heretical. He wrote three books in Greek and was the first great writer of Latin Christianity, thus sometimes known as the "Father of the Latin Church."^[14] He was evidently a lawyer in Rome.^[15] He is said to have introduced the Latin term "*trinitas*" with regard to the Divine (Trinity) to the Christian vocabulary^[16] (but Theophilus of Antioch (c115 - c183) already wrote of "the Trinity, of God, and His Word, and His wisdom", which is similar but not identical to the Trinitarian wording),^[17] and also probably the formula "three Persons, one Substance" as the Latin "*tres Personae, una Substantia*" (itself from the Koine Greek "*treis Hypostases, Homoousios*"), and also the terms "*vetus testamentum*" (Old Testament) and "*novum testamentum*" (New Testament).

In his *Apologeticus*, he was the first Latin author who qualified Christianity as the "*vera religio*" [true religion], and systematically relegated the classical Roman Empire religion and other accepted cults to the position of mere "superstitions." His use of the “rule of faith” seems to be applied by Tertullian to some distinct formula of doctrine [(*De praescriptione*, xiii).] With the rise of formalism and sacramentalism, regulated ritual came to be viewed as highly

βόρειο [Αφρο-ασιατικό](#) γλώσσα που ομιλείται [Αίγυπτος](#) μέχρι τουλάχιστον τον δέκατο έβδομο αιώνα.]

wikipedia.org/wiki/Anthony_the_Great

Λατίνοι Πατέρες

Τερτυλλιανός

O Quintus Septimius Florens Tertullianus (περίπου 160 - περ. 225), ο οποίος ασπάστηκε τον Χριστιανισμό πριν από το 197, ήταν πολυγραφότατος συγγραφέας απολογητικών, θεολογικών, αμφιλεγόμενων και ασκητικών έργων.^[13] Ήταν γιος ενός Ρωμαίου εκατόνταρχου. Έχει αναφερθεί ως «ο πατέρας του Λατινικού Χριστιανισμού».

wikipedia.org/wiki/Tertullian#cite_note-2 (Οικονόμου, 2007, σελ. 22)

O Τερτυλλιανός κατήγγειλε τα χριστιανικά δόγματα που θεωρούσε αιρετικός, αλλά αργότερα στη ζωή υιοθέτησαν απόψεις που οι ίδιες άρχισαν να θεωρούνται αιρετικές. Έγραψε τρία βιβλία στα ελληνικά και ήταν ο πρώτος μεγάλος συγγραφέας του λατινικού Χριστιανισμού, που μερικές φορές είναι γνωστός ως «Πατέρας της Λατινικής Εκκλησίας».^[14] Ήταν προφανώς δικηγόρος στη Ρώμη.^[15] Λέγεται ότι εισήγαγε τον λατινικό όρο «trinitas» σε σχέση με το Θείο (Τριάδα) στο χριστιανικό λεξιλόγιο^[16] (αλλά Θεόφιλος Αντιοχείας (c115 - c183) έγραψε ήδη για «την Τριάδα, του Θεού, και του Λόγου Του και της σοφίας Του», που είναι παρόμοια αλλά όχι πανομοιότυπη με την Τριαδική διατύπωση),^[17] και επίσης πιθανώς ο τύπος "τρία πρόσωπα, μία ουσία" όπως το λατινικό "*tres Personae, una Substantia*" (η ίδια από το Κοινή Ελληνική "τρεις Υποστάσεις, Ομοούσιος"), καθώς και τους όρους "*vetus testamentum*" (Παλαιά Διαθήκη) και "*novum testamentum*" (Καινή Διαθήκη).

Στο δικό του *Απολογητικός*, ήταν ο πρώτος Λατίνος συγγραφέας που χαρακτήρισε τον Χριστιανισμό ως «vera religio» [αληθινή θρησκεία] και υποβίβασε συστηματικά τη θρησκεία της κλασικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και άλλες αποδεκτές λατρείες στη θέση των απλών «δαισιδαμονιών». Η χρήση του «κανόνα της πίστης» φαίνεται να εφαρμόζεται από τον Τερτυλλιανό σε κάποια ξεχωριστή φόρμουλα δόγματος [(*De praescriptione*, xiii).] Με την άνοδο του formalism και του μυστηρίου, η ρυθμιζόμενη τελετουργία άρχισε να θεωρείται εξαιρετικά σχετική με την προσέγγιση κάποιου στο θεό. Τι ειπώθηκε και πώς ειπώθηκε. τι έγινε, και πώς έγινε... και τότε και πού και από ποιον... όλα πήραν τεράστια σημασία, με οποιαδήποτε απόκλιση φέρνει μια σχεδόν στιγμιαία επίπληξη από τις «εκκλησιαστικές δυνάμεις». Wikipedia.org/wiki/Tertullian [Ένα παράδειγμα είναι το τη φράση «στο όνομα του Ιησού»¹⁹ που χρησιμοποιήθηκε στο

¹⁹Ανατρέξτε στο thebiblewayonline.com - Στο όνομα του Ιησού

relevant to one's approach to God. What was said, and how it was said; what was done, and how it was done ... and when and where and by whom ... all took on tremendous importance, with any deviation whatsoever bringing an almost instant rebuke from the "church powers that be." Wikipedia.org/wiki/Tertullian [One example is the phrase "in Jesus name" ⁹used at the end of many prayers appears to have come into use several centuries after the church was established with the advent of regulated rituals.] en.wikipedia.org/wiki/Church_Fathers

Tertullian and Hippolytus were "the only two outstanding men who opposed the growing power of the Roman bishop. The Eternal Kingdom, F.W. Mattox p. 203

Later in life, Tertullian joined the Montanists, [direct revelations from the Holy Spirit, to speak as the passive mouthpieces of the divine and spoke in ecstatic visions] a heretical sect that appealed to his rigorism.^[13]

en.wikipedia.org/wiki/Church_Fathers

Tertullian took the view [about the scripture] that "what has not been freely allowed is forbidden." In other words, if the Holy Scriptures are *genuinely silent* about something, then that about which they are truly, utterly and absolutely silent is forever *forbidden*. Others of his day, however, declared just as confidently, "the thing which is not forbidden is freely permitted." The opposing view, therefore, was: if God said nothing *about* it, then He must have nothing *against* it. Thus, it should be *permitted* to His people. ... [Over a thousand years later] **Luther** and **Zwingli** also weighed in on this matter. The latter maintained that *anything* "not enjoined or taught in the New Testament should be unconditionally *rejected*," whereas Luther espoused the opposing view -- "What is not *against* Scripture is *for* Scripture and Scripture *for it*." ... But genuine biblical silence ¹⁰ (where God has truly *said absolutely NOTHING* one way or the other about something) is *neither prohibits nor permits*.

τέλος πολλών προσευχών φαίνεται ότι τέθηκε σε χρήση αρκετούς αιώνες μετά την ίδρυση της εκκλησίας με την έλευση των ρυθμιζόμενων τελεουργιών.]en.wikipedia.org/wiki/Church_Fathers

Ο Τερτυλλιανός και ο Ιππόλυτος ήταν «οι μόνοι εξέχοντες άνδρες που αντιτάχθηκαν στην αυξανόμενη δύναμη του Ρωμαίου επισκόπου.The Eternal Kingdom, FW Mattox σελ. 203

Αργότερα στη ζωή, ο Τερτυλλιανός εντάχθηκε στο Μοντανιστές, [άμεσες αποκαλύψεις από το Άγιο Πνεύμα, για να μιλήσουν ως παθητικά φερέφωνα του θείου και μιλούσαν σε εκστατικά οράματα] μια αιρετική αίρεση που έκανε έκκληση στην αυστηρότητά του.^[13] en.wikipedia.org/wiki/Church_Fathers

Τερτυλλιανός είχε την άποψη [σχετικά με τη γραφή] ότι «ό,τι δεν επιτρέπεται ελεύθερα απαγορεύεται». Με άλλα λόγια, εάν η Αγία Γραφή είναι ειλικρινά σιωπηλή για κάτι, τότε αυτό για το οποίο σιωπούν πραγματικά, εντελώς και απολύτως απαγορεύεται για πάντα. Άλλοι της εποχής του, ωστόσο, δήλωναν με την ίδια σιγουριά, «αυτό που δεν απαγορεύεται επιτρέπεται ελεύθερα». Η αντίθετη άποψη, λοιπόν, ήταν: αν ο Θεός δεν είπε τίποτα γι' αυτό, τότε δεν πρέπει να έχει τίποτα εναντίον του. Έτσι, θα πρέπει να επιτρέπεται στον λαό Του. ... [Πάνω από χίλια χρόνια αργότερα] ο Λούθηρος και ο Ζβίνγκλι στάθηκαν επίσης σε αυτό το θέμα. Ο τελευταίος υποστήριξε ότι οτιδήποτε "δεν επιτάσσεται ή δεν διδάσκεται στην Καινή Διαθήκη θα πρέπει να απορριφθεί άνευ όρων", ενώ ο Λούθηρος υποστήριξε την αντίθετη άποψη -- ²⁰(όπου ο Θεός πραγματικά δεν έχει πει απολύτως ΤΙΠΟΤΑ με τον έναν ή τον άλλον τρόπο για κάτι) δεν απαγορεύει ούτε επιτρέπει. ANΤΑΚΛΑΣΕΙΣ από [Al Maxey](#) Τεύχος #401,30 Ιουνίου 2009 από [wikisource.org/wiki/AnteNicene_Fathers/Volume_III/Apologetic/The_Chaplet_or_De_Corona/Chapter_II](#)

Μερικές Διδασκαλίες και Πρακτικές του Τερτυλλιανού
Κανόνας πίστης- Μπορεί να ειπωθεί ότι ο Τερτυλλιανός χρησιμοποιεί συνεχώς αυτήν την έκφραση, και με αυτό σημαίνει τώρα την έγκυρη παράδοση που έχει παραδοθεί στην Εκκλησία, τώρα οι ίδιες οι Γραφές, και, ίσως, μια σαφής δογματική φόρμουλα. Ενώ πουθενά δεν δίνει κατάλογο με τα βιβλία της Γραφής, τα χωρίζει σε δύο μέρη και τα ονομάζει instrumentum και testamentum. [en.wikipedia.org/wiki/Tertullian](#)

⁹ Refer to [thebiblewayonline.com](#) - In Jesus Name

¹⁰ Refer to [thebiblewayonline.com](#) - Silence of the Scripture.

²⁰ Ανατρέξτε στο [thebiblewayonline.com](#) - Silence of the Scripture.

REFLECTIONS by [Al Maxey](#) Issue #401, June 30, 2009 from wikisource.org/wiki/

AnteNicene_Fathers/Volume_III/Apologetic/The_Chaplet,_or_De_Corona/Chapter_II

Some Teachings and Practices of Tertullian

Rule of Faith - It may be said that Tertullian is constantly using this expression, and by it means *now* the authoritative tradition handed down in the Church, *now* the Scriptures themselves, and, *perhaps*, a definite doctrinal formula. While he nowhere gives a list of the books of Scripture, he divides them into two parts and calls them the *instrumentum* and *testamentum*.
en.wikipedia.org/wiki/Tertullian

Some 1200 to 1300 years later due to the reformation the Council of Trent (1545 – 1563) called by Pope Paul III decided that “traditions set forth by the councils and the church fathers constituted authority equal to that of the Scripture.”

The Eternal Kingdom, F.W. Mattox, p. 291

[Fornicators](#) and [Murderers](#) should never be admitted into the church under any circumstances. In *de pudicitia*, Tertullian condemns Pope [Callixtus I](#) for allowing such people in when they show repentance.

en.wikipedia.org/wiki/Tertullian

Cyprian of Carthage

Cyprian (Thascius Caecilius Cyprianus) was bishop of Carthage and an important early Christian writer. He was probably born at the beginning of the 3rd century in North Africa, perhaps at Carthage, where he received an excellent classical (pagan) education. After converting to Christianity, he became a bishop (249) and eventually died a martyr (September 14, 258) at Carthage.

Teachings of Cyprian

As to what pertains to the case of infants: You [Fidus] said that they ought not to be baptized within the second or third day after their birth, that the old law of circumcision must be taken into consideration, and that you did not think that one should be baptized and sanctified within the eighth day after his birth. In our council it seemed

Περίπου 1200 με 1300 χρόνια αργότερα, λόγω της μεταρρύθμισης, η Σύνοδος του Τρεντ (1545 – 1563) που κάλεσε ο Πάπας Παύλος Γ΄ αποφάσισε ότι «οι παραδόσεις που διατυπώθηκαν από τα συμβούλια και τους πατέρες της εκκλησίας αποτελούσαν εξουσία ίση με αυτή της Γραφής». The Eternal Kingdom, FW Mattox, σελ. 291

[Πόρνοι](#) και [Δολοφόνοι](#) δεν πρέπει ποτέ να γίνονται δεκτοί στην εκκλησία σε καμία περίπτωση. In *de pudicitia*, ο Τερτυλλιανός καταδικάζει τον Πάπα [Καλλίξτος Ι](#) επειδή επέτρεψε σε τέτοιους ανθρώπους να μπουν όταν δείχνουν μετάνοια.

en.wikipedia.org/wiki/Tertullian

Κυπριανός Καρχηδόνας

Ο Κυπριανός (Thascius Caecilius Cyprianus) ήταν επίσκοπος του Καρχηδόνα και ένα σημαντικό πρόσωπο Χριστιανός συγγραφέας. Πιθανότατα γεννήθηκε στις αρχές του 3ου αι. Βόρεια Αφρική, ίσως στην Καρχηδόνα, όπου έλαβε ένα εξαιρετικό κλασικό (ειδωλολατρικός) εκπαίδευση. Αφού ασπάστηκε τον χριστιανισμό, έγινε επίσκοπος (249) και τελικά πέθανε μάρτυρας (14 Σεπτεμβρίου, 258) στην Καρχηδόνα.

Διδασκαλίες του Κυπριανού

Ως προς το τι αφορά την περίπτωση των βρεφών: Εσείς [Fidus] είπατε ότι δεν θα έπρεπε να βαφτιστούν εντός της δεύτερης ή τρίτης ημέρας μετά τη γέννησή τους, ότι ο παλιός νόμος της περιτομής πρέπει να ληφθεί υπόψη και ότι δεν σκέφτηκες ότι κάποιος πρέπει να βαπτιστεί και να αγιαστεί μέσα στην όγδοη ημέρα μετά τη γέννησή του. Στο συμβούλιο μας, μας φαινόταν πολύ διαφορετικά. Κανείς δεν συμφώνησε με το μάθημα που νόμιζες ότι έπρεπε να ακολουθηθεί. Αντίθετα, όλοι κρίνουμε ότι το έλεος και η χάρη του Θεού δεν πρέπει να στερηθούν σε κανέναν άνθρωπο που γεννήθηκε (Επιστολές 64:2 [M.X. 253]).
RRicklobs.blogspot.com/2009/03/church-fathers-on-infant-baptism.html

Αμβρόσιος

Ο Αμβρόσιος (337/340 – 397) ήταν Κυβερνήτης της Αιμιλίας-Λιγουρίας στη βόρεια Ιταλία. Το 374 [ο επίσκοπος Μιλάνου Αυξέντιος](#), ένας Αρειανός, πέθανε, και οι Αρειανοί αμφισβήτησαν το [διαδοχή](#). Ο Αμβρόσιος πήγε στην εκκλησία όπου επρόκειτο να γίνουν οι εκλογές, για να αποτρέψει έναν σάλο, που ήταν πιθανό. Η ομιλία του διακόπηκε από ένα κάλεσμα «Αμβρόσιος, επίσκοπος!». Στην αρχή αρνήθηκε δυναμικά το αξίωμα, για το οποίο δεν ήταν σε καμία περίπτωση προετοιμασμένος καθώς ούτε βαφτίστηκε ούτε είχε εκπαιδευτεί επίσημα σε [θεολογία](#) αλλά, μόλις έλαβε μια επιστολή από τον Αυτοκράτορα που επαινούσε την καταλληλότητα της Ρώμης να διορίζει άτομα

to us far otherwise. No one agreed to the course which you thought should be taken. Rather, we all judge that the mercy and grace of God ought to be denied to no man born (Letters 64:2 [A.D. 253]).

[R
Ricklobs.blogspot.com/2009/03/church-fathers-on-infant-baptism.html](http://Ricklobs.blogspot.com/2009/03/church-fathers-on-infant-baptism.html)

Ambrose

Ambrose (337/340 – 397) was the Governor of Aemilia-Liguria in northern Italy. In 374 [the bishop of Milan, Auxentius](#), an Arian, died, and the Arians challenged the [succession](#). Ambrose went to the church where the election was to take place, to prevent an uproar, which was probable. His address was interrupted by a call "Ambrose, bishop!" At first he energetically refused the office, for which he was in no way prepared as he was neither baptized nor formally trained in [theology](#) but, upon receiving a letter from the Emperor praising the appropriateness of Rome appointing individuals evidently worthy of holy positions, within a week he was baptized, ordained and duly installed as bishop of [Milan](#).

Ambrose is counted by the Catholic Church as one of the four original [doctors of the Church](#). The others were [Saint Augustine](#), [Saint Jerome](#), and [Pope Gregory I](#). It has been noted that Ambrose's theology was significantly influenced by that of [Origen](#).

He applied this knowledge as preacher, concentrating especially on exegesis of the Old Testament, and his rhetorical abilities impressed [Augustine of Hippo](#), his spiritual successor, whose conversion was helped by Ambrose's [sermons](#).

Augustine

Augustine (354 – 430) was trained to be a teacher and philosopher. His reading was confined almost exclusively to Latin authors. He had great admiration for Cicero and ranked him above all other ancient writers.

During his earlier years he found the teachings of Manichean, [two everlasting kingdoms, one of light under God and the other of darkness under the demon] to have a great resemblance to those of Gnosticism.

After some eight years he broke from the group moving to Neo-platonism [the absence of good

προφανώς άξια ιερών θέσεων, μέσα σε μια εβδομάδα βαφτίστηκε, χειροτονήθηκε και διορίστηκε δεόντως επίσκοπος [Μιλάνο](#).

Ο Αμβρόσιος υπολογίζεται από την Καθολική Εκκλησία ως ένα από τα τέσσερα πρωτότυπα [γιατρούς της Εκκλησίας](#). Οι άλλοι ήταν [Άγιος Αυγουστίνος](#), [Άγιος Ιερώνυμος](#), και [Πάπας Γρηγόριος Α'](#). Έχει σημειωθεί ότι η θεολογία του Αμβροσίου επηρεάστηκε σημαντικά από αυτή του [Ωριγένη](#).

Εφάρμοσε αυτή τη γνώση ως ιεροκήρυκας, εστιάζοντας ιδιαίτερα στην ερμηνεία της Παλαιάς Διαθήκης και οι ρητορικές του ικανότητες εντυπωσίασαν [Αυγουστίνος του Ιπποπόταμου](#), πνευματικός του διάδοχος, του οποίου η μεταστροφή βοήθησε ο Αμβρόσιος [κηρύγματα](#).

Αυγουστίνος

Ο Αυγουστίνος (354 – 430) εκπαιδεύτηκε για να γίνει δάσκαλος και φιλόσοφος. Η ανάγνωσή του περιοριζόταν σχεδόν αποκλειστικά σε Λατίνους συγγραφείς. Έτρεφε μεγάλο θαυμασμό για τον Κικέρωνα και τον κατέτασσε πάνω από όλους τους άλλους αρχαίους συγγραφείς.

Κατά τα προηγούμενα χρόνια του, βρήκε ότι οι διδασκαλίες του Μανιχαϊστού, [δύο αιώνια βασίλεια, το ένα του φωτός κάτω από τον Θεό και το άλλο του σκότους κάτω από τον δαίμονα] έχουν μεγάλη ομοιότητα με εκείνες του Γνωστικισμού.

Μετά από περίπου οκτώ χρόνια χώρισε από την ομάδα μεταβαίνοντας στον νεοπλατωνισμό [η απουσία του καλού είναι η πηγή του κακού ([privateio boni](#)), και ότι αυτή η απουσία του καλού προέρχεται από την ανθρώπινη αμαρτία]. Σε ηλικία περίπου 27 ετών έγινε «χριστιανός», αλλά όχι απαραίτητα από μια μελέτη της Αγίας Γραφής. Ωστόσο, όσο μεγάλωνε τόσο περισσότερο κινούνταν προς την κατεύθυνση της Βίβλου και απομακρύνονταν από τη φιλοσοφία. Συχνά, αναμειγνύονταν φέρνοντας ασυνέπειες. Καλβινισμός «Ism», REW

Μερικές σκέψεις και πεποιθήσεις του Αυγουστίνου

10. Ορισμός του κακού

Ο Θεός είναι αιώνιος και δεν μπορεί να αλλάξει. Είναι το απόλυτο αγαθό. Κάθε κίνηση από τον Θεό είναι κακή. Μόνο η χάρη του Θεού μπορεί να κρατήσει τους ανθρώπους από την αμαρτία. Η επιλογή του εαυτού αντί του Θεού είναι η ουσία της αμαρτίας.

11. Προέλευση του Κακού

«Γιατί να υπάρχει το κακό σε ένα σύμπαν που δημιουργήθηκε από το τίποτα από ένα Όν που είναι και καλό και παντοδύναμο;» (McGiffert, A History of Christian Thought, 1933, σελ.89). Το κακό είναι η

being the source of evil (*privatio boni*), and that this absence of good comes from human sin]. At about 27 years of age he became a “Christian” but not necessarily from a study of the Bible. However, the older he became the more he moved in the direction of the Bible and away from philosophy. Often, they were mixed bringing inconsistencies.

“Ism’s” Calvinism, REW

Some Thinking and Beliefs of Augustine

1. Definition of evil
God is eternal and cannot change. He is the ultimate good. Any movement from God is evil. Only God’s grace can keep men from sin. The choice of self instead of God is the essence of sin.
2. Origin of Evil
“Why should there be evil in a universe created out of nothing by a Being who is both good and all-powerful?” (McGiffert, A History of Christian Thought, 1933, p.89).
Evil is the tendency of all created things to lapse again into the nothingness from which they came. God was not responsible for sin but permitted it.
3. Origin of Sin (Total Hereditary Depravity)
Although Augustine did not believe God was responsible for sin, he accepted the Catholic traditions and doctrine of Original Sin.
4. Free Will
Man inherited from Adam a corrupt nature and this became the incentive to sin. Men are endowed with free will but he could not choose God and live for him without divine help or grace.
5. First Work of Grace
Faith is a divine gift and no one can believe in God unless moved thereto by His grace. These gifts are bestowed without regard to human merit either actual or foreseen.
6. Irresistible Grace
Those whom God wills to save cannot prevent Him from doing so even if he wished to.
7. Sovereignty of God
God is absolutely supreme. His will is the only real will.
Predestination

τάση όλων των δημιουργημένων πραγμάτων να καταρρεύσουν ξανά στο τίποτα από το οποίο προήλθαν. Ο Θεός δεν ήταν υπεύθυνος για την αμαρτία, αλλά την επέτρεψε.

12. Προέλευση της αμαρτίας (Ολική κληρονομική διαφθορά)
Αν και ο Αυγουστίνος δεν πίστευε ότι ο Θεός ήταν υπεύθυνος για την αμαρτία, αποδέχτηκε τις Καθολικές παραδόσεις και το δόγμα του Προπατορικού Αμαρτήματος.
13. Ελεύθερη βούληση
Ο άνθρωπος κληρονόμησε από τον Αδάμ μια διεφθαρμένη φύση και αυτό έγινε το κίνητρο της αμαρτίας. Οι άνθρωποι είναι προικισμένοι με ελεύθερη βούληση, αλλά δεν μπορούσε να επιλέξει τον Θεό και να ζήσει για αυτόν χωρίς θεία βοήθεια ή χάρη.
14. Πρώτο έργο της Χάριτος
Η πίστη είναι ένα θείο δώρο και κανείς δεν μπορεί να πιστέψει στον Θεό αν δεν κινηθεί σε αυτό με τη χάρη Του. Αυτά τα δώρα απονέμονται χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η ανθρώπινη αξία, είτε πραγματική είτε προβλεπόμενη.
15. Ακαταμάχητη Χάρη
Εκείνοι που ο Θεός θέλει να σώσει δεν μπορούν να Τον εμποδίσουν να το κάνει ακόμα κι αν το επιθυμούσε.
16. Κυριαρχία του Θεού
Ο Θεός είναι απολύτως υπέρτατος. Η θέλησή του είναι η μόνη πραγματική βούληση.
Προορισμός
Μερικοί άνθρωποι είναι προκαθορισμένοι για σωτηρία και άλλοι για καταδίκη, που οφείλεται εξ ολοκλήρου στο ανεξιχνίαστο μυστικό θέλημα του Θεού.
17. Διατήρηση Αγίων
Ο Θεός δίνει στους εκλεκτούς το δώρο της διατήρησης για να μπορούν να αντέξουν μέχρι το τέλος. Επομένως, κανένας από τους εκλεκτούς δεν μπορεί να πέσει και να χαθεί.
18. Ο αριθμός των εκλεκτών σταθερός
Ο αριθμός των εκλεκτών είναι αμετάβλητα σταθερός και είναι ίδιος με τον αριθμό των έκπτωτων αγγέλων. Αυτή η πεποίθηση βασίστηκε στο εδάφιο Αποκάλυψη 3:11 «Κράτα γερά αυτό που έχεις, μήπως κάποιος πάρει το στέμμα σου».
«ισμοί» Καλβινισμός, REW, σελίδες 4 – 7

Χρονολόγιο «Πατέρες της Εκκλησίας».

100 200 300 400 476

Καινή Διαθήκη που γράφτηκε από το 95

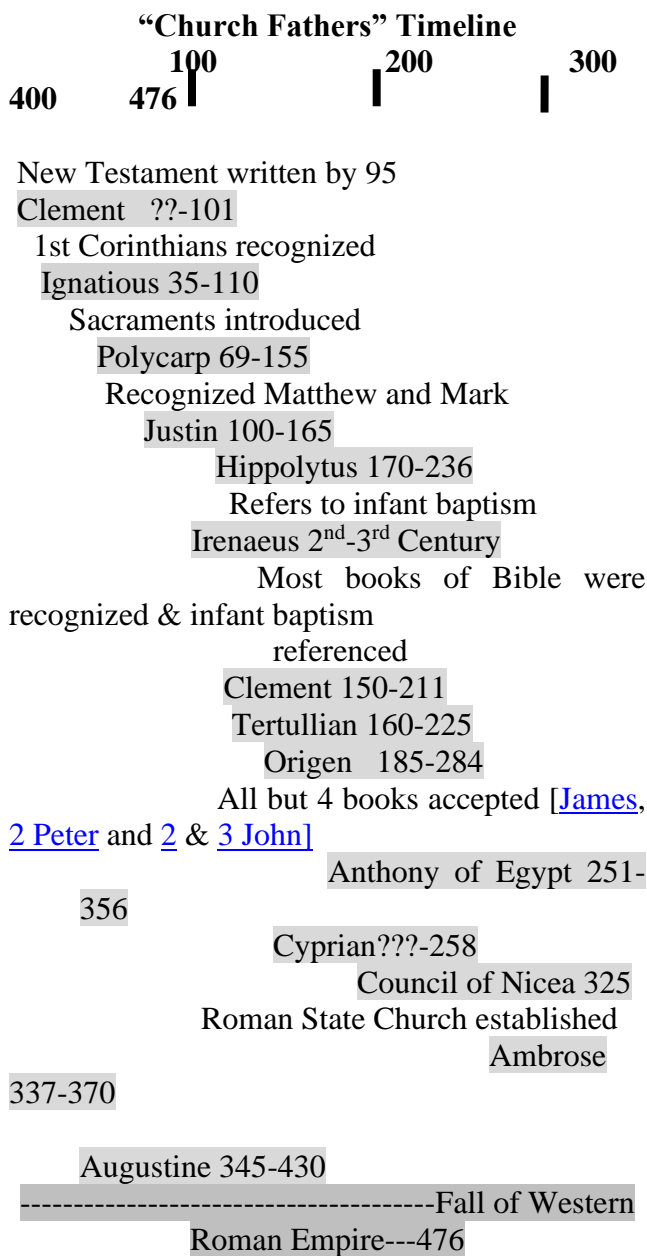
Κλήμης ??-101

Α' Κορινθίους αναγνώρισε

Some people are foreordained to salvation and some to damnation, which is due wholly to God's unfathomable secret will.

8. Preservation of Saints
God gives to the chosen the gift of preservation so they can endure to the end. Therefore, none of the elect can fall away and be lost.
9. Number of the elect fixed
The number of the elect is unchangeably fixed and is the same as the number of fallen angels. This belief was based upon Revelation 3:11 "Hold fast that thou hast, lest another take thy crown."

"isms" Calvinism, REW, pages 4 – 7

Ignatious 35-110

Εισήχθησαν Μυστήρια

Πολύκαρπος 69-155

Αναγνώρισε τον Ματθαίο και τον Μάρκο

Ιουστίνος 100-165

Ιππόλυτος 170-236

Αναφέρεται στη νηπιακή βάπτιση

Ειρηναίος 2ος-3ος αι

Τα περισσότερα βιβλία της Βίβλου αναγνωρίστηκαν και νηπιακό βάπτισμα

αναφέρεται

Κλήμης 150-211

Τερτυλλιανός 160-225

Ωριγένης 185-284

Δεκά όλα τα βιβλία εκτός από 4 [[Τζέιμς](#), [2 Πέτρος](#) και [2&3 Ιωάννης](#)]

Αντώνιος της Αιγύπτου 251-356

Κυπριανός???-258

Συμβούλιο Νίκαιας 325

Ιδρύθηκε η Ρωμαϊκή Κρατική Εκκλησία

Αμβρόσιος 337-370

Αυγουστίνος

345-430

-----Πτώση της Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας---476

κεφάλαιο 3

Γνωστικισμός

Οι απαρχές του Γνωστικισμού ήταν εδώ και καιρό θέμα διαμάχης και εξακολουθούν να αποτελούν σε μεγάλο βαθμό αντικείμενο έρευνας. Ενώ παλαιότερα ο Γνωστικισμός θεωρούνταν ως επί το πλείστον παραφθορά του Χριστιανισμού, τώρα φαίνεται ξεκάθαρο ότι τα πρώτα ίχνη των Γνωστικών συστημάτων μπορούν να διακριθούν μερικούς αιώνες πριν από τη Χριστιανική Εποχή.
catholic.org/encyclopedia/view.php?id=5209

Μερικές από τις πεποιθήσεις που συνδέονται με τον Γνωστικισμό φαίνεται να προέρχονται από τον Ζωροαστρισμό που χρονολογείται «μεταξύ του 18ου και του 10ου αιώνα π.Χ.». Αλλά «Κάποιοι αρχαίοι συγγραφείς δίνουν επίσης μια μυθολογική «χρονολογία» που αντιστοιχεί περίπου στο 6000 π.Χ. www.wikipedia.org/wiki/Zoroaster

Ο Πλάτωνας έζησε από το 428-348 π.Χ. Τα περισσότερα ιστορικά βιβλία και εγκυκλοπαίδειες αναγνωρίζουν τον Σωκράτη, τον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη ως τους ανθρώπους με τη μεγαλύτερη επιρροή στη δυτική ιστορία. Οι φιλοσοφικές τους απόψεις ξεπήδησαν από τους μεγάλους μυθικούς ήρωες του Ομήρου. Αυτό οδήγησε στον απώτερο φιλοσοφικό στόχο της αριστείας που οδήγησε στις διάφορες κοινωνικές δομές της

Chapter 3

Gnosticism

The beginnings of Gnosticism have long been a matter of controversy and are still largely a subject of research. Whereas formerly Gnosticism was considered mostly a corruption of Christianity, it now seems clear that the first traces of Gnostic systems can be discerned some centuries before the Christian Era. catholic.org/encyclopedia/view.php?id=5209

Some of the beliefs associated with Gnosticism appear to be from Zoroastrianism which has been dated "between the 18th and 10th centuries BCE." But "Some ancient authors also give a mythological "date" corresponding to about 6000 BCE. el.wikipedia.org/wiki/Zoroaster

Plato lived from 428-348 BC. Most history books and encyclopedias credit Socrates, Plato, and Aristotle for being the most influential people in Western history. Their philosophical views sprang forth from Homer's great mythical heroes. This led to the ultimate philosophical goal of excellence which led to the various social structures of Greek life. Plato, of course, was a member of the social elite. This was part of the background of his most powerful contribution to religious thought, the dualism of man. Plato taught that man consisted of two parts, the "soul" and the "flesh". He taught that only the soul was good and good is what all men seek. The flesh was evil and could do no good. [This dualism of man (i.e., the soul and body are separate) is part of the Gnostic belief as will be noted below].

wildbranch.org/Gkhebcia/index.html

Brad Scott in [The Greek Mind verses the Hebrew Mind](#) wrote "In the times of Jesus and Paul there were many thinking groups that would fall under the banner of Gnosticism. The nihilists and the libertines would be two of these. Both of these groups would also be classified as antinomians or 'against the law' [opposite of legalism]. This would be the definition as it is commonly known in the English. However, in the Hebrew the word for 'anti' is *tachat*, which means 'instead of' or 'in place of'. You see, no one is really against laws, they simply deny GOD's laws and replace them with other laws. Every society, large or small, has rules. One may think he is free when unrestrained by law but he soon comes up with his own.

Since the rise of Gnosticism, I believe the 'church' has been theologically duped into believing that liberty is

ελληνικής ζωής. Ο Πλάτων, φυσικά, ήταν μέλος της κοινωνικής ελίτ. Αυτό ήταν μέρος του φόντου της πιο ισχυρής συνεισφοράς του στη θρησκευτική σκέψη, του δυϊσμού του ανθρώπου. Ο Πλάτων δίδασκε ότι ο άνθρωπος αποτελείται από δύο μέρη, την «ψυχή» και τη «σάρκα». Δίδασκε ότι μόνο η ψυχή ήταν καλή και το καλό είναι αυτό που αναζητούν όλοι οι άνθρωποι. Η σάρκα ήταν κακή και δεν μπορούσε να κάνει καλό. [Αυτός ο δυϊσμός του ανθρώπου (δηλαδή, η ψυχή και το σώμα είναι χωριστά) είναι μέρος της Γνωστικής πεποιθήσης όπως θα σημειωθεί παρακάτω]. αγριοκλαδί.

Ο Brad Scott στο [The Greek Mind verses the Hebrew Mind](#) έγραψε «Στην εποχή του Ιησού και του Παύλου υπήρχαν πολλές σκεπτόμενες ομάδες που θα έπεφταν κάτω από τη σημαία του Γνωστικισμού. Οι μηδενιστές και οι ελευθεριακοί θα ήταν δύο από αυτούς. Και οι δύο αυτές ομάδες θα ταξινομούσαν επίσης ως αντινομιστές ή «κατά του νόμου» [αντίθετα του νομικισμού]. Αυτός θα ήταν ο ορισμός όπως είναι κοινώς γνωστός στα αγγλικά. Ωστόσο, στα εβραϊκά η λέξη για το «αντί» είναι *tachat*, που σημαίνει «αντί» ή «αντί». Βλέπετε, κανείς δεν είναι πραγματικά ενάντια στους νόμους, απλώς αρνούνται τους νόμους του ΘΕΟΥ και τους αντικαθιστούν με άλλους νόμους. Κάθε κοινωνία, μεγάλη ή μικρή, έχει κανόνες. Κάποιος μπορεί να πιστεύει ότι είναι ελεύθερος όταν είναι απεριόριστος από το νόμο, αλλά σύντομα θα βρει το δικό του.

Από την άνοδο του Γνωστικισμού, πιστεύω ότι η «εκκλησία» έχει εξαπατηθεί θεολογικά και πιστεύει ότι η ελευθερία είναι ελευθερία από το νόμο. Ο μόνος τρόπος που θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί ότι είναι «χριστιανός» και να κρατήσει αυτή τη θεολογία είναι να αλληγορήσει ή να πνευματοποιήσει το κείμενο. αλληγορισμός[όχι αληθινό μόνο συμβολικό]ξεπήδησε από τους πρώτους γνωστικούς και ο γνωστικισμός είναι η ελληνιστική σκέψη στα καλύτερά της.

Λοιπόν, τι είναι ο Γνωστικισμός; Κυριολεκτικά η λέξη γνώση, ελληνική λέξη, σημαίνει «γνώση». Αυτός ο τρόπος σκέψης ήταν επίσης θρησκευτική αίρεση την εποχή του Ιησού. Ωστόσο, πιο σωστά είναι τρόπος σκέψης. Παρατηρήστε ότι είπα ότι είναι τρόπος σκέψης, όχι τρόπος σκέψης. Δεν υπάρχει τρόπος να ορίσουμε αυτή τη λέξη με λίγες προτάσεις, οπότε θα την ορίσουμε καθώς προχωράμε. Η όλη ιδέα του γνωστικισμού συνδυάζεται με ολόκληρη τη φιλοσοφία της ιερής ψυχής ή ψυχής και του κακού σώματος και του φυσικού κόσμου. Υπάρχουν βαθμοί, αν θέλετε, αυτής της φιλοσοφίας. Πολλά από αυτά που διδάσκονται στον σύγχρονο Χριστιανισμό είναι πολύ χλωμό σε σύγκριση με ορισμένα ακραία άτομα όπως ο Σίμων, ο Κρόνος, ο Κέρινθος, ο Βαλεντίνος ή ακόμα και ο Μαρκίων. Εάν ξεκινήσετε με ένα σχετικά μικρό, αντιγραφικό δόγμα, σύντομα οδηγεί σε ένα μεγάλο. Πολλοί από αυτούς τους άνδρες (περίπου τον 1-2ο αιώνα μ.Χ.) κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ο Ιησούς δεν ήταν άνθρωπος, αλλά το πνεύμα του Μεσσία. Γιατί; Γιατί η «θεότητα» δεν θα είχε κακό σώμα αφού η σάρκα είναι από τη

freedom from law. The only way that one could claim to be a 'Christian' and hold this theology is to allegorize or spiritualize the text. Allegorization [not real just symbolic] sprang forth from the early gnostics, and gnosticism is Hellenistic thought at its best.

So, what is Gnosticism? Literally the word *gnosis*, a Greek word, means 'knowledge'. This way of thinking was also a religious sect at the time of Jesus. However, more appropriately it is a way of thinking. Notice I said it IS a way of thinking, not it WAS a way of thinking. There is no way to define this word in a few sentences, so we will define it as we go. The whole idea of gnosticism dove-tails with the whole philosophy of the holy psyche or soul, and the evil body and physical world. There are degrees, if you will, of this philosophy. Much of what is taught in modern Christianity is very pale compared to some extremes of people like Simon, Saturninus, Cerinthus, Valentinus, or even Marcion. If you begin with a relatively small, unscriptural doctrine, it soon leads to a big one. Many of these men (circa 1-2nd century AD) concluded that Jesus was not a man, but the spirit of the Messiah. Why? Because the "deity" would not have an evil body since the flesh is by nature wicked. Marcion taught that Jesus' body was a 'phantom'. Many early church fathers stood against this doctrine for a time, except for Clement and Origen, who were sympathetic to this doctrine. Fundamental to clearly gnostic systems is dualism, which opposes the transcendent God [a god without limitation] and an ignorant demiurge. (This was the caricature of GOD). In some systems, the creation of the world resulted from the presumption of wisdom (*Sophia*).

The material creation, including the body, was regarded as inherently evil. Sparks of divinity, however, had been encapsulated in the bodies of certain pneumatic or spiritual individuals, who were ignorant of their celestial origins. The transcendent God or demiurge sent down a redeemer (Christ), who brought them salvation in the form of a secret *gnosis* or knowledge. To the gnostics, salvation was not dependent upon faith or works but rather knowledge of one's nature, so there was much indulgence in licentious behavior. There were no rules for the body since the *logos* or ultimate knowledge was not interested in physical or material things. This also meant that marriage was held in contempt as well, for procreation involved the body. A "unisex" being was held in hopeful reverence. The bottom line of Gnosticism is an 'other worldly' existence. Many New Testament doctrines are used to support this thought

φύση της πονηρή. Ο Μάρσιον δίδαξε ότι το σώμα του Ιησού ήταν ένα «φάντασμα». Πολλοί πρώτοι πατέρες της εκκλησίας στάθηκαν ενάντια σε αυτό το δόγμα για ένα διάστημα, εκτός από τον Κλήμη και τον Ωριγένη, που ήταν συμπαθείς σε αυτό το δόγμα. Θεμελιώδης για τα ξεκάθαρα γνωστικά συστήματα είναι ο δυϊσμός, ο οποίος αντιτίθεται στον υπερβατικό Θεό[έναν θεός χωρίς περιορισμούς]και ένας ανίδεος δημιουργός. (Αυτή ήταν η καρικατούρα του ΘΕΟΥ). Σε ορισμένα συστήματα, η δημιουργία του κόσμου προέκυψε από το τεκμήριο της σοφίας (Σοφία).

Η υλική δημιουργία, συμπεριλαμβανομένου του σώματος, θεωρούνταν εγγενώς κακή. Σπίθες θεότητας, ωστόσο, είχαν εγκλωβιστεί στα σώματα ορισμένων πνευματικών ή πνευματικών ατόμων, που αγνοούσαν την ουράνια προέλευσή τους. Ο υπερβατικός Θεός ή ο ημίουργος έστειλε έναν λυτρωτή (Χριστό), ο οποίος τους έφερε τη σωτηρία με τη μορφή μυστικής γνώσης ή γνώσης. Για τους γνωστικούς, η σωτηρία δεν εξαρτιόταν από την πίστη ή τα έργα, αλλά μάλλον από τη γνώση της φύσης κάποιου, έτσι υπήρχε μεγάλη απόλαυση στην άσεμνη συμπεριφορά. Δεν υπήρχαν κανόνες για το σώμα αφού ο λογότυπος ή η τελική γνώση δεν ενδιαφερόταν για φυσικά ή υλικά πράγματα. Αυτό σήμαινε επίσης ότι ο γάμος περιφρονήθηκε επίσης, επειδή η τεκνοποίηση περιλάμβανε το σώμα. Ένα ον «unisex» κρατήθηκε με ελπιδοφόρο σεβασμό. Η ουσία του Γνωστικισμού είναι ένα « άλλη κοσμική ύπαρξη. Πολλά δόγματα της Καινής Διαθήκης χρησιμοποιούνται για να υποστηρίξουν αυτή τη σκέψη, την οποία θα βάλουμε ξανά στο πλαίσιο αργότερα. Ο γνωστικισμός, ιστορικά μιλώντας, είναι απλώς η λογική εξέλιξη της ελληνικής ή ελληνιστικής σκέψης. Αυτή η φιλοσοφία, αρκετούς αιώνες αργότερα, οδήγησε στο μοναστικό σύστημα και τελικά στο παπικό σύστημα.

Η ελληνική/γνωστική σκέψη της «εσωτερικότητας» ακούγεται μόνο ιερή, καλή και γραφική. Το πρόβλημα είναι αυτό. Το μυαλό και το σώμα μας είναι δημιουργημένο από τον ΘΕΟ και έχουν φυσικές ανάγκες και επιθυμίες. Αυτές οι ανάγκες και οι επιθυμίες αναμένονται από τον Δημιουργό μας, επομένως έχει κανόνες για το μυαλό και το σώμα. Αν η θεολογία μας αρνηθεί αυτούς τους κανόνες (ο λόγος είναι πραγματικά άσχετος), το μυαλό και το σώμα μας θα τους ικανοποιήσουν με άλλον τρόπο. Αυτός είναι ο λόγος που σε μεγάλο μέρος της χριστιανικής θεολογίας οι νόμοι του ΥΗVΗ αντικαθίστανται από τον «νόμο του Χριστού» όπου υπάρχει το Πνεύμα. Ο Θεός, που ζει στο υπερκόσμιο, ενδιαφέρεται μόνο για τα πνευματικά και δεν ενδιαφέρεται για τις εγκόσμιες φροντίδες του κόσμου.

Στο ελληνικό μυαλό υπήρχε τόση ποικιλία που δεν μπορούσε να υπάρχει μόνο ένας Θεός. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο θα μπορούσε να υπάρξει εξίσου μεγάλη αλλαγή και ποικιλομορφία στην ηθική και στα ήθη επίσης. Δεν υπήρχαν θεμελιώδεις οδηγίες για ηθική συμπεριφορά. Η συμπεριφορά άλλαζε όσο άλλαζαν οι καιροί[Ηθική της σημερινής κατάστασης], και κάθε φιλόσοφος δεν ήταν ούτε λίγο ούτε πολύ σωστός από τον

which we will put back into context later. Gnosticism, historically speaking, is simply the logical progression of Greek or Hellenistic thinking. This philosophy, several centuries later, led to the monastic system and eventually to the Papal system as well.

The Greek/gnostic thinking of 'inwardness' only sounds holy, good, and scriptural. The problem is this. Our mind and our bodies are created by GOD and have natural needs and desires. These needs and desires are anticipated by our Creator, so He has rules for the mind and the body. If our theology denies these rules (the reason is really irrelevant), our mind and body will satisfy them some other way. This is why in much Christian theology the laws of YHVH are superseded by the 'law of Christ' where there is the Spirit. God, who lives in the transmudane, is only interested in the spiritual and has no interest in the mundane cares of the world.

To the Greek mind there was so much diversity to be seen that there could not be just one God. This is why there could be just as much change and diversity in ethics and morals as well. There were no foundational guidelines for moral behavior. Behavior changed as the times changed [situation ethics of today], and each philosopher was no more or less correct than the last one. Christian teaching from the first century has taught that there is but one Elohiym (God), however, much Christian theology betrays this intellectual proposition about Elohiym (God). The early disciples, all Jewish, remained faithful in every way to the *Sh'ma* [central tenet of Judaism "Hear, O Israel: the Lord our God, the Lord is one" Deuteronomy 6:4]. All doctrine in the book of Acts attested to this fact. In the middle of the second century the church was dominated by gentiles, and gentile thought began to flow naturally into Greek thinking.

There are many aspects of the nature of Elohiym (God) that differs in these two contrasting cultural views. The two most important ones with respect to scriptural doctrine are found in His oneness and His unchangeableness. In Hebrew thought, His nature is intimately tied to His commands and instructions. Many religions may 'confess' that He is one and unchangeable, but they betray that confession doctrinally. This is because Greek thinking is embedded in our own thought process, and a mere confession of beliefs about Elohiym (God) is truly missing the mark. **Believing things about Elohiym (God) is not the same as believing Elohiym (God).**

τελευταίο. Η χριστιανική διδασκαλία από τον πρώτο αιώνα διδάσκει ότι υπάρχει μόνο ένας Elohiym (Θεός), ωστόσο, μεγάλο μέρος της χριστιανικής θεολογίας προδίδει αυτή τη διανοητική πρόταση για τον Elohiym (Θεό). Οι πρώτοι μαθητές, όλοι Εβραίοι, παρέμειναν πιστοί με κάθε τρόπο στους *Sh'ma*[κεντρικό δόγμα του Ιουδαϊσμού «Άκου, Ισραήλ, ο Κύριος ο Θεός μας, ο Κύριος είναι ένας» Δευτερονόμιο 6:4]. Όλα τα δόγματα στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων επιβεβαίωσαν αυτό το γεγονός. Στα μέσα του δεύτερου αιώνα η εκκλησία κυριαρχούνταν από εθνικούς, και η σκέψη των εθνικών άρχισε να ρέει φυσικά στην ελληνική σκέψη.

Υπάρχουν πολλές πτυχές της φύσης του Elohiym (Θεού) που διαφέρουν σε αυτές τις δύο αντικρουόμενες πολιτισμικές απόψεις. Τα δύο πιο σημαντικά σε σχέση με το δόγμα της Γραφής βρίσκονται στην ενότητά Του και στο αμετάβλητο Του. Στην εβραϊκή σκέψη, η φύση Του είναι στενά συνδεδεμένη με τις εντολές και τις οδηγίες Του. Πολλές θρησκείες μπορεί να «ομολογούν» ότι είναι ένας και αμετάβλητος, αλλά προδίδουν αυτή την ομολογία δογματικά. Αυτό συμβαίνει επειδή η ελληνική σκέψη είναι ενσωματωμένη στη δική μας διαδικασία σκέψης και μια απλή ομολογία πεποιθήσεων για τον Elohiym (Θεό) πραγματικά χάνει το σημάδι. Το να πιστεύεις πράγματα για τον Elohiym (Θεό) δεν είναι το ίδιο με το να πιστεύεις Elohiym (Θεός).

ΛΑΤΡΕΙΑ

Η λατρεία βρίσκεται στην καρδιά του ελληνικού πολιτισμού. Πολλά μεγάλα κολοσσαία χτίστηκαν για να φιλοξενήσουν τα πλήθη των πιστών που συγκεντρώθηκαν για να ειδωλοποιήσουν και να σεβαστούν τους θεούς[για να πάνε να προσκυνήσουν]. Αυτές οι συγκεντρώσεις θεωρούνταν ότι ευχαριστούν τους θεούς και τους έκαναν να κάνουν εύνοια στους ανθρώπους. Διαφορετικοί θεοί λατρεύονταν για διαφορετικούς λόγους, καθώς κάθε θεός αιωρούνταν πάνω από μια διαφορετική όψη του κόσμου. Τραγουδούσαν τραγούδια, έπαιζαν όργανα και ο γυμνός χορός ήταν κοινός. Το να τραγουδάς τραγούδια, να παίζεις και να χορεύεις στους θεούς ήταν λατρεία, και αυτή η λατρεία είναι που ένωνε τους ανθρώπους. Οι ομοφυλοφιλικές πράξεις ήταν αρκετά συχνές καθώς το σώμα είναι άσχετο με τους θεούς. Ήταν η κατάσταση του νου για την οποία ενδιέφεραν οι θεοί. Οι Στωικοί, ωστόσο, δεν θα είχαν καμία σχέση με αυτό το είδος δραστηριότητας. Η λατρεία γι' αυτούς ήταν εξίσου μια κατάσταση του νου. Ωστόσο, μια σωστή κατάσταση του νου δεν υποκύπτει στις απολαύσεις του σώματος. Η ελληνική έννοια της λατρείας, (προσκύνηση), θεωρήθηκε ως μια συγκεκριμένη πράξη ευλάβειας ή τιμής. Η σύγχρονη λατρεία φαίνεται και από την ελληνική σκοπιά. Προσκυνούμε την Κυριακή το πρωί. Οι ομάδες επαίνου και λατρείας είναι δημοφιλείς σήμερα, καθώς εκείνοι που ηγούνται την Κυριακή το πρωί προσκυνούν την ώρα της λατρείας. Ο έπαινος θεωρείται αισιόδοξος με ταχύτερο ρυθμό και η λατρεία είναι όταν ο ρυθμός επιβραδύνεται και εμφανίζεται πιο σοβαρή

WORSHIP

Worship is at the very heart of Greek culture. Many great colosseums were built to accommodate the throngs of worshippers gathered to idolize and revere the gods [so they could go to worship]. These gatherings were thought to please the gods and cause them to cast favor upon the people. Different gods were worshipped for different reasons in that each god was hovering over a different aspect of the world. Songs were sung, instruments were played, and nude dancing was common. Singing songs, playing, and dancing to the gods was worshipping, and this worship is what unified the people. Homosexual acts were quite common in that the body is irrelevant to the gods. It was the state of mind that the gods were interested in. The Stoics however, would have nothing to do with this kind of activity. Worship to them was equally a state of mind; however, a proper state of mind does not succumb to the writhing pleasures of the body. The Greek concept of worship, (*proskuneo*), was seen as a specific act of reverence or homage. Modern worship is also seen from the Greek point of view. We worship on Sunday morning. Praise and worship teams are popular today, as those who lead in Sunday morning worship time. Praise is seen as upbeat with a faster tempo and worship is when the tempo is slowed down and more serious adoration is displayed. When the weekly, mundane, cares of the world go through their cycle, then Praise and Worship begins again with the next Sunday morning.

SPIRITUALITY

To the Greek mind, true spirituality is "otherworldly". It is found in living outside of this world and this philosophy can and does lead to all kinds of "New Age" teachings and related religions including modern Christianity. The gods lived outside of this world and so a truly spiritual man lived outside of the cares of this world as well. Denying the physical and condemning emotion was part of this philosophy. Right thinking and right ideas were the hallmarks of the spiritual person. Only the truly educated (the rich) could attain true spirituality, as the poor were destined to take care of the mundane, daily necessities. They were the ditch diggers, caretakers, farmers, and of course carpenters.

Worshipping was something you did with the mind and was not to be demonstrative. Denying one's self was very spiritual, because the physical was evil. The sooner one entered the heavenlies the better. This is why suicide was a very noble thing in Greek thinking.

λατρεία. Όταν οι εβδομαδιαίες, εγκόσμιες, μέριμνες του κόσμου περνούν τον κύκλο τους, τότε ο Έπαινος και η Λατρεία ξεκινούν ξανά με το πρωί της επόμενης Κυριακής.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Για τον ελληνικό νου, η αληθινή πνευματικότητα είναι «υπερκοσμική». Βρίσκεται στη ζωή έξω από αυτόν τον κόσμο και αυτή η φιλοσοφία μπορεί και οδηγεί σε κάθε είδους διδασκαλίες της «Νέας Εποχής» και σχετικές θρησκείες, συμπεριλαμβανομένου του σύγχρονου Χριστιανισμού. Οι θεοί ζούσαν έξω από αυτόν τον κόσμο και έτσι ένας αληθινά πνευματικός άνθρωπος ζούσε και έξω από τις φροντίδες αυτού του κόσμου. Η άρνηση του σωματικού συναισθήματος και η καταδίκη ήταν μέρος αυτής της φιλοσοφίας. Η σωστή σκέψη και οι σωστές ιδέες ήταν τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του πνευματικού ανθρώπου. Μόνο οι αληθινά μορφωμένοι (οι πλούσιοι) μπορούσαν να αποκτήσουν αληθινή πνευματικότητα, καθώς οι φτωχοί ήταν προορισμένοι να φροντίζουν τις καθημερινές, καθημερινές ανάγκες. Ήταν οι χαρακτήρες, οι επιστάτες, οι αγρότες και φυσικά οι ξυλουργοί.

Η λατρεία ήταν κάτι που έκανες με το μυαλό και δεν έπρεπε να είσαι εκδηλωτικός. Η άρνηση του εαυτού σου ήταν πολύ πνευματική, γιατί το φυσικό ήταν κακό. Όσο πιο γρήγορα μπαίνει κανείς στους παραδείσους τόσο το καλύτερο. Γι' αυτό η αυτοκτονία ήταν ένα πολύ ευγενές πράγμα στην ελληνική σκέψη. Οποιοσδήποτε Γραφές που αφορούσαν μια ουράνια ιθαγένεια θεωρήθηκε ότι συνηγορούσε υπέρ αυτής της απόκοσμης ύπαρξης. Ο γάμος θεωρούνταν σαν αυτού του κόσμου και τον απέφευγαν. Η αποχή από το κρέας και ορισμένα τρόφιμα προωθήθηκε επίσης ως υψηλού επιπέδου με τα νέα λογότυπα. Δεδομένου ότι ο λόγος θεωρούνταν ο νους των μυαλών, η εστίαση στη σωστή σκέψη ήταν «στο πνεύμα».

Τα συναισθήματα περιφρονούνταν επίσης στη Γνωστική σκέψη. Το να δείξεις συναίσθημα ήταν να δείξεις αδυναμία και πνευματική ανωριμότητα. Όταν το συναίσθημα ήταν στωικό και το σώμα αρνιόταν, τότε ο μνημένος ήταν πραγματικά πνευματικός. Πολλοί από τους πρώτους μνημένους της γνωστικής σκέψης ορκίστηκαν να σιωπήσουν, καθώς δεν υπήρχε τίποτα που θα μπορούσε να πει ένας αληθινά πνευματικός άνθρωπος. Οι πρώτοι μνημένοι θα ζούσαν μαζί μακριά από τους «άλλους» ανθρώπους για κάποιο διάστημα προκειμένου να επικεντρωθούν στη σκέψη τους. Όταν επέστρεψαν ήταν οι αληθινά πνευματικοί άνθρωποι που μπορούσαν να επικοινωνήσουν μόνο με τους λογότυπους [μετρήστε, πείτε, πείτε, μιλήστε, σκεφτείτε, εσωτερική πρόθεση που κρύβεται κάτω από την ομιλία]. Αυτό οδήγησε στο μεγάλο χάσμα μεταξύ κληρικών και λαϊκών. Ο Ιησούς μάλλον αναφέρθηκε σε αυτή τη σκέψη όταν καταδίκασε τους Νικολαΐτες. Αυτοί οι άνδρες θα έπαιρναν όρκο αγαμίας για μια ζωή,

Any Scriptures dealing with a heavenly citizenship was seen as advocating this otherworldly existence. Marriage was seen as of this world and was shunned. Abstaining from meat and certain foods was also promoted as obtaining a higher calling with the new *logos*. Since the *logos* was considered the mind of the minds, focusing on correct thinking was being "in the spirit".

Emotions were also looked down upon in Gnostic thinking. To show emotion was to demonstrate weakness and spiritual immaturity. When emotion was stoic and the body denied then the initiate was truly spiritual. Many early initiates of gnostic thought were vowed to silence, as there was nothing that a truly spiritual person could have to say. Early initiates would live together away from the 'other' people for a time in order to focus on their thinking. When they returned they were the truly spiritual people who only could communicate with the *logos* [count, tell, say, speak, thought, inward intention underlying the speech act]. This led to the great gulf fixed between clergy and laity. Jesus more than likely referred to this thinking when He condemned the Nicolaitans. These men would take a vow of celibacy for life, as they were married to the Lord (the only true bride).

SALVATION

Salvation is right thinking and creedal in its nature. To 'believe' is to know the right things. This knowledge comes only from the gods. Salvation is a matter of creeds and correct knowledge about the gods. In gnostic thought, the concept of 'keys' is mentioned quite liberally. Scriptural terms such as, 'believe', to 'know' or 'knowledge', 'word' or 'words', 'keys' and 'gates', 'confess' and 'faith', are all tied in with this esoteric knowledge given by the gods. These terms were easily transferred to New Testament teaching. When Jesus said "*I am the door... I am the good shepherd... I am the light of the world... I am the way, the truth, and the life...*", these were understood to speak of the *logos* or the *nous* come down from heaven to distribute this knowledge or *gnosis*. He came to bring the 'keys' of salvation. Let me remind you that in Greek thought the *logos* was the collective mind or *nous* of the gods. In order for the soul to be destined for heaven one must 'believe' certain propositions about the *logos*. The early 'church' remained very 'Hebrew' for the first two centuries and this is why there is no record of 'creeds' being established. The creeds come later when the church is dominated by gentiles and the 'Jewish believers'

ΣΩΤΗΡΙΑ

Η σωτηρία είναι σωστή σκέψη και πίστη στη φύση της. Το να «πιστεύεις» σημαίνει να γνωρίζεις τα σωστά πράγματα. Αυτή η γνώση προέρχεται μόνο από τους θεούς. Η σωτηρία είναι θέμα πίστεων και σωστής γνώσης για τους θεούς. Στη γνωστική σκέψη, η έννοια των «κλειδιών» αναφέρεται αρκετά γενναϊόδωρα. Γραφικοί όροι όπως «πιστεύω», «γνωρίζω» ή «γνώση», «λέξη» ή «λέξεις», «κλειδιά» και «πύλες», «ομολογώ» και «πίστη», συνδέονται όλοι με αυτήν την εσωτερική γνώση. δίνεται από τους θεούς. Αυτοί οι όροι μεταφέρθηκαν εύκολα στη διδασκαλία της Καινής Διαθήκης. Όταν ο Ιησούς είπε "Εγώ είμαι η πόρτα... Εγώ είμαι ο καλός ποιμένας... Εγώ είμαι το φως του κόσμου... Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή...", Αυτά εννοούσαν ότι μιλούσαν για τον λόγο ή τον νοου που κατέβηκε από τον ουρανό για να διανείμει αυτή τη γνώση ή τη γνώση. Ήρθε να φέρει τα «κλειδιά» της σωτηρίας. Να θυμίσω ότι στην ελληνική σκέψη ο λόγος ήταν ο συλλογικός νους ή νους των θεών. Για να προοριστεί η ψυχή για τον παράδεισο πρέπει να «πιστέψει» ορισμένες προτάσεις για τον λόγο. Η πρώιμη «εκκλησία» παρέμεινε πολύ «εβραϊκή» για τους δύο πρώτους αιώνες και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δεν υπάρχει καμία καταγραφή «θρήσκων». Τα δόγματα έρχονται αργότερα όταν η εκκλησία κυριαρχείται από εθνικούς και οι «Εβραίοι πιστοί» έχουν διωχθεί από τους Εβραίους και τους Χριστιανούς. Για να προοριστεί η ψυχή για τον παράδεισο πρέπει να «πιστέψει» ορισμένες προτάσεις για τον λόγο. Η πρώιμη «εκκλησία» παρέμεινε πολύ «εβραϊκή» για τους δύο πρώτους αιώνες και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δεν υπάρχει καμία καταγραφή «θρήσκων». Τα δόγματα έρχονται αργότερα όταν η εκκλησία κυριαρχείται από εθνικούς και οι «Εβραίοι πιστοί» έχουν διωχθεί από τους Εβραίους και τους Χριστιανούς.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Η προσευχή ή η επικοινωνία με τους θεούς δεν ήταν ένα καθημερινό, σταθερό γεγονός στην ελληνική ζωή. Οι θεοί καλούνταν κυρίως όταν κάτι δεν πήγαινε καλά ή κάποιος είχε ανάγκη. Οι προσευχές έγιναν από το άτομο αυθόρμητα. Όταν τηρούνταν οι εορτασμοί στις μεγάλες αρένες, θα ήταν μια περίοδος ομαδικής συμμετοχής στην επικοινωνία με τους θεούς. Αυτό θα ήταν πρωτίστως για να βοηθήσει στην επιτυχία των θεαμάτων που διοργανώθηκαν για να ψυχαγωγήσουν τους συμμετέχοντες. Οι προσευχές θα ήταν συνήθως μακροχρόνιες και πολύχρωμες. Οι ηγέτες στις συγκεντρώσεις συνήθως πρόσφεραν αυτές τις προσευχές στους θεούς για τους ανθρώπους. Η επικοινωνία με τους θεούς ήταν κατά κύριο λόγο προσανατολισμένη στη βοήθεια και στο αίτημα.

have been chased away by the Jews and the Christians.

PRAYER

Praying or communicating with the gods was not an everyday, consistent event in Greek life. The gods were primarily called upon when something was wrong or someone was in need. Prayers were offered by the individual spontaneously. When celebrations in the great arenas were observed, this would be a time of group participation in communicating with the gods. This would be primarily to help with the success of the spectacles arranged to entertain the participants. Prayers would usually be lengthy and colorful. Leaders in the gatherings would usually offer up these prayers to the gods for the people. Communication with the gods was primarily help and request orientated.

In Hebrew thinking, prayer is both ritual and spontaneous. Prayer was usually communal and in the plural. In Hebrew thinking, prayer is usually blessing Elohiym (God), thanking Him and speaking in the past tense. Prayer is much like the feasts in that it is also assigned to 'set times'. Prayer is part of discipline, to train one to daily communicate with the Creator.

Many times today:

- a. Someone is praying for everyone
- b. The preacher is studying the Scriptures for everyone.
- c. Man's soul can now be placed in an eternal, spiritual state by believing the right things and confessing certain propositions about the *logos*. [Acts to earn salvation rather than acts of love and praise.]

What does God require of me? has been replaced by **Who is the *logos*?**

Hebrew Mind vs. Greek Mind
adapted from
wildbranch.org/Gkhebcia/index.html 2-10-2007

Understanding the differences in their view of man [Greek, (non-Jewish world) as dualism; i.e. soul and body are separate and the Hebrew (people through whom the Christ or Messiah came) as oneness; i.e. soul and body were inclusive as God created them] will provide a basis for understanding the teachings, practices and interpretations of the Bible following the Apostolic era (100 AD).

Στην εβραϊκή σκέψη, η προσευχή είναι και τελετουργική και αυθόρμητη. Η προσευχή ήταν συνήθως κοινή και στον πληθυντικό. Στην εβραϊκή σκέψη, η προσευχή συνήθως είναι να ευλογεί τον Elohiym (ο Θεός), να Τον ευχαριστεί και να μιλά στον παρελθόντα χρόνο. Η προσευχή μοιάζει πολύ με τις γιορτές στο ότι έχει επίσης αποδοθεί σε «καθορισμένους χρόνους». Η προσευχή είναι μέρος της πειθαρχίας, για να εκπαιδεύει κανείς να επικοινωνεί καθημερινά με τον Δημιουργό.

Πολλές φορές σήμερα:

ένα. Κάποιος προσεύχεται για όλους

σι. Ο κήρυκας μελετά τις Γραφές για όλους.

ντο. Η ψυχή του ανθρώπου μπορεί τώρα να τεθεί σε μια αιώνια, πνευματική κατάσταση πιστεύοντας τα σωστά πράγματα και ομολογώντας ορισμένες προτάσεις για τον λόγο.[Ενεργεί για να κερδίσει τη σωτηρία αντί για πράξεις αγάπης και επαίνου.]

Τι απαιτεί ο Θεός από εμένα; έχει αντικατασταθεί από Who is the logos;

προσαρμογή από Εβραϊκό Νους εναντίον Ελληνικού Νου
wildbranch.org/Gkhebcia/index.html 2-10-2007

Κατανοώντας τις διαφορές στην άποψή τους για τον άνθρωπο [ελληνικός, (μη εβραϊκός κόσμος) ως δυϊσμός. Δηλαδή η ψυχή και το σώμα είναι χωριστά και οι Εβραίοι (άνθρωποι μέσω των οποίων ήρθε ο Χριστός ή ο Μεσσίας) ως ενότητα. δηλαδή η ψυχή και το σώμα περιελάμβαναν όπως τα δημιούργησε ο Θεός] θα παράσχει μια βάση για την κατανόηση των διδασκαλιών, των πρακτικών και των ερμηνειών της Βίβλου μετά την Αποστολική εποχή (100 μ.Χ.).

Κεφάλαιο 4

Ιεραρχία της Εκκλησίας

Το Ίδρυμα της Εκκλησίας

Ο Σίμων Πέτρος απάντησε: «Εσύ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος». Ο Ιησούς απάντησε: «Μακάριος είσαι, Σίμονα, γιε του Ιωνά, γιατί αυτό δεν σου αποκαλύφθηκε από άνθρωπο, αλλά από τον Πατέρα μου που είναι στους ουρανούς. Και σου λέω ότι είσαι ο Πέτρος, και σε αυτόν τον βράχο θα χτίσω την εκκλησία μου, και οι πύλες του Άδη δεν θα το ξεπεράσουν (Ματθαίος 16:16-18)

Στους αφοσιωμένους ακολούθους Του είπε: «Εσείς είστε αυτοί που σταθήκατε δίπλα μου στις δοκιμασίες μου. Και σας παραχωρώ βασιλεία, όπως ο Πατέρας μου παραχώρησε σε μένα μια βασιλεία». (Λουκάς 22:28-29) Στη συνέχεια, την ημέρα της Πεντηκοστής «Ο Πέτρος απάντησε: «Μετανοήστε και βαφτιστείτε, καθένας από εσάς, στο

Chapter 4

Church Hierarchy

The Church Foundation

Simon Peter answered, "**You are the Christ, the Son of the living God.**" Jesus replied, "Blessed are you, Simon son of Jonah, for this was not revealed to you by man, but by my Father in heaven. And I tell you that you are Peter, and **on this rock I will build my church**, and the gates of Hades will not overcome it. (Matthew 16:16-18)

To His devoted followers he said "You are those who have stood by me in my trials. And I **confer on you a kingdom**, just as my Father conferred one on me." (Luke 22:28-29) Then on the day of Pentecost "Peter replied, 'Repent and be baptized, every one of you, in the name of Jesus Christ for the forgiveness of your sins. And you will receive the gift of the Holy Spirit. The promise is for you and your children and for all who are far off — for all whom the Lord our God will call.' With many other words he warned them; and he pleaded with them, 'Save yourselves from this corrupt generation.' **Those who accepted his message were baptized, and about three thousand were added to their number that day.**" (Acts 2:38-41)

Purchased by Christ

Keep watch over yourselves and all the flock of which the Holy Spirit has made you overseers. Be shepherds of the **church of God, which he bought with his own blood.** (Acts 20:28-29)

Christ is the Head

He is the image of the invisible God, the firstborn over all creation. For by him all things were created: things in heaven and on earth, visible and invisible, whether thrones or powers or rulers or authorities; all things were created by him and for him. He is before all things, and in him all things hold together. And he is **the head of the body, the church**; he is the beginning and the firstborn from among the dead, so that in everything he might have the supremacy. **For God was pleased to have all his fullness dwell in him, and through him to reconcile to himself all things**, whether things on earth or things in heaven, by making peace **through his blood, shed on the cross.** (Colossians 1:15-20)

όνομα του Ιησού Χριστού για τη συγχώρεση των αμαρτιών σας. Και θα λάβετε το δώρο του Αγίου Πνεύματος. Η υπόσχεση είναι για εσάς και τα παιδιά σας και για όλους όσους βρίσκονται μακριά — για όλους όσους θα καλέσει ο Κύριος ο Θεός μας». Με πολλά άλλα λόγια τους προειδοποίησε· και τους παρακάλεσε: «Σώστε τους εαυτούς σας από αυτή τη διεφθαρμένη γενιά». Όσοι δέχτηκαν το μήνυμά του βαφτίστηκαν και περίπου τρεις χιλιάδες προστέθηκαν στον αριθμό τους εκείνη την ημέρα». (Πράξεις 2:38-41)

Αγοράστηκε από τον Χριστό

Να προσέχετε τον εαυτό σας και όλο το ποίμνιο του οποίου το Άγιο Πνεύμα σας έχει κάνει επισκόπους. Να είστε ποιμένες της εκκλησίας του Θεού, την οποία αγόρασε με το αίμα του. (Πράξεις 20:28-29)

Ο Χριστός είναι το Κεφάλι

Είναι η εικόνα του αόρατου Θεού, του πρωτότοκου πάνω σε όλη την κτίση. Διότι από αυτόν δημιουργήθηκαν τα πάντα: τα πράγματα στον ουρανό και στη γη, ορατά και αόρατα, είτε θρόνοι είτε εξουσίες είτε άρχοντες είτε εξουσίες. όλα τα πράγματα δημιουργήθηκαν από αυτόν και για αυτόν. Αυτός είναι πριν από όλα τα πράγματα, και όλα τα πράγματα συγκρατούνται σε αυτόν. Και είναι η κεφαλή του σώματος, της εκκλησίας. είναι η αρχή και ο πρωτότοκος από τους νεκρούς, ώστε σε όλα να έχει την υπεροχή. Διότι ο Θεός ευχαρίστησε να κατοικεί μέσα του όλη του η πληρότητα, και μέσω αυτού να συμφιλιώσει με τον εαυτό του όλα τα πράγματα, είτε τα πράγματα στη γη είτε τα πράγματα στον ουρανό, κάνοντας ειρήνη μέσω του αίματος του, που χύθηκε στον σταυρό. (Κολοσσαείς 1:15-20)

[Εμείς] θα σταθούμε όλοι ενώπιον της δικαστικής έδρας του Θεού. Είναι γραμμένο: «Όσο ζω, λέει ο Κύριος, κάθε γόνατο θα σκύψει μπροστά μου· κάθε γλώσσα θα εξομολογηθεί στον Θεό». Όλοι μας θα πρέπει να δώσουμε λογαριασμό για τον εαυτό μας στον Θεό». (Ρωμαίους 14:10-12)

Από τις παραπάνω γραφές είναι μάλλον σαφές ότι ο Χριστός είναι Θεός, ότι με το αίμα Του· Δηλαδή, εξιλεωτική θυσία, αγόρασε την εκκλησία και ότι έμπιστοι υπάκουοι άνθρωποι τοποθετούνται σε αυτήν από τον Θεό και τον Υιό. Αυτός, ο Χριστός, είναι η κεφαλή ή ο ηγέτης αυτών των ανθρώπων, της εκκλησίας, στην οποία όλοι οι άνθρωποι θα υποκλιθούν ως αναγνώριση.

Οργάνωση

«Ήταν αυτός [ο Χριστός] που έδωσε μερικούς να γίνουν απόστολοι, μερικούς να γίνουν προφήτες, μερικούς να γίνουν ευαγγελιστές και μερικοί να γίνουν πάστορες και

[W]e will all stand before God's judgment seat. It is written: "'As surely as I live,' says the Lord, **'every knee will bow before me; every tongue will confess to God.'** All of us will have to give an account of ourselves to God." (Romans 14:10-12)

From the above scriptures it is rather clear that Christ is God, that by His blood; i.e., atoning sacrifice, He purchased the church and that trusting obedient people are placed in it by God and the Son. He, Christ, is the head or leader of these people, the church, to which all people will bow in recognition.

Organization

"It was he [**Christ**] who gave some to be **apostles**, some to be **prophets**, some to be **evangelists**, and some to be **pastors and teachers**, [some translate this to be teaching pastors as 'some to be' is omitted] to prepare God's people for works of service, so that the body of Christ may be built up until we all reach unity in the faith and in the knowledge of the Son of God and become mature, attaining to the whole measure of the fullness of Christ." (Ephesians 4:11-13)

He prayed for unity of His believers "I do not pray for these alone, but also for those who will believe in Me through their word; that they all may be one, as You, Father, are in Me, and I in You; that they also may be one in Us, that the world may believe that You sent Me. And the glory which You gave Me I have given them, that they may be one just as We are one: I in them, and You in Me; that they may be made perfect [complete] in one, and that the world may know that You have sent Me, and have loved them as You have loved Me." (John 17:20-23 NKJV)

As the head of His Church, He established its organization by giving various duties and responsibilities rather than offices or positions that would be needed for the church to function as a unified body faithful and loyal to Him. They were:

- a. Apostles - to bear witness
- b. Prophets - to foretell and/or teach
- c. Evangelists - to proclaim His message of reconciliation, salvation.
- d. Pastors and teachers - elders, shepherds, watchmen, guardians, sentinels or overseers] to keep watch over, warn,

δάσκαλοι, [κάποιοι το μεταφράζουν αυτό ως διδασκαλία ποιμένων ως «κάποιοι να είναι» παραλείπεται] σε προετοιμάστε το λαό του Θεού για έργα υπηρεσίας, ώστε το σώμα του Χριστού να οικοδομηθεί μέχρι να φτάσουμε όλοι στην ενότητα στην πίστη και στη γνώση του Υιού του Θεού και να ωριμάσουμε, φτάνοντας σε όλο το μέτρο της πληρότητας του Χριστού. " (Εφεσίους 4:11-13)

Προσευχήθηκε για ενότητα των πιστών Του «Δεν προσεύχομαι μόνο για αυτούς, αλλά και για εκείνους που θα πιστέψουν σε μένα μέσω του λόγου τους. Για να είναι όλοι ένα, όπως εσύ, Πατέρα, είσαι σε Εμένα, και εγώ σε Σένα. για να είναι και αυτοί ένα σε Εμάς, για να πιστέψει ο κόσμος ότι με έστειλες. Και τη δόξα που Μου έδωσες, τους έδωσα, για να είναι ένα, όπως εμείς είμαστε ένα: Εγώ μέσα σε αυτούς και εσύ σε μένα. για να γίνουν τέλεια [πλήρη] σε ένα, και ο κόσμος να μάθει ότι με έστειλες και τους αγάπησες όπως αγάπησες εμένα». (Ιωάννης 17:20-23 NKJV)

Ως επικεφαλής της Εκκλησίας Του, ίδρυσε την οργάνωσή της δίνοντας διάφορα καθήκοντα και ευθύνες αντί για αξιώματα ή θέσεις που θα χρειάζονταν για να λειτουργήσει η εκκλησία ως ενιαίο σώμα πιστό και πιστό σε Αυτόν. Ήταν:

- e. Απόστολοι - να μαρτυρούν
- f. Προφήτες - να προλέγουν και/ή να διδάσκουν
- g. Ευαγγελιστές - να διακηρύξουν το μήνυμά Του για συμφιλίωση, σωτηρία.
- h. Ποιμένες και δάσκαλοι - πρεσβύτεροι, βοσκοί, φρουροί, φύλακες, φρουροί ή επιβλέποντες] για να παρακολουθούν, να προειδοποιούν, να ενθαρρύνουν, να εκπαιδεύουν και να διδάσκουν όσους βρίσκονται υπό τη φροντίδα τους.

Ο Παύλος άφησε τον Τίτο στην Κρήτη για να διορίσει πρεσβυτέρους σε κάθε πόλη. (Τίτος 1:5)

Δεν μπορεί κανείς να προσδιορίσει με απόλυτη βεβαιότητα αν διορίζονταν πρεσβύτεροι σε κάθε πόλη ή σε κάθε εκκλησία, αν υπήρχαν περισσότερες από μία εκκλησίες σε μια πόλη ή κωμόπολη. Γνωρίζουμε ότι ο Παύλος ήταν στην Έφεσο για μεγάλο χρονικό διάστημα, επομένως είναι πιθανό να υπήρχαν περισσότερες από μία εκκλησίες ή οικιακές εκκλησίες. Ακόμα κι αν υπήρχαν περισσότερες από μία ομάδες που συγκεντρώνονταν σε διάφορα μέρη, θα μπορούσε κανείς μόνο να υποθέσει αν υπήρχαν πρεσβύτεροι σε κάθε ομάδα Χριστιανών που συναθροίζονταν σε σπίτια ή πρεσβύτεροι για την πόλη της Εφέσου ή αν οι πρεσβύτεροι από κάθε συνέλευση αποτελούσαν πρεσβυτέρους της πόλης της Εφέσου. Το ίδιο ισχύει και για την Ιερουσαλήμ. Ωστόσο, στην Ιερουσαλήμ γνωρίζουμε ότι υπήρχαν χιλιάδες χριστιανοί. Συναντήθηκαν

encourage, train and teach those under their care.

Paul left Titus on Crete to appoint elders in every town. (Titus 1:5)

One cannot determine with an absolute degree of certainty if elders were appointed in every town or every congregation, if there were more than one congregation in a city or town. We know that Paul was in Ephesus for an extended period of time so it is possible there were more than one congregation or house church. Even if there were more than one group assembling at various places, one could only speculate if there were elders in each group of Christians meeting in homes or elders for the city of Ephesus or if elders from each assembly constituted elders of the city of Ephesus. The same is true of Jerusalem. However, in Jerusalem we know there were thousands of Christians. They met in homes and they also all assembled together; “all believers used to meet together in Solomon’s colonnade” (Acts 5:12) [until the persecution by the leaders of the Jews began]. Whether there were elders for each “home church” or for the entire city they were a united body of believers with singleness of purpose in fellowship and in unity with one another. There is no indication of one elder or one group of elders had a position of authority greater than any other elder or group of elders. Refer to thebiblewayonline.com lessons Functions of Christ’s Church and His Shepherds also Servants of Christ.

Paul foresaw that man’s desires would attempt to alter Christ’s organization for “From Miletus, Paul sent to Ephesus for the elders of the church. When they arrived, he said to them: ... For I have not hesitated to proclaim to you the whole will of God. Keep watch over yourselves and all the flock of which the Holy Spirit has made you overseers [watchmen]. Be shepherds of the church of God, which he bought with his own blood. I know that after I leave, savage wolves will come in among you and will not spare the flock. Even from your own number men will arise and distort the truth in order to draw away disciples after them. So be on your guard!” (Acts 20:17-18, 27-31)

From Miletus Paul continued on his journey to Jerusalem. When they came to Jerusalem, they were welcomed by the church and the apostles and

σε σπίτια και επίσης μαζεύτηκαν όλοι μαζί. «Όλοι οι πιστοί συναθροίζονταν στην κιονοστοιχία του Σολομώντα» (Πράξεις 5: 12) [μέχρι που άρχισε ο διωγμός από τους ηγέτες των Εβραίων]. Είτε υπήρχαν πρεσβύτεροι για κάθε «οικιακή εκκλησία» είτε για ολόκληρη την πόλη, ήταν ένα ενιαίο σώμα πιστών με ενιαίο σκοπό στην κοινωνία και στην ενότητα μεταξύ τους. Δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι ένας πρεσβύτερος ή μια ομάδα πρεσβυτέρων είχε θέση εξουσίας μεγαλύτερη από οποιονδήποτε άλλο πρεσβύτερο ή ομάδα πρεσβυτέρων. Ανατρέξτε στα μαθήματα thebiblewayonline.com Λειτουργίες της Εκκλησίας του Χριστού και των Ποιμένων Του επίσης Υπηρέτες του Χριστού.

Ο Παύλος προέβλεψε ότι οι επιθυμίες του ανθρώπου θα προσπαθούσαν να αλλάξουν την οργάνωση του Χριστού για «Από τη Μίλητο, ο Παύλος έστειλε στην Έφεσο για τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας. Όταν έφτασαν, τους είπε: ... Διότι δεν δίστασα να σας διακηρύξω ολόκληρο το θέλημα του Θεού. Προσέχετε τους εαυτούς σας και όλο το ποίμνιο του οποίου το Άγιο Πνεύμα σας έχει κάνει επισκόπους [φύλακες]. Να είστε ποιμένες της εκκλησίας του Θεού, την οποία αγόρασε με το αίμα του. Ξέρω ότι αφού φύγω, θα μπουν άγριοι λύκοι ανάμεσά σας και δεν θα γλιτώσουν το κοπάδι. Ακόμη και από τον δικό σας αριθμό θα προκύψουν άνθρωποι και θα διαστρεβλώσουν την αλήθεια για να τραβήξουν πίσω τους μαθητές. Γι' αυτό να είστε σε επιφυλακή!». (Πράξεις 20:17-18, 27-31)

Από τη Μίλητο ο Παύλος συνέχισε το ταξίδι του προς την Ιερουσαλήμ. Όταν έφτασαν στην Ιερουσαλήμ, τους υποδέχτηκε η εκκλησία και οι απόστολοι και οι πρεσβύτεροι, στους οποίους ανέφεραν όλα όσα είχε κάνει ο Θεός μέσω αυτών. Τότε σηκώθηκαν μερικοί από τους πιστούς που ανήκαν στο κόμμα των Φαρισαίων και είπαν: «Οι εθνικοί πρέπει να περιτμηθούν και να υποχρεωθούν να υπακούσουν στο νόμο του Μωυσή». Οι απόστολοι και οι πρεσβύτεροι συναντήθηκαν για να εξετάσουν αυτό το ερώτημα. (Πράξεις 15:4-7)

Αυτή η προειδοποίηση προς τους Εφέσιους πρεσβυτέρους φαίνεται ότι έγινε πραγματικότητα λίγο αργότερα, κάπου γύρω στο 100 μ.Χ., όπως φαίνεται στα γραπτά του Κλήμεντα της Ρώμης, του Ιγνατίου της Αντιόχειας, του Πολύκαρπου της Σμύρνης και άλλων. Όλα αναφέρονται στον «Επίσκοπο κάποιας πόλης». Στην πραγματικότητα, ο Ιγνάτιος επιμένει «στη διαίρεση της επισκοπής και του πρεσβυτέρου και της μοναρχικής εξουσίας του επισκόπου». Ο κανόνας ενός πρεσβυτέρου, επισκόπου ή πάστορα δεν υπάρχει πουθενά στη Βίβλο.

elders, to whom they reported everything God had done through them. Then some of the believers who belonged to the party of the Pharisees stood up and said, "The Gentiles must be circumcised and required to obey the law of Moses." The apostles and elders met to consider this question. (Acts 15:4-7)

This warning to the Ephesian elders appears to have come true not long afterwards, somewhere around AD 100 as seen in the writings of Clement of Rome, Ignatius of Antioch, Polycarp of Smyrna and others. All refer to "the Bishop of some city." In fact, Ignatius insists on "the division of the bishopric and the presbytery and the monarchical authority of the bishop." The rule of one elder, bishop or pastor is nowhere to be found in the Bible.

Ignatius, Clement of Rome and others concluded that for unity of believers to occur there must be "one doctrinal (episcopate) authority." "So, by early in the second century, church leadership began to transform into something strikingly akin to Roman civil government. The documents primarily responsible for suggesting this unbiblical change was Ignatius, bishop of Antioch, although there is some doubt about the authenticity of his letters. ... It will suffice to point out that in the eight Ignatian letters (ca AD 110) generally thought to be genuine, he insists on the division of the bishopric and the presbytery and the monarchical authority of the bishop, going so far as to compare the bishop with Christ Himself [clearly different from Ignatius and Clement].

Shepherds of the church are to tend those placed in his care; i.e., they must see if any are injured, attack by the enemy, strayed away, hungry or thirsty and provide their need. This cannot be done from a distance. It must be the tender care by one who knows and loves them better than self like Jesus and His love for us.

Chapter 5

Middle (Dark) Ages
476 – 1517 AD

Ο Ιγνάτιος, ο Κλήμης της Ρώμης και άλλοι κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι για να υπάρξει ενότητα των πιστών πρέπει να υπάρχει «μία δογματική (επισκοπική) αρχή». «Έτσι, στις αρχές του δεύτερου αιώνα, η ηγεσία της εκκλησίας άρχισε να μεταμορφώνεται σε κάτι εντυπωσιακά παρόμοιο με τη ρωμαϊκή πολιτική διακυβέρνηση. Τα έγγραφα που βασικά υπεύθυνα για την υπόδειξη αυτής της αντιβιβλικής αλλαγής ήταν ο Ιγνάτιος, επίσκοπος Αντιοχείας, αν και υπάρχει κάποια αμφιβολία για την αυθεντικότητα των επιστολών του. ... Αρκεί να επισημάνουμε ότι στις οκτώ Ιγνατιανές επιστολές (περίπου 110 μ.Χ.) που γενικά θεωρούνται γνήσιες, επιμένει στη διαίρεση της επισκοπής και του πρεσβυτέρου και της μοναρχικής εξουσίας του επισκόπου, φτάνοντας στο σημείο να συγκρίνει την επίσκοπος με τον ίδιο τον Χριστό [σαφώς διαφορετικό από τον Ιγνάτιο και τον Κλήμη].

Οι βοσκοί της εκκλησίας πρέπει να φροντίζουν αυτούς που τίθενται στη φροντίδα του. Δηλαδή, πρέπει να δουν εάν κάποιος τραυματίστηκε, εάν επιτεθεί από τον εχθρό, παρασύρθηκε, πεινά ή διψάσει και να καλύψει την ανάγκη του. Αυτό δεν μπορεί να γίνει από απόσταση. Πρέπει να είναι η τρυφερή φροντίδα από κάποιον που τους γνωρίζει και τους αγαπά καλύτερα από τον εαυτό του όπως ο Ιησούς και η αγάπη Του για εμάς.

Κεφάλαιο 5

Μεσαίωνας (Σκοτεινός) Χρόνος
476 – 1517 μ.Χ

Η Ρωμαϊκή Εκκλησία ιδρύθηκε από τον ειδωλολάτρη Ρωμαίο Αυτοκράτορα Κωνσταντίνο στη Σύνοδο της Νίκαιας το 325 μ.Χ. για να εδραιώσει την αυτοκρατορία του. Πέτυχε αμέσως επεκτατική επιρροή σε όλα τα επίπεδα της αυτοκρατορικής κυβέρνησης. Με την πτώση της Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας γύρω στο 476 μ.Χ., η Ρωμαϊκή Εκκλησία του Κωνσταντίνου μεταμορφώθηκε σε Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία και έγινε η πιο ισχυρή πολιτική δύναμη στην Ευρώπη. Έτσι, για σχεδόν 1.000 χρόνια με το φεουδαρχικό σύστημα και την έλλειψη ευκαιριών για μάθηση, οι αγροτικές μάζες δεν μπορούσαν ή τολμούσαν να αμφισβητήσουν την πανίσχυρη εκκλησιαστική ιεραρχία και τους υποστηρικτές της άρχοντες, ηγεμόνες και βασιλιάδες.

Γύρω στο 1200 μ.Χ., οι πιστοί Χριστιανοί της Βίβλου άρχισαν να αμφισβητούν τις επίσημες ερμηνείες, τις διδασκαλίες και τις πρακτικές της Καθολικής Εκκλησίας. Χωρίστηκαν από την Εκκλησία της Ρώμης, την οποία έβλεπαν ως αποστάτη. Κατά συνέπεια, θεωρήθηκαν ως μια

The Roman Church was founded by the pagan Roman Emperor Constantine at the Council of Nicaea in 325 A.D. to consolidate his empire. It immediately achieved expansive influence at all levels of the imperial government. With the fall of the Western Roman Empire around 476 AD the Constantine Roman Church morphed into the Roman Catholic Church and became the most powerful political force in Europe. So, for nearly 1,000 years with the feudal system and the lack of opportunity for learning, the peasant masses were unable to, or for that matter dared to, challenge the powerful church hierarchy and its supportive lords, rulers and kings.

Around 1200 AD Bible believing Christians began to challenge the Catholic Church's official Bible interpretations, teachings and practices. They separated themselves from the Church of Rome, which they saw as apostate. Consequently, they were seen as a formidable potential threat. To eliminate this perceived threat persecution in varying degrees of severity was instituted and continued for centuries.

Waldensians (around 1179)

The earliest Waldensians believed in **austerity, public preaching and the personal study of the scriptures**. The sect originated in the late 12th century as the *Poor Men of Lyons*, [France] a band organized by [Peter Waldo](#), a wealthy merchant of [Lyon](#), who gave away his property around 1177 and went about preaching apostolic [poverty](#) as the way to perfection. In 1179, they went to Rome, where [Pope Alexander III](#) blessed their life but forbade preaching without authorization from the local clergy. They disobeyed and began to preach according to their own understanding of scripture. Seen by the Roman Catholic Church as unorthodox, they were formally declared [heretics](#) beginning several centuries of [persecution](#) that nearly destroyed the sect.

en.wikipedia.org/wiki/Waldensian

By the 11th century, in the zeal of the Catholic Church to establish their altered version of Christ's kingdom, the Roman popes began utilizing a new tool -- the Crusades. At first, the Crusades had as their object the conquering of Jerusalem and the "Holy Land". Along the crusaders' paths, thousands of innocent civilians (especially Jews)

τρομερή πιθανή απειλή. Για να εξαλειφθεί αυτή η αντιληπτή απειλή, θεσμοθετήθηκε και συνεχίστηκε για αιώνες η δίωξη σε διάφορους βαθμούς σοβαρότητας.

Βαλδένσιοι (γύρω στο 1179)

Οι πρώτοι Βαλδένσιοι πίστευαν στη λιτότητα, δημόσια [κήρυγμα](#) και την [προσωπική μελέτη των γραφών](#). Η αίρεση δημιουργήθηκε στα τέλη του 12ου αιώνα ως οι φτωχοί άνδρες της Λυών, [Γαλλία] ένα συγκρότημα που οργανώθηκε από [Peter Waldo](#), ένας πλούσιος έμπορος του [Λυών](#), ο οποίος έδωσε την περιουσία του γύρω στο 1177 και περπάτησε για να κηρύξει αποστολικό [φτώχεια](#) ως ο δρόμος προς την τελειότητα. Το 1179, πήγαν στη Ρώμη, όπου [Πάπας Αλέξανδρος Γ'](#) ευλόγησε τη ζωή τους αλλά απαγόρευσε το κήρυγμα χωρίς άδεια από τον τοπικό κλήρο. Αυτοί δεν υπάκουσαν και άρχισαν να κηρύττουν σύμφωνα με τη δική τους κατανόηση των γραφών. Θεωρούμενοι από τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία ως ανορθόδοξοι, κηρύχθηκαν επίσημα [αιρετικοί](#) αρχίζοντας αρκετούς αιώνες [καταδίωξη](#) που σχεδόν κατέστρεψε την αίρεση. en.wikipedia.org/wiki/Waldensian

Τον 11ο αιώνα, με τον ζήλο της Καθολικής Εκκλησίας να καθιερώνει την τροποποιημένη εκδοχή του βασιλείου του Χριστού, οι Ρωμαίοι πάπες άρχισαν να χρησιμοποιούν ένα νέο εργαλείο -- τις Σταυροφορίες. Αρχικά οι Σταυροφορίες είχαν ως αντικείμενο την κατάκτηση της Ιερουσαλήμ και των «Αγίων Τόπων». Κατά μήκος των μονοπατιών των σταυροφόρων, χιλιάδες αθώοι πολίτες (ιδιαίτερα Εβραίοι) βιάστηκαν, ληστεύτηκαν και σφαγιάστηκαν. Με τον καιρό, ωστόσο, η ιδέα της σταυροφορίας άλλαξε για να συντρίψει την πνευματική αντίθεση μέσα στην ίδια την Ευρώπη. Με άλλα λόγια, δημιουργήθηκαν στρατοί με σκοπό να σφαγιάσουν ολόκληρες κοινότητες πιστών χριστιανών της Βίβλου.

Albigensesή Καθαροί (περίπου 1200)

[Ο Πάπας] Ιννοκέντιος Γ' πίστευε ότι οι αντιφρονούντες που πίστευαν στη Βίβλο ήταν χειρότεροι από τους άπιστους (Σαρακηνοί, Μουσουλμάνοι και Τούρκοι), γιατί απειλούσαν την ενότητα της ... Ευρώπης. Έτσι ο Ιννοκέντιος Γ' χρηματοδότησε «σταυροφορίες» για να τους εξοντώσει. Ο Πάπας Ιννοκέντιος (τι όνομα!) κάλεσε τον Λουδοβίκο Ζ' να κάνει τη δολοφονία του για χάρη του, και έδωσε επίσης εντολή στον Ραϋμόνδο ΣΤ' να τον βοηθήσει.

Οι Albigenses ή οι Καθαροί στη νότια Γαλλία θεωρούνταν γενικά πιο μορφωμένοι και πλουσιότεροι από άλλους στη Γαλλία. Χαρακτηρίστηκαν ως αιρετικοί από τον πάπα, αφού δεν ακολούθησαν τα διατάγματά του. Κατείχαν και διάβαζαν τις Βίβλους τους, κάτι που μόνο οι ιερείς ήταν εξουσιοδοτημένοι να κάνουν. Το έτος 1209, η Καθολική

were raped, robbed, and slaughtered. In time, however, the crusade concept was altered to crush spiritual opposition within Europe itself. In other words, armies were raised with the intent of massacring whole communities of Bible believing Christians.

Albigenses or Cathars (around 1200)

[Pope] Innocent III believed that Bible believing dissidents were worse than infidels (Saracens, Moslems, and Turks), for they threatened the unity of ... Europe. So Innocent III sponsored "crusades" to exterminate them. Pope Innocent (what a name!) called upon Louis VII to do his killing for him, and he also enjoined Raymond VI to assist him.

The Albigenses or Cathars in southern France were generally considered to be more highly educated and wealthier than others in France. They were labeled as heretics by the pope since they did not follow his edicts. They **owned and read their Bibles** which only priests were authorized to do. In the year 1209, the Catholic Church began its crusade against fellow Europeans Christian. They were referred to in Pope Innocent's Sunday morning messages as "servants of the old serpent". Innocent promised the killers a heavenly kingdom if they took up their swords against the unarmed populaces. The destruction of Catharism, which tended to run in families, was so complete that the Crusade is now considered by historians to be Europe's first genocide.

quintessentialpublications.com/twyman/?page_id=10

In July of 1209 AD an army of orthodox Catholics, probably part of the Cathars crusade attacked the city of Beziers, France and murdered 60,000 unarmed civilians, killing men, women, and children. The whole city was sacked, and when someone complained that Catholics were being killed as well as "heretics", the papal legates told them to go on killing and not to worry about it for "the Lord knows His own."

At Minerva, 14,000 Christians were put to death in the flames, and ears, noses, and lips of the "heretics" were cut off by the "faithful [Catholics]." ^A Note: According to Webster's II New Riverside University Dictionary, this is a

Εκκλησία ξεκίνησε τη σταυροφορία της εναντίον των Ευρωπαίων Χριστιανών. Αναφέρονταν στα πρωινά της Κυριακής του Πάπα Ιννοκεντίου ως «υπηρέτες του παλιού φιδιού». Ο Ιννοκέντιος υποσχέθηκε στους δολοφόνους ένα ουράνιο βασίλειο αν σήκωναν τα ξίφη τους ενάντια στους άοπλους λαούς. Η καταστροφή του Καθαρισμού, που έτεινε να εκτελείται σε οικογένειες, ήταν τόσο πλήρης που η Σταυροφορία θεωρείται πλέον από τους ιστορικούς ως η πρώτη γενοκτονία της Ευρώπης.

quintessentialpublications.com/twyman/?page_id=10

Τον Ιούλιο του 1209 μ.Χ., ένας στρατός από ορθόδοξους καθολικούς, πιθανότατα μέρος της σταυροφορίας των Καθάρων, επιτέθηκε στην πόλη Μπεζιέ της Γαλλίας και δολοφόνησε 60.000 άοπλους πολίτες, σκοτώνοντας άνδρες, γυναίκες και παιδιά. Ολόκληρη η πόλη λεηλατήθηκε και όταν κάποιος παραπονέθηκε ότι δολοφονούνται Καθολικοί καθώς και «αιρετικοί», οι παπικοί κληρικοί τους είπαν να συνεχίσουν να σκοτώνουν και να μην ανησυχούν για αυτό γιατί «ο Κύριος γνωρίζει τους δικούς του».

Στη Μινέρβα, 14.000 Χριστιανοί θανατώθηκαν στις φλόγες και τα αυτιά, οι μύτες και τα χείλη των «αιρετικών» κόπηκαν από τους «πιστούς [Καθολικούς]». Σημείωση: Σύμφωνα με το Webster's II New Riverside University Dictionary, πρόκειται για αιρετικό: "Αυτός που έχει ή υποστηρίζει αμφιλεγόμενες απόψεις, ιδίως αυτός που αντιτίθεται δημόσια στο επίσημα αποδεκτό δόγμα της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας."

Αυτά είναι παραδείγματα από τη μακρά και άθλια ιστορία των Καθολικών φρικαλεοτήτων που διαπράχθηκαν εναντίον των σκληρών εχθρών τους, των πιστών Χριστιανών της Βίβλου. Πολύ χειρότερη μεταχείριση των πιστών της Βίβλου ήταν επικείμενη κατά τη διάρκεια αυτού του σταδίου της αιματηρής Καθολικής ιστορίας που είναι γνωστή ως Ιερά Εξέταση. Ο Πάπας Αλέξανδρος Δ' ίδρυσε το Γραφείο της Ιεράς Εξέτασης στην Ιταλία το 1254. Ο πρώτος ιεροεξεταστής ήταν ο Δομίνικος, ένας Ισπανός που ήταν ο ιδρυτής του Δομινικανού τάγματος των μοναχών.

Από το 1200 έως το 1500 η μεγάλη σειρά των Παπικών διαταγών για την Ιερά Εξέταση, που αυξανόταν συνεχώς σε αυστηρότητα και σκληρότητα, και όλη η πολιτική τους απέναντι στην αίρεση, συνεχίζεται χωρίς διακοπή. Πρόκειται για ένα αυστηρά συνεπές σύστημα νομοθεσίας: κάθε Πάπας επιβεβαιώνει και βελτιώνει τις τεχνικές του προκατόχου του. Όλα κατευθύνονται προς το ένα άκρο, για να ξεριζώσουμε εντελώς κάθε διαφορά πεποιθήσεων... Η Ιερά Εξέταση έρχεται σε αντίθεση με τις απλούστερες αρχές της χριστιανικής δικαιοσύνης και αγάπης προς τον πλησίον

heretic: "One who holds or advocates controversial opinions, esp. one who publicly opposes the officially accepted dogma of the Roman Catholic Church."

These are examples from the long and sordid history of Catholic atrocities committed against their bitter enemies, the Bible believing Christians. Much worse treatment of Bible believers was forthcoming during that stage of bloody Catholic history known as the Inquisition. Pope Alexander IV established the Office of the Inquisition within Italy in 1254. The first inquisitor was Dominic, a Spaniard who was the founder of the Dominican order of monks.

From 1200 to 1500 the long series of Papal ordinances on the Inquisition, ever increasing in severity and cruelty, and their whole policy towards heresy, runs on without a break. It is a rigidly consistent system of legislation: every Pope confirms and improves upon the devices of his predecessor. All is directed to the one end, of completely uprooting every difference of belief... The Inquisition contradicted the simplest principles of Christian justice and love to our neighbor, and would have been rejected with universal horror in the ancient Church.^D

The Inquisition was purely and uniquely a Catholic institution; it was founded for the express purpose of exterminating every human being in Europe who differed from Roman Catholic beliefs and practices. It spread out from France, Milan, Geneva, Aragon, and Sardinia to Poland (14th century) and then to Bohemia and Rome (1543). It was not abolished in Spain until 1820. ^E mtc.org/inquis.html

^A Peter S. Ruckman, Ph.D.; The History of the New Testament Church (Bible Believers Bookstore; Pensacola, Florida; 1 1989)

^D J.H. Ignaz von Dollinger; The Pope and the Council (London, 1869); as cited in Dave Hunt, A Woman Rides the Beast

^E Peter S. Ruckman, Ph.D.; op cit.

John Wycliffe (1328-1384)

Wycliffe was an English clergyman who studied and taught at Oxford for most of his life. During

μας και θα είχε απορριφθεί με παγκόσμια φρίκη στην αρχαία Εκκλησία. ρε

Η Ιερά Εξέταση ήταν καθαρά και μοναδικά ένας καθολικός θεσμός. ιδρύθηκε με ρητό σκοπό την εξόντωση κάθε ανθρώπου στην Ευρώπη που διέφερε από τις ρωμαιοκαθολικές πεποιθήσεις και πρακτικές. Απλώθηκε από τη Γαλλία, το Μιλάνο, τη Γενεύη, την Αραγονία και τη Σαρδηνία στην Πολωνία (14ος αιώνας) και στη συνέχεια στη Βοημία και τη Ρώμη (1543). Δεν καταργήθηκε στην Ισπανία παρά το 1820. [E mtc.org/inquis.html](http://mtc.org/inquis.html)

^{ENA} Peter S. Ruckman, Ph.D. The History of the New Testament Church (Βιβλιοπωλείο Bible Believers; Pensacola, Florida; 1 1989)

^{ρE} JH Ignaz von Dollinger; Ο Πάπας και το Συμβούλιο (Λονδίνο, 1869). όπως αναφέρεται στο Dave Hunt, A Woman Rides the Beast

^{III} Peter S. Ruckman, Ph.D. όπ.π.

John Wycliffe (1328-1384)

Ο Wycliffe ήταν Άγγλος κληρικός που σπούδασε και δίδαξε στην Οξφόρδη για το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου η Ρωμαϊκή Εκκλησία κατείχε το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας στην Αγγλία και την Ευρώπη και οι κληρικοί δεν ήταν τίποτα άλλο από ανήθικους και ανέντιμους ιδιοκτήτες γης, με αποτέλεσμα έναν βαριά φορτωμένο λαό.

Το 1376 ο Wycliffe έγραψε το Of Civil Dominion. Σε αυτό δήλωσε ότι έπρεπε να υπάρχει μια ηθική βάση για την εκκλησιαστική ηγεσία (Όλοι οι ιερείς πρέπει να είναι καλοί άνθρωποι). Η ιδιοκτησία τόσων γης ήταν η ρίζα του προβλήματος [αυτό μπορεί πιθανώς να ισοδυναμεί με εξουσία]. Ο Ιωάννης του Γκοντ, που ενεργούσε ως βασιλιάς για τον Ριχάρδο Β', ανήλικο εκείνη την εποχή, απάλλαξε με χαρά τη ρωμαϊκή εκκλησία από την περιουσία της για να «καθαρίσει το ιερατείο». Αυτό έδωσε επίσης στον Wycliffe αγγλική βασιλική προστασία και οδήγησε στη μεταρρύθμιση της εκκλησίας το 1378 μ.Χ.

Ο Wycliffe αντιτάχθηκε στο Καθολικό δόγμα, την εξουσία του Πάπα και τα δόγματα της Μεταμόρφωσης, τις ιδιωτικές μάζες, την ακραία αφαίρεση χρημάτων (χρίσμα των αρρώστων, από τον Ιάκωβο 5:14, 15) και το καθαρτήριο κ.λπ. Επέμεινε στα γραπτά του ότι:

f. Δεν ήταν ο Πάπας επικεφαλής της εκκλησίας, ο Χριστός ήταν!

g. Ο Πάπας ήταν ο Αντίχριστος!

h. Υπήρχαν μόνο δύο τάξεις αξιωματούχων στην εκκλησία: πρεσβύτεροι και διάκονοι.

this period the Roman Church owned most of the property in England and Europe and the clergymen were nothing more than immoral and dishonest land owners resulting in a heavily burdened people.

In 1376 Wycliffe wrote *Of Civil Dominion*. In it he declared that there needed to be a moral basis for ecclesiastical leadership (All priests should be good men). Ownership of so much land was the root of the problem [this can probably equate to power]. John of Gaunt, acting as king for Richard II, a minor at the time, was delighted to relieve the Roman church of its property to “purify the priesthood.” This also gave Wycliffe English Royal protection and led to church reform in 1378 AD.

Wycliffe opposed the Catholic dogma, the Pope’s authority and the doctrines of Transubstantiation, private masses, extreme unction for money (anointing the sick, from James 5:14, 15) and purgatory, etc. He insisted in his writings that:

- a. The Pope was not the head of the church, Christ was!
- b. The Pope was the Anti-Christ!
- c. There were only two orders of officers in the church: elders and deacons.
- d. **The Bible, not the church, was the sole authority for man.**
- e. The church should re-model itself after the pattern of the New Testament.

In 1382, 71 years before the fall of the Eastern Roman Empire, he published the first English Bible. In 1428, forty-four years following his death, the Catholic Church denounced him as a heretic, dug up his bones, carried them outside the city and burned them.

Chaucer (c. 1343 – 1400)

Geoffrey Chaucer was an English author, poet, [philosopher](#), [bureaucrat](#), [courtier](#) and [diplomat](#). Chaucer's friend and patron was [John of Gaunt](#) 1st Duke of Lancaster, Duke of Aquitaine [perhaps the king or ruler of England during Wycliffe’s time] Although he wrote many works, he is best remembered for his unfinished [frame narrative](#) [The Canterbury Tales](#), a collection of stories told by fictional pilgrims on the road to the cathedral at [Canterbury](#). Sometimes called the father of [English literature](#), Chaucer is credited by some

i. **Η Αγία Γραφή, όχι η εκκλησία, ήταν η μόνη εξουσία για τον άνθρωπο.**

j. Η εκκλησία θα πρέπει να επαναδιαμορφωθεί σύμφωνα με το πρότυπο της Καινής Διαθήκης.

Το 1382, 71 χρόνια πριν από την πτώση της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, εξέδωσε την πρώτη αγγλική Βίβλο. Το 1428, σαράντα τέσσερα χρόνια μετά το θάνατό του, η Καθολική Εκκλησία τον κατήγγειλε ως αιρετικό, ξέθαψε τα οστά του, τα μετέφερε έξω από την πόλη και τα έκαψε.

Chaucer (vto. 1343 – 1400)

Τζέφρι Τσόσερ ήταν Άγγλος συγγραφέας, ποιητής, [φιλόσοφος](#), [γραφειοκράτης](#), [αυλικός](#) και [διπλωμάτης](#). Ο φίλος και προστάτης του Chaucer ήταν [John of Gaunt](#) 1ος Δούκας του Λάνκαστερ, Δούκας της Ακουιτανίας [ίσως ο βασιλιάς ή ο ηγεμόνας της Αγγλίας την εποχή του Γουίκλιφ] Αν και έγραψε πολλά έργα, τον θυμούνται περισσότερο για τα ημιτελή του [αφήγηση πλαισίου](#) [Οι ιστορίες του Καντέρμπουρν](#), μια συλλογή ιστοριών που διηγούνται φανταστικοί προσκυνητές στο δρόμο προς τον καθεδρικό ναό στο [Canterbury](#). Μερικές φορές αποκαλείται ο πατέρας του [αγγλική λογοτεχνία](#), ο Chaucer πιστώνεται από ορισμένους μελετητές ως ο πρώτος συγγραφέας που απέδειξε την καλλιτεχνική νομιμότητα του [καθομιλουμένη αγγλική γλώσσα](#), παρά γαλλικά ή [λατινικά](#). Ο Chaucer βασιζείται σε μεγάλο βαθμό στην πηγή του, τους ουμανιστές [Boccaccio](#). [wikipedia.org/wiki/Geoffrey_Chaucer](#)

Γιαν Χους (1372 – 1415)

Ο Γιαν Χους επηρεάστηκε από τις διδασκαλίες του [Τζον Γουίκλιφ](#). Πρότεινε τη μεταρρύθμιση της εκκλησίας στη Βοημία όπως ακριβώς έκανε ο Γουίκλιφ στην Αγγλία. Μερικοί από τους οπαδούς του ήταν γνωστοί ως [Hussites](#), [που ωθήθηκαν από κοινωνικά ζητήματα και [Τσέχος](#) εθνική συνείδηση ([wikipedia.org/wiki/Hussite](#))] ενώ οι πιο ριζοσπαστικοί οπαδοί ονομάζονταν [Ταβορίτες](#). Οι Ταβορίτες απέρριψαν όλες τις διδασκαλίες που δεν ήταν Βιβλικά θεμελιωμένες. Γύρω στο 1450, ορισμένοι από τους Ταβορίτες ίδρυσαν μια ομάδα γνωστή ως Αδελφοί της Βοημίας. ο [Εκκλησία της Μοραβίας](#) ήταν μια από τις πρώτες προτεσταντικές [χαρισματικές](#) [κοινότητες](#). ο [Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία](#) θεωρούσε τις διδασκαλίες του Χους αιρετικές. Αυτός ήταν [εξοστρακισμένος](#) το 1411, καταδικάστηκε από τους [Συμβούλιο της Κωνσταντίας](#), και [κάηκε στην πυρά](#) το 1415 σε ηλικία 43 ετών.

Ο Χους ήταν βασικός συντελεστής [προτεσταντισμός](#), των οποίων οι διδασκαλίες είχαν ισχυρή επιρροή στα κράτη της Ευρώπης και στις [Μάρτιν Λούθερο](#) ίδιος. ο [Hussite Wars](#) οδήγησε στη Συμφωνία της Βασιλείας που επέτρεψε

scholars as the first author to demonstrate the artistic legitimacy of the [vernacular English language](#), rather than French or [Latin](#). Chaucer draws heavily on his source, the humanists [Boccaccio](#).

wikipedia.org/wiki/Geoffrey_Chaucer

Jan Hus (1372 – 1415)

Jan Hus was influenced by the teachings of [John Wycliffe](#). He proposed to reform the church in Bohemia just as Wycliffe had in England. Some of his followers were known as [Hussites](#), [who were propelled by social issues and [Czech national awareness](#) (wikipedia.org/wiki/Hussite)] while the more radical followers were called [Taborites](#). The Taborites **rejected all teachings that were not Biblically founded**. Around 1450, some of the Taborites founded a group known as the Bohemian Brethren. The [Moravian church](#) was one of the first Protestant charismatic communities. The [Roman Catholic Church](#) considered Hus' teachings heretical. He was [excommunicated](#) in 1411, condemned by the [Council of Constance](#), and [burned at the stake](#) in 1415 at the age of 43.

Hus was a key contributor to [Protestantism](#), whose teachings had a strong influence on the states of Europe and on [Martin Luther](#) himself. The [Hussite Wars](#) resulted in the Basel Compacts which allowed for a reformed church in the Kingdom of Bohemia—almost a century before such developments would take place in the Lutheran Reformation.

en.wikipedia.org/wiki/Jan_Hus

Other Catholic practices also existed such as:

a. Simony - Church offices were sold to the highest bidder allowing the most unsuitable persons to become bishops and abbots [head of a monastery with less authority than a bishop].

[Mediaeval and Modern History](#), Myers, p.115-116

b. Indulgencies – the purchase of forgiveness, both now and after death. John Tetzel's sale of Indulgences was the occasion for Martin Luther's break with Rome – 1517. According to Roman teaching, purgatory is very much the same as hell, only it does not last as long, but all have to pass through it. The pope claimed

για μεταρρυθμισμένη εκκλησία στο Βασίλειο της Βοημίας—σχεδόν έναν αιώνα προτού λάβουν χώρα τέτοιες εξελίξεις στη Λουθηρανική Μεταρρύθμιση. en.wikipedia.org/wiki/Jan_Hus

Υπήρχαν επίσης και άλλες καθολικές πρακτικές όπως:

c. Simony - Τα εκκλησιαστικά γραφεία πωλήθηκαν στον πλειοδότη επιτρέποντας στα πιο ακατάλληλα άτομα να γίνουν επίσκοποι και ηγούμενοι [αρχηγός μονής με λιγότερη εξουσία από επίσκοπος].

[Μεσαιωνική και Σύγχρονη Ιστορία](#), Myers, σελ.115-116

d. Επιείκειες – η αγορά της συγχώρεσης, τόσο τώρα όσο και μετά θάνατον. Η πώληση των Απολαύσεων από τον John Tetzel ήταν η αφορμή για τη ρήξη του Μάρτιν Λούθηρου με τη Ρώμη – 1517. Σύμφωνα με τη ρωμαϊκή διδασκαλία, το καθαρτήριο είναι σε μεγάλο βαθμό το ίδιο με την κόλαση, μόνο που δεν διαρκεί τόσο πολύ, αλλά όλοι πρέπει να περάσουν από αυτήν. Ο πάπας ισχυρίστηκε ότι είχε την εξουσία και τη δύναμη να μειώσει ή να απαλύνει αυτά τα βάσανα. Ξεκίνησε με τους Πάπες Pascal I (817824) και John VIII (872882) και έγινε πολύ κερδοφόρος. Αυτό έγινε ένας τρόπος «πώλησης του προνομίου στην αμαρτία».

Halley's Bible Handbook, σελ.787 therestorationmovement.com/lessons/chlesson03.htm

Petr Chelčický (περίπου 1374 - 1460)

Ο Petr Chelčický ήταν [αΧριστιανός](#) και πολιτικός ηγέτης και συγγραφέας στο [Βοημία](#). Η σκέψη του επηρεάστηκε από [Θωμάς του Štítný](#), [Τζον Γουίκλιφ](#), [Γιαν Χους](#), και τη Βαλδενσική παράδοση.

Επέκρινε τη χρήση βίας σε θέματα της [πίστη](#). Δίδαξε ότι ο Χριστιανός πρέπει να αγωνίζεται [νομιμότητα](#) μόνος του [ελεύθερη βούληση](#), ότι δεν πρέπει να αναγκάζει τους άλλους να είναι καλοί, και ότι η καλοσύνη πρέπει να είναι εκούσια. Πίστευε ότι ο χριστιανός πρέπει να αγαπά [Θεός και ο γείτονάς του](#), και ότι αυτός είναι ο τρόπος να [προσηλυτίσεις τους ανθρώπους και όχι με εξαναγκασμό](#). Υποστήριξε ότι κάθε είδους εξαναγκασμός είναι κακός και ότι οι Χριστιανοί δεν πρέπει να συμμετέχουν σε πολιτικούς αγώνες εξουσίας.

Οι διδασκαλίες του Chelčický περιλάμβαναν ιδέες που υιοθετήθηκαν αργότερα από τους [Μοραβιανούς](#), [Αναβαπτιστές](#), [Κουάκεροι](#), και [Βαπτιστές](#). Ήταν ο πρώτος [ειρηνιστής](#) συγγραφέας του [Αναγέννηση](#), προγενέστερη [Erasmus](#) και [Μένο Σάμιονς](#) σχεδόν 100 χρόνια. en.wikipedia.org/wiki/Anabaptist

Erasmus (1466 – 1536)

to have the authority and power to lessen or remit these sufferings. It began with Popes Pascal I (817-824) and John VIII (872-882) and became very profitable. This became a way of “selling the privilege to sin.”

Bible Handbook, p.787
therestorationmovement.com/lessons/chlesson03.htm

Petr Chelčický (c. 1374 - 1460)

Petr Chelčický was a [Christian](#) and political leader and author in [Bohemia](#). His thinking was influenced by [Thomas of Štítýn](#), [John Wycliffe](#), [Jan Hus](#), and the Waldensian tradition.

He criticized the use of force in matters of [faith](#). He taught that the Christian should strive for [righteousness](#) of his own [free will](#), that he must not force others to be good, and that goodness should be voluntary. He believed that the **Christian must love God and one's neighbor, and that this is the way to convert people rather than by compulsion**. He maintained that any type of compulsion is evil, and that Christians should not participate in political power struggles.

Chelčický's teachings included ideas later adopted by the [Moravians](#), [Anabaptists](#), [Quakers](#), and [Baptists](#). He was the first [pacifist](#) writer of the [Renaissance](#), predating [Erasmus](#) and [Menno Simons](#) by nearly 100 years.

en.wikipedia.org/wiki/Anabaptist

Erasmus (1466 – 1536)

Erasmus was a “Dutch [humanists] scholar and an unusually brilliant student. He edited a series of studies on the Church Fathers which made available the early history of the departure from the New Testament pattern. He also edited the first printed Greek New Testament and exposed the inadequacy of the Latin Vulgate which had been used as the text of Scripture in the Catholic churches since the time of Jerome. Although Erasmus used ridicule extensively in his criticism of the Catholic church he did not launch out into an energetic program of reformation. He did, however, supply much of the material that other men used. It has been said that Erasmus laid the egg that Luther hatched.”

The Eternal Kingdom, F.W. Mattox, p 229

Machiavelli (1469 – 1527)

Ο Έρασμος ήταν «Ολλανδός [ανθρωπιστές] μελετητής και ένας ασυνήθιστα λαμπρός μαθητής. Επιμελήθηκε μια σειρά μελετών για τους Πατέρες της Εκκλησίας, οι οποίες κατέστησαν διαθέσιμη την πρώιμη ιστορία της απομάκρυνσης από το πρότυπο της Καινής Διαθήκης. Επίσης, επιμελήθηκε την πρώτη έντυπη Ελληνική Καινή Διαθήκη και εξέθεσε την ανεπάρκεια της Λατινικής Βουλγάτας που χρησιμοποιήθηκε ως κείμενο της Γραφής στις Καθολικές εκκλησίες από την εποχή του Ιερώνυμου. Αν και ο Έρασμος χρησιμοποίησε εκτενώς χλευασμό στην κριτική του για την Καθολική Εκκλησία, δεν ξεκίνησε ένα ενεργητικό πρόγραμμα μεταρρύθμισης. Ωστόσο, παρείχε μεγάλο μέρος του υλικού που χρησιμοποιούσαν άλλοι άνδρες. Λέγεται ότι ο Έρασμος γέννησε το αυγό που εκκολάπτει ο Λούθηρος». The Eternal Kingdom, FW Mattox, σελ 229

Μακιαβέλι(1469 – 1527)

«Ο ανθρωπισμός στα άκρα είναι ένα έργο του Μακιαβέλι με τίτλο Ο Πρίγκιπας. Σε αυτό το εγχειρίδιο ανέφερε:

- h. Ο επιτυχημένος πρίγκιπας πρέπει να παραμερίσει όλες τις εκτιμήσεις της θρησκείας και της ηθικής.
- i. Θα ήταν σωστό να φαίνεται θρησκευόμενος και ταυτόχρονα να κάνει απάτη.
- j. Μπορεί να είναι αδίστακτος όταν χρειάζεται.
- k. Θα υπήρχαν δύο πρότυπα ηθικής – ένα για τον πρίγκιπα και ένα άλλο για το έθνος.
- l. Ο πρίγκιπας πρέπει να μην εμπιστεύεται τις μάζες γιατί είναι αγάριστες, ασυνεπείς, δόλιες και άπληστες.
- m. Συνεπώς, ο πρίγκιπας δεν θα έπρεπε να θεωρεί τον εαυτό του υποχρεωμένο να τηρήσει τις όποιες υποσχέσεις του είχε δώσει στον λαό.
- n. Τόνισε ότι το κράτος είναι υπέρτατο σε δύναμη και πρέπει να γίνει και να διατηρηθεί ισχυρό.

Σε αυτό έθεσε την αρχή του ολοκληρωτισμού. ... Ο Μουσολίνι έγραψε τη διατριβή για το διδακτορικό του στις «Στρατιωτικές Ιδέες του Μακιαβέλι». The Eternal Kingdom, FW Mattox, σελ. 236

Ουμανισμός και/ή Ουμανιστές

ανθρωπιστέςοι ρίζες ήταν αιώνες πρινΑναγέννηση.

Ελληνικός ουμανισμός

έκτος αιώνας π.Χπανθειστές(αυτός που πιστεύει σε πολλούς θεούς)Ο Θαλής της ΜιλήτουκαιΞενοφάνης ο Κολοφώναςπροετοίμασε το δρόμο για τη μετέπειτα ελληνική ουμανιστική σκέψη. Ο Θαλής πιστώνεται ότι δημιούργησε το αξίωμα «Γνώρισε τον εαυτό σου». Ο Ξενοφάνης αρνήθηκε να αναγνωρίσει τους θεούς της εποχής του και επιφύλαξε το θείο για την αρχή της ενότητας

“Humanism in the extreme is a work of Machiavelli entitled *The Prince*. In this manual he stated:

- a. The successful prince must set aside all considerations of religion and ethics.
- b. It would be proper for him to appear religious and at the same time employ fraud.
- c. He might be ruthless when necessary.
- d. There would be two standards of morality – one for the prince and another for the nation.
- e. The prince must distrust the masses for they are ungrateful, inconsistent, deceitful and greedy.
- f. Accordingly, the prince should not consider himself bound to keep any promises he had made to the people.
- g. He emphasized that the state was supreme in power and must be made and kept strong.

In this he set forth the principle of totalitarianism. ... Mussolini wrote the dissertation for his doctorate on the ‘Military Ideas of Machiavelli’.”
The Eternal Kingdom, F.W. Mattox, p. 236

Humanism and/or Humanists

Humanists roots were centuries before the Renaissance.

Greek humanism

Sixth-century BCE pantheists (one who believes in many gods) Thales of Miletus and Xenophanes of Colophon prepared the way for later Greek humanist thought. Thales is credited with creating the maxim "Know thyself". Xenophanes refused to recognize the gods of his time and reserved the divine for the principle of unity in the universe. ... These Ionian Greeks were the first thinkers to recognize that nature is available to be studied separately from any alleged supernatural realm. ... In the third century BCE, Epicurus became known for his concise phrasing of the problem of evil, lack of belief in the afterlife, and human-centered approaches to achieving *eudaimonia* (Greek meaning happiness).

Ancient Asian humanism

Human-centered philosophy that rejected the supernatural and a skeptical attitude toward the supernatural can be found in:

- a.) 1000 BCE in the Lokayata system of Indian philosophy ([philosophical skepticism](#) and religious indifference)

στο σύμπαν. ... Αυτοί οι Ίωνες Έλληνες ήταν οι πρώτοι στοχαστές που αναγνώρισαν ότι η φύση είναι διαθέσιμη να μελετηθεί χωριστά από οποιοδήποτε υποτιθέμενο υπερφυσικό βασίλειο. ... Τον τρίτο αιώνα π.Χ.Επίκουρος έγινε γνωστός για τη συνοπτική διατύπωση του πρόβλημα του κακού, έλλειψη πίστης στη μετά θάνατον ζωή και ανθρωποκεντρικές προσεγγίσεις για την επίτευξη *ευδαιμονία* (Ελληνικά σημαίνει ευτυχία).

Αρχαίος ασιατικός ουμανισμός

Η ανθρωποκεντρική φιλοσοφία που απέρριψε το υπερφυσικό και μια σκεπτικιστική στάση απέναντι στο υπερφυσικό μπορεί να βρεθεί στο:

- α.) 1000 π.Χ. στο Lokayata σύστημα της ινδικής φιλοσοφίας ([φιλοσοφικός σκεπτικισμός](#) και θρησκευτική αδιαφορία)
- β.) 6ο αιώνα π.Χ. Taoism (ένα σύστημα ηθικής να [Κομφουκιανιστές](#))
- γ.) Επίσης τον 6ο αιώνα π.Χ. Γκαουτάμα Βούδας, αφού ούτε ψυχή ούτε οτιδήποτε ανήκει στην ψυχή μπορεί πραγματικά και αληθινά να υπάρξει, η άποψη ότι η ψυχή στο εξής θα ζει μόνιμη, επίμονη, αμετάβλητη, και μένει αιώνια: δεν είναι αυτό εντελώς και εντελώς ανόητο δόγμα;^[18]

Δάντη (περίπου 1265 – 1321)

Dante Alighieri [ιταλικός](#) ποιητής του [Μεσαίωνα](#). Έγραψε το [Θεία Κωμωδία](#), που αρχικά ονομαζόταν Commedia από τον συγγραφέα και αργότερα ονομάστηκε Divina από [Boccaccio](#), [ένα [Ουμανιστής της Αναγέννησης](#) (1313-1375)] θεωρείται συχνά το μεγαλύτερο λογοτεχνικό έργο που συντέθηκε στο [ιταλική γλώσσα](#) και ένα αριστούργημα του κόσμου [βιβλιογραφία](#). [Κανονικά τα λογοτεχνικά έργα γράφονταν στα κλασικά λατινικά παρά στα ιταλικά.]

ο [Θεία Κωμωδία](#) περιγράφει το ταξίδι του Δάντη [Κόλαση](#) (Κόλαση), [Καθατήριο](#) (Purgatorio), και [Παράδεισο](#) (Paradiso), με οδηγό πρώτα τον Ρωμαίο ποιητή [Βιργίλιος](#) και μετά από [Βεατρίκη](#). Η λέξη "[κωμωδία](#)", με την κλασική έννοια, αναφέρεται σε έργα που αντανάκλουν την πίστη σε ένα διατεταγμένο σύμπαν, στο οποίο τα γεγονότα όχι μόνο έτειναν προς ένα χαρούμενο ή «διασκεδαστικό» τέλος, αλλά ένα τέλος επηρεασμένο από μια Προνοητική βούληση που διατάσσει όλα τα πράγματα σε ένα απόλυτο καλό, π.χ. το προσκύνημα από την Κόλαση στον Παράδεισο ξεκινά με την ηθική σύγχυση του προσκυνητή και τελειώνει με το όραμα του Θεού.

Αναγεννησιακός Ανθρωπισμός

Γύρω στο 1806 ο Humanismus χρησιμοποιήθηκε για να περιγράψει το κλασικό πρόγραμμα σπουδών που

- b.) 6th century BCE in Taoism (a system of morality to [Confucianists](#))
- c.) Also in the 6th century BCE, Gautama Buddha, since neither soul or anything belonging to soul can really and truly exist, the view that the soul shall hereafter live permanent, persisting, unchanging, yea abide eternally: is not this utterly and entirely a foolish doctrine?^[18]

Dante (c.1265 – 1321)

Dante Alighieri an [Italian](#) poet of the [Middle Ages](#). He wrote the [Divine Comedy](#), originally called *Commedia* by the author and later nicknamed *Divina* by [Boccaccio](#), [a [Renaissance humanist](#) (1313-1375)] is often considered the greatest literary work composed in the [Italian language](#) and a masterpiece of world [literature](#). [Normally literary works were written in classical Latin rather than the Italian.]

The [Divine Comedy](#) describes Dante's journey through [Hell](#) (*Inferno*), [Purgatory](#) (*Purgatorio*), and [Paradise](#) (*Paradiso*), guided first by the Roman poet [Virgil](#) and then by [Beatrice](#). The word "[comedy](#)," in the classical sense, refers to works which reflect belief in an ordered universe, in which events not only tended towards a happy or "amusing" ending, but an ending influenced by a Providential will that orders all things to an ultimate good i.e. the pilgrimage from Hell to Paradise begins with the pilgrim's moral confusion and ends with the vision of God. (wikipedia.org/wiki/Dante_Alighieri)

[Apparently this was the prevailing belief of the Catholic teachings of the day.]

Renaissance Humanism.

Around 1806 *Humanismus* was used to describe the classical curriculum offered by German schools. Renaissance Humanism that flourished in Italy attempted to revive classical Greek and Latin learning. In the latter part of the 18th and the early 19th centuries numerous grass-roots "philanthropic" and benevolent societies were created. They were dedicated to human betterment and human virtue based on human reason alone independently from traditional religious institutions.

In the 19th century, the Catholic Church was seen as a political power exerting a strong influence.

προσέφεραν τα γερμανικά σχολεία. Αναγεννησιακός Ανθρωπισμός που άκμασε στην Ιταλία επιχείρησε να αναβιώσει την κλασική ελληνική και λατινική εκμάθηση. Στο δεύτερο μέρος του 18ου και στις αρχές του 19ου αιώνα δημιουργήθηκαν πολυάριθμες λαϊκές «φιλανθρωπικές» και φιλανθρωπικές κοινωνίες. Ήταν αφιερωμένοι στην ανθρώπινη βελτίωση και την ανθρώπινη αρετή που βασιζόνταν μόνο στην ανθρώπινη λογική, ανεξάρτητα από τους παραδοσιακούς θρησκευτικούς θεσμούς.

Τον 19ο αιώνα, η Καθολική Εκκλησία θεωρούνταν μια πολιτική δύναμη που ασκούσε ισχυρή επιρροή. (wikipedia.org/wiki/Roman_Catholicism_in_Germany)

Την ίδια περίπου εποχή, ο «ανθρωπισμός» ως φιλοσοφία που επικεντρωνόταν γύρω από την ανθρωπότητα (σε αντίθεση με τη θεσμοθετημένη θρησκεία) χρησιμοποιήθηκε στη Γερμανία από τους λεγόμενους Αριστερούς Χεγκελιανούς, Arnold Ruge και Καρλ Μαρξ, οι οποίοι ήταν επικριτικοί για τη στενή ανάμειξη της εκκλησίας στην κατασταλτική γερμανο-πρωσική κυβέρνηση.

Ο ανθρωπισμός της Αναγέννησης ήταν ένα πνευματικό κίνημα Ευρώπης μεταγενέστερου Μεσαίωνα και το Early Modern περίοδο για να περάσουμε από την εποχή του Σκότους με την προσεκτική μελέτη και μίμηση των μεγάλων κλασικών συγγραφέων. Για τον Πετράρχη και Boccaccio, ήταν ο μεγαλύτερος κύριος Κικερόνας. Σκοπός τους ήταν να πείσουν τους άλλους να κάνουν την καλή ζωή. Όπως το έθεσε ο Πετράρχης, «είναι καλύτερο να θέλει κανείς το καλό παρά να γνωρίζει την αλήθεια». Έτσι η ρητορική οδήγησε και αγάλιασε τη φιλοσοφία.

Η βασική εκπαίδευση του ουμανιστή ήταν να μιλάει καλά και να γράφει (συνήθως, με τη μορφή επιστολής). Αρχικά ήταν μάλλον φιλοσοφικό παρά αντιχριστιανικό ή ακόμα και αντικληρικό. Θεωρήθηκε όμως κατά κάποιο τρόπο εχθρική προς την Εκκλησία, ή προς τη συντηρητική κοινωνική τάξη γενικότερα. Οι ουμανιστές επέκριναν αυτό που θεωρούσαν βάρβαρο λατινικό των πανεπιστημίων.

Η στενή μελέτη των ουμανιστών για λατινικά Τα λογοτεχνικά κείμενα σύντομα τους επέτρεψαν να διακρίνουν ιστορικές διαφορές στα συλ γραφής διαφορετικών περιόδων. Κατ' αναλογία με αυτό που έβλεπαν ως παρακμή των Λατινικών, εφάρμοσαν την αρχή του *γραμματοσειρές διαφημίσεων* (επιστροφή στις πηγές) σε ευρείες περιοχές μάθησης, αναζητώντας χειρόγραφα του Πατερικού λογοτεχνία [γραφή «πατέρων της εκκλησίας»] καθώς και ειδωλολατρών συγγραφέων. Μετά την πτώση του Βυζαντινού Αυτοκρατορίατο 1453, πρόσφυγες έφεραν μαζί τους ελληνικά χειρόγραφα, όχι

(wikipedia.org/wiki/Roman_Catholicism_in_Germany)

At about the same time, "humanism" as a philosophy that centered around mankind (as opposed to institutionalized religion) was being used in Germany by the so-called Left Hegelians, Arnold Ruge and Karl Marx, who were critical of the close involvement of the church in the repressive German-Prussia government.

Renaissance humanism was an intellectual movement in Europe of the later Middle Ages and the Early Modern period to move from the age of Darkness by the careful study and imitation of the great classical authors. For Petrarch and Boccaccio, the greatest master was Cicero. Their purpose was to persuade others to lead the good life. As Petrarch put it, 'it is better to will the good than to know the truth.' Rhetoric thus led to and embraced philosophy.

The basic training of the humanist was to speak well and write (typically, in the form of a letter). Initially it was a philosophical rather than anti-Christian or even anti-clerical. But it was considered in some way hostile to the Church, or to the conservative social order in general. The *umanisti* criticized what they considered the barbarous Latin of the universities.

The humanists' close study of Latin literary texts soon enabled them to discern historical differences in the writing styles of different periods. By analogy with what they saw as decline of Latin, they applied the principle of *ad fontes* (back to the sources) across broad areas of learning, seeking out manuscripts of Patristic literature [writing of "church fathers"] as well as pagan authors. After the fall of the Byzantine Empire in 1453, refugees brought with them Greek manuscripts, not only of Plato and Aristotle, but also of the Christian Gospels, previously unavailable in the Latin West.

After 1517, when the new invention of printing made these texts widely available, the Dutch humanist Erasmus, who had studied Greek at the Venetian printing house of Aldus Manutius, began a philological [considers both [form](#) and [meaning](#) in linguistic expression, combining [linguistics](#) and [literary studies](#)] analysis of the Gospels,

μόνο του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη, αλλά και των Χριστιανικών Ευαγγελίων, που προηγουμένως δεν ήταν διαθέσιμα στη Λατινική Δύση.

Μετά το 1517, όταν η νέα εφεύρεση της τυπογραφίας έκανε αυτά τα κείμενα ευρέως διαθέσιμα, ο Ολλανδός ουμανιστής Erasmus, που είχε σπουδάσει ελληνικά στο ενετικό τυπογραφείο του Aldus Manutius, ξεκίνησε μια φιλολογική [θεωρεί και τα δύο [μορφή](#) και [έννοια](#) στη γλωσσική έκφραση, συνδυάζοντας [γλωσσολογία](#) και [λογοτεχνικές σπουδές](#)] ανάλυση των Ευαγγελίων, συγκρίνοντας τα ελληνικά πρωτότυπα με τις λατινικές μεταφράσεις τους με σκοπό τη διόρθωση λαθών και αποκλίσεων στα τελευταία. Erasmus, μαζί με τον Γάλλο ουμανιστή Jacques Lefèvre d'Étaples, άρχισε να εκδίδει νέες μεταφράσεις, θέτοντας τις βάσεις για την Προτεσταντική Μεταρρύθμιση. Στο εξής, ο ουμανισμός της Αναγέννησης, ιδιαίτερα στον γερμανικό Βορρά, ασχολήθηκε με τη θρησκεία, ενώ ο ιταλικός και ο γαλλικός ουμανισμός επικεντρωνόταν ολοένα και περισσότερο στη φιλολογία και τη φιλολογία που απευθυνόταν σε ένα στενό κοινό ειδικών, αποφεύγοντας επιμελώς θέματα που θα μπορούσαν να προσβάλλουν δεσποτικούς ηγεμόνες ή που θα μπορούσαν να θεωρηθούν ως διαβρωτικά πίστη.wikipedia.org/wiki/Humanism

Συνέπειες του ανθρωπιστικού κινήματος της Αναγέννησης
Η αρχή των γραμματοσειρών διαφημίσεων (επιστροφή στην πηγή) είχε επίσης πολλές εφαρμογές. Οι ουμανιστές ήταν συχνά αντίθετοι με τους φιλοσόφους του προηγούμενου κινήματος του [Εκπαιδευτικό δόγμα του μεσαιώνος](#), οι «μαθητές» των πανεπιστημίων της Ιταλίας, του Παρισιού, της Οξφόρδης και αλλού. Η μεθοδολογία των σχολαστικών είχε αναπτυχθεί από την ενασχόλησή τους με την επιστήμη και τη φιλοσοφία των αρχαίων Ελλήνων και των μεσαιωνικών Αράβων σε μια προσπάθεια να συνθέσουν τη σκέψη [Αριστοτέλης](#) με τον καθολικισμό. Όμως δεν είχαν ασχοληθεί με τα λογοτεχνικά, ιστορικά και άλλα πολιτιστικά κείμενα της αρχαιότητας. wikipedia.org/wiki/Renaissance_humanism

Η εκ νέου ανακάλυψη των αρχαίων χειρογράφων έφερε μια πιο βαθιά και ακριβή γνώση των αρχαίων φιλοσοφικών σχολών όπως π.χ. Επικούρεια, και Νεοπλατωνισμός, της οποίας η ειδωλοατρική σοφία οι ουμανιστές, όπως και οι πατέρες της Εκκλησίας της παλιάς εποχής, έτειναν, τουλάχιστον αρχικά, να θεωρούν ότι προέρχονται από τη θεία αποκάλυψη και επομένως προσαρμόζονται σε μια ζωή χριστιανικής αρετής. (en.wikipedia.org/wiki/Humanism) Εστιάζοντας εκ νέου σε αυτά τα λογοτεχνικά, ιστορικά, ρητορικά και θεολογικά κείμενα, ο αναγεννησιακός

comparing the Greek originals with their Latin translations with a view to correcting errors and discrepancies in the latter. Erasmus, along with the French humanist Jacques Lefèvre d'Étaples, began issuing new translations, laying the groundwork for the Protestant Reformation. Henceforth Renaissance humanism, particularly in the German North, became concerned with religion, while Italian and French humanism concentrated increasingly on scholarship and philology addressed to a narrow audience of specialists, studiously avoiding topics that might offend despotic rulers or which might be seen as corrosive of faith.
wikipedia.org/wiki/Humanism

Consequences of the Renaissance humanist movement

The *ad fontes* principle (back to the source) also had many applications. The humanists were often opposed to philosophers of the preceding movement of [Scholasticism](#), the "schoolmen" of the universities of Italy, Paris, Oxford and elsewhere. The scholastics' methodology had developed out of their engagement with the science and philosophy of the ancient Greeks and medieval Arabs in an attempt to synthesize the thought of [Aristotle](#) with Catholicism. But they had not engaged with the literary, historical and other cultural texts of antiquity.

wikipedia.org/wiki/Renaissance_humanism

The re-discovery of ancient manuscripts brought a more profound and accurate knowledge of ancient philosophical schools such as Epicureanism, and Neoplatonism, whose Pagan wisdom the humanists, like the Church fathers of old, tended, at least initially, to consider as deriving from divine revelation and thus adaptable to a life of Christian virtue.

(en.wikipedia.org/wiki/Humanism) By refocusing on those literary, historical, oratorical, and theological texts, Renaissance humanism profoundly changed the cultural and intellectual direction of Europe. In philosophy Renaissance humanists tended to focus more attention on Plato's dialogues and less on the Aristotelian texts.
wikipedia.org/wiki/Renaissance_humanism

ανθρωπισμός άλλαξε βαθιά την πολιτιστική και πνευματική κατεύθυνση της Ευρώπης. Στη φιλοσοφία οι ανθρωπιστές της Αναγέννησης έτειναν να εστιάζουν περισσότερο την προσοχή στους διαλόγους του Πλάτωνα και λιγότερο στα αριστοτελικά κείμενα.
wikipedia.org/wiki/Renaissance_humanism

Η καλύτερη γνωριμία με τα ελληνικά και ρωμαϊκά τεχνικά συγγράμματα επηρέασε επίσης την ανάπτυξη της ευρωπαϊκής επιστήμης στην οποία ο Πλατωνισμός (η θεωρία των μορφών και των αντιτύπων) στάθηκε σε αντίθεση με την Αριστοτελική συγκέντρωση (η μελέτη ή η θεωρία του σχεδιασμού και του σκοπού) στις παρατηρήσιμες ιδιότητες του φυσικού κόσμου.^[33] Αλλά οι ουμανιστές της Αναγέννησης, που θεωρούσαν τους εαυτούς τους ως αποκαθιστώντας τη δόξα και την ευγένεια της αρχαιότητας, δεν είχαν κανένα ενδιαφέρον για την επιστημονική καινοτομία. Ωστόσο, από τα μέσα έως τα τέλη του 16ου αιώνα, ακόμη και τα πανεπιστήμια, αν και εξακολουθούν να κυριαρχούνται από τον σχολαστικισμό (επίλυση του [διαφωνία](#) διά μέσου [λογικός](#) συζήτηση), άρχισε να απαιτεί να διαβάζεται ο Αριστοτέλης σε ακριβή κείμενα επεξεργασμένα σύμφωνα με τις αρχές της αναγεννησιακής φιλολογίας, θέτοντας έτσι το έδαφος για τις διαμάχες του Γαλιλαίου με τις απαρχαιωμένες συνθήκες του Σχολαστικισμού.

δέκατος ένατος και εικοστός αιώνας

Η φράση «θρησκεία της ανθρωπότητας» αποδίδεται μερικές φορές στον Αμερικανό Πρωταρχικό ιδρυτή, Τόμας Πέιν, αν και δεν έχει ακόμη επιβεβαιωθεί στα σωζόμενα γραπτά του. Ο Τόμας Πέιν αποκαλούσε τον εαυτό του θεοφιλόανθρωπο, μια λέξη που συνδυάζει τα ελληνικά για «Θεός», «αγάπη» και «άνθρωπος» και υποδεικνύοντας ότι ενώ πίστευε στην ύπαρξη μιας δημιουργίας νοημοσύνης στο σύμπαν, απέρριψε εντελώς τους ισχυρισμούς του και για όλα τα υπάρχοντα θρησκευτικά δόγματα, ιδιαίτερα τις θαυματουργές, υπερβατικές και σωτηριώδεις αξιώσεις τους. Η Παριζιάνικη Εταιρεία Θεοφιλοανθρωπίας χρησιμοποίησε το βιβλίο του Paine, *The Age of Reason* (1793), για να περιφρονήσει τη γραφή σε συνδυασμό με τον εμπαιγμό του Βολταίρου «για να αποκαλύψει τον παραλογισμό μιας θεολογίας που βασίζεται σε μια συλλογή ασυνάρτητων λεβαντίνικων παραμυθιών». Τον 19ο αιώνα Λούντβιχ Φόιερμπαχαπο Εγκελιανοί έγραψε («Ο άνθρωπος είναι θεός για τον άνθρωπο» ή «ο θεός δεν είναι τίποτα [εκτός] άνθρωπος για τον εαυτό του»).

Οι αρχικοί υπογράφωντες του Ανθρωπιστικού Μανιφέστου Ι του 1933, δήλωσαν ότι είναι θρησκευόμενοι ουμανιστές. Λόγω της αποτυχίας των παραδοσιακών θρησκειών να ανταποκριθούν στις ανάγκες της εποχής τους, οι υπογράφωντες του 1933 δήλωσαν ότι ήταν μεγάλη

Better acquaintance with Greek and Roman technical writings also influenced the development of European science in which Platonism (the theory of forms and antitypes) stood in opposition to the Aristotelian concentration (the study or theory of design and purpose) on the observable properties of the physical world.^[33] But Renaissance humanists, who considered themselves as restoring the glory and nobility of antiquity, had no interest in scientific innovation. However, by the mid-to-late 16th century, even the universities, though still dominated by Scholasticism (resolution of the [disagreement](#) through [rational](#) discussion), began to demand that Aristotle be read in accurate texts edited according to the principles of Renaissance philology, thus setting the stage for Galileo's quarrels with the outmoded habits of Scholasticism.

Nineteenth and Twentieth Centuries

The phrase the "religion of humanity" is sometimes attributed to American Founding Father, Thomas Paine, though as yet unattested in his surviving writings. Thomas Paine called himself a *theophilanthropist*, a word combining the Greek for "God", "love," and "man", and indicating that while he believed in the existence of a creating intelligence in the universe, he entirely rejected the claims made by and for all existing religious doctrines, especially their miraculous, transcendental and salvationist pretensions. The Parisian Society of Theophilanthropy used Paine's book, the *Age of Reason* (1793), to pour scorn on scripture combined with Voltairean mockery "to expose the absurdity of a theology built on a collection of incoherent Levantine folktales." In the 19th century Ludwig Feuerbach of the Hegelians wrote ("Man is a god to man" or "god is nothing [other than] man to himself").

The original signers of the Humanist Manifesto I of 1933, declared themselves to be religious humanists. Because of the failure of traditional religions to meet the needs of their day, the signers of 1933 declared it a major necessity to establish a religion that was a dynamic force to meet the needs of the day. Since then two additional Manifestos were written to replace the first.

αναγκαιότητα η ίδρυση μιας θρησκείας που ήταν μια δυναμική δύναμη για να καλύψει τις ανάγκες της εποχής. Από τότε γράφτηκαν δύο επιπλέον Μανιφέστα για να αντικαταστήσουν το πρώτο.

Στον Πρόλογο του Ανθρωπιστικού Μανιφέστου II, οι συγγραφείς Paul Kurtz και Edwin H. Wilson (1973) επιβεβαιώνουν ότι απαιτείται πίστη και γνώση για ένα ελπιδοφόρο όραμα για το μέλλον. Το Μανιφέστο II αναφέρεται σε μια ενότητα για τη Θρησκεία και αναφέρει ότι η παραδοσιακή θρησκεία προσβάλλει την ανθρωπότητα. Το Manifesto II αναγνωρίζει τις ακόλουθες ομάδες ως μέρος της νατουραλιστικής τους φιλοσοφίας: επιστημονικό, ηθικό, δημοκρατικό, θρησκευτικό και μαρξιστικό ουμανισμό.

Το 1941, το Αμερικανική Ανθρωπιστική Ένωση οργανώθηκε. Μετά ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ, τρεις εξέχοντες Ουμανιστές έγιναν οι πρώτοι διευθυντές μεγάλων τμημάτων του Ηνωμένα Έθνη: Τζούλιαν Χάξλεϋ του UNESCO, Μπροκ Τσίσολμαπο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας, και John Boyd-Ορραπο Οργανισμός Τροφίμων και Γεωργίας.^[49]

το 2004, Αμερικανική Ανθρωπιστική Ένωση, μαζί με άλλες ομάδες που εκπροσωπούν αγνωστικιστές, άθεους και άλλους ελεύθερους στοχαστές, ενώθηκαν για να δημιουργήσουν το Κοσμικός Συνασπισμός για την Αμερική που συνηγορεί σε Ουάσιγκτον Γιαχωρισμός εκκλησίας και κράτους και σε εθνικό επίπεδο για τη μεγαλύτερη αποδοχή των μη θείστικων Αμερικανών. Ο Εκτελεστικός Διευθυντής του Secular Coalition for America είναι Sean Faircloth επί μακρόν πολιτειακό νομοθέτη από Μείν.

Οι σύγχρονοι Ουμανιστές, όπως π.χ Corliss Lamont ή Καρλ Σάγκαν, θεωρούν ότι η ανθρωπότητα πρέπει να αναζητήσει την αλήθεια μέσω της λογικής και των καλύτερων παρατηρήσιμων αποδεικτικών στοιχείων και να εγκρίνει επιστημονικός σκεπτικισμός και το επιστημονική μέθοδος. Ωστόσο, ορίζουν ότι οι αποφάσεις για το σωστό και το λάθος πρέπει να βασίζονται στο ατομικό και κοινό καλό. [δηλαδή, δεν υπάρχουν απόλυτες αξίες.] Ως ηθική διαδικασία, ο Ανθρωπισμός δεν εξετάζει μεταφυσικά ζητήματα όπως η ύπαρξη ή η μη ύπαρξη αθάνατων όντων. Ο ανθρωπισμός ασχολείται με αυτό που είναι ανθρώπινο.^[9] Άρα δεν υπάρχουν απόλυτα.

Το 1925, ο Άγγλος μαθηματικός και φιλόσοφος Άλφρεντ Νορθ Γουάιτχεντ προειδοποίησε: «Η προφητεία του Φράνσις Μπέικον έχει πλέον εκπληρωθεί· και ο άνθρωπος, που κατά καιρούς ονειρευόταν τον εαυτό του

In the Preface of Humanist Manifesto II, the authors Paul Kurtz and Edwin H. Wilson (1973) affirm that faith and knowledge is required for a hopeful vision for the future. Manifesto II references a section on Religion and states traditional religion renders a disservice to humanity. Manifesto II recognizes the following groups to be part of their naturalistic philosophy: scientific, ethical, democratic, religious, and Marxist humanism.

In 1941, the American Humanist Association was organized. After World War II, three prominent Humanists became the first directors of major divisions of the United Nations: Julian Huxley of UNESCO, Brock Chisholm of the World Health Organization, and John Boyd-Orr of the Food and Agricultural Organization.^[49]

In 2004, American Humanist Association, along with other groups representing agnostics, atheists, and other freethinkers, joined to create the Secular Coalition for America which advocates in Washington, D.C. for separation of church and state and nationally for the greater acceptance of nontheistic Americans. The Executive Director of Secular Coalition for America is Sean Faircloth a long-time state legislator from Maine.

Modern Humanists, such as Corliss Lamont or Carl Sagan, hold that humanity must seek for truth through reason and the best observable evidence and endorse scientific skepticism and the scientific method. However, they stipulate that **decisions about right and wrong must be based on the individual and common good.** [i.e., there are no absolute values.] As an ethical process, Humanism does not consider metaphysical issues such as the existence or nonexistence of immortal beings. Humanism is engaged with what is human.^[9] So there are no absolutes.

In 1925, the English mathematician and philosopher Alfred North Whitehead cautioned: "The prophecy of Francis Bacon has now been fulfilled; and **man, who at times dreamt of himself as a little lower than the angels, has submitted to become the servant and the minister of nature.** It still remains to be seen whether the same actor can play both body

λίγο χαμηλότερο από τους αγγέλους, υποτάχθηκε για να γίνει ο υπηρέτης και ο λειτουργός της φύσης. Μένει να δούμε αν ο ίδιος ηθοποιός μπορεί να παίζει και τα δύο μέρη του σώματος».^[10] en.wikipedia.org/wiki/Humanism

Κεφάλαιο 7

Περίληψη

Οι απόστολοι προειδοποίησαν για τον καιρό που οι άνθρωποι θα απομακρύνονταν από τη σωστή διδασκαλία και θα ακολουθούσαν τις δικές τους επιθυμίες. Ήταν προφανές ότι αυτό είχε ήδη συμβεί από τις επιστολές του Ιωάννη προς τις εκκλησίες της Ασίας που καταγράφηκαν στην Αποκάλυψη.

Στα χρόνια που ακολούθησαν την αποστολική εποχή (μετά το 100 μ.Χ.) τα γραπτά των «πατέρων της εκκλησίας» αρχίζουν να ακολουθούν τις δικές τους απόψεις. Με τα χρόνια οι διδασκαλίες και οι πρακτικές τους έγιναν τόσο κακές ή διεφθαρμένες που οι Καθολικοί λόγιοι της Βίβλου απέρριψαν πολλές από αυτές τις πρακτικές και διδασκαλίες με κίνδυνο της ζωής και της επιβίωσης. Μερικοί ήθελαν μόνο να μεταρρυθμίσουν ορισμένες από τις χειρότερες πρακτικές παρά μια πλήρη επιστροφή στη Βίβλο για όλες τις διδασκαλίες και πρακτικές.

Για αιώνες οι σπουδαστές της Βίβλου έχουν αναγνωρίσει την ανάγκη να επιστρέψουν στη Βίβλο για καθοδήγηση για να ζήσουν ζωές αρεστές στον Θεό και στην καθημερινή λατρεία Του. Ο Wycliffe μίλησε ενάντια σε διδασκαλίες και πρακτικές της Καθολικής Εκκλησίας που δεν βρέθηκαν στις γραφές. Ήθελε επίσης να παράσχει τη Βίβλο στη μητρική του γλώσσα για να μπορέσει ο απλός άνθρωπος να αποκτήσει καλύτερη γνώση του λόγου του Θεού παρά να βασιστεί στην ερμηνεία κάποιου άλλου. Του στοίχισε τη ζωή.

Μέσα σε λίγα χρόνια, ένας άλλος σπουδαστής της Βίβλου Γιαν Χους δημιούργησε έναν ακόλουθο που απέρριψε όλες τις διδασκαλίες που δεν ήταν βιβλικά θεμελιωμένες. Επέζησε μόνο λίγα χρόνια αφού θεωρήθηκε αιρετικός από την Καθολική Εκκλησία, αφορίστηκε, καταδικάστηκε από το Συμβούλιο της Κωνσταντίας και κήκε στην πυρά το 1415.

Αυτοί οι άνδρες και άλλοι διώχθηκαν επειδή τόλμησαν να πιστέψουν στη Βίβλο και όχι στις διδασκαλίες και τις πρακτικές του ανθρώπου. Αλλά η δίωξη δεν ήταν κάτι καινούργιο, ξεκίνησε με τους Εβραίους, κλιμακώθηκε από τους Ρωμαίους Αυτοκράτορες και συνεχίστηκε από τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, η οποία σφαγίασε χιλιάδες επειδή κατείχαν ή απλώς διάβαζαν τον λόγο του Θεού. Οι διώξεις δεν θα σταματήσουν. Υπάρχει σήμερα με διάφορες μορφές – γελοιοποίηση, σωματική βλάβη, καταστροφή περιουσίας, ακόμη και θάνατος.

Μέσα σε λιγότερο από πενήντα χρόνια από τον θάνατο του Χους, ο Τύπος του Guttenberg έκανε τις Βίβλους πιο προσιτές. Καθώς η Βίβλος έγινε διαθέσιμη, περισσότεροι άνθρωποι άρχισαν να αμφισβητούν τη διδασκαλία, τις πρακτικές και τις ερμηνείες που επικρατούσαν εκείνη την εποχή. Η χόβολη μιας έκκλησης για μεταρρύθμιση και επιστροφή στη Βίβλο σιγοκαίει για άλλα πενήντα χρόνια. Αλλά το 1517 ο Μάρτιν Λούθηρος άναψε τη φωτιά όταν

parts."^[10]

en.wikipedia.org/wiki/Humanism

Chapter 7

Summary

The apostles warned of time when people would turn away from sound doctrine and follow their own desires. It was evident this had already occurred by John's letters to the churches of Asia recorded in Revelation.

In the years following the apostolic era (after 100 AD) the writings of the "church fathers" begin following their own opinions. Over the years their teachings and practices became so bad or corrupt that Catholic Bible scholars rejected many of these practices and teachings at the risk of life and livelihood. Some wanted only to reform some of the worst practices rather than a complete return to the Bible for all teachings and practices.

For centuries students of the Bible have recognized the need to return to the Bible for guidance in living lives pleasing to God and in daily worship to Him. Wycliffe spoke out against teachings and practices of the Catholic Church that were not found in the scriptures. He also desired to provide the Bible in his native language for the common man to be able to gain a better knowledge of God's word rather than to rely on someone else's interpretation. It cost him his life.

Within a few years another Bible student Jan Hus spawned a following that rejected all teachings that were not biblically founded. He only survived a few short years having been considered a heretic by the Catholic Church, excommunicated, condemned by the Council of Constance and burned at the stake in 1415.

These men and others were persecuted because they dared put their faith in the Bible rather than the teachings and practices of man. But persecution was not something new it began with the Jews, escalated by the Roman Emperors and continued by the Roman Catholic Church, who massacred thousands for owning or just reading God's word. Persecution will not cease. It exists today in various forms – ridicule, bodily harm, property destruction and even death.

Within less than fifty years from Hus's death the Guttenberg press made Bibles more accessible. As the Bible became available, more people began to question the teaching, practices and interpretations prevalent at the time. The embers of a call for reform and a return to the Bible lay smoldering for another fifty years. But in 1517 Martin Luther lit the fire when he posted his 95 thesis to the door at All Saints Church in Wittenberg. Soon Zwingli and others followed Luther in condemning the current teachings, practices and unscholarly interpretations. They demanded reform. But reform did

δημοσίευσε την 95η διατριβή του στην πόρτα της Εκκλησίας των Αγίων Πάντων στη Βιτεμβέργη. Σύντομα ο Zwingli και άλλοι ακολούθησαν τον Λούθηρο στην καταδίκη των σημερινών διδασκαλιών, πρακτικών και αντιλόγων ερμηνειών. Ζητούσαν μεταρρύθμιση. Αλλά η μεταρρύθμιση δεν φάνηκε δυνατή και πολλοί που αντιτάχθηκαν στην καθιερωμένη ιεραρχία της Καθολικής Εκκλησίας έχασαν τη ζωή τους.

Σύντομα άλλοι κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι αν η εκκλησία τους [Καθολική] δεν μπορούσε να μεταρρυθμιστεί, τότε ήταν καιρός να την εγκαταλείψουν. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να δημιουργηθούν πολλά νέα θρησκευτικά τάγματα με βάση τη διδασκαλία και τις πρακτικές ανδρών όπως ο Martin Luther, ο John Calvin και ο John Wesley για να αναφέρουμε τρία από τα πιο εξέχοντα. Οι οπαδοί τους ανέπτυξαν από την κατανόησή τους ένα πρότυπο, το διατύπωσαν γραπτώς και ζήτησαν από όλους τους οπαδούς τους να συμμορφωθούν και να συμμορφωθούν με την πίστη τους.

Όσοι προσπάθησαν να μεταρρυθμίσουν την Καθολική Εκκλησία επικεντρώθηκαν στην αλλαγή αυτής της οργάνωσης. Άλλοι επικεντρώθηκαν στις διδασκαλίες εκείνων που προσπαθούσαν να μεταρρυθμίσουν την Καθολική Εκκλησία. Καμία ομάδα δεν συνειδητοποίησε ότι ο άνθρωπος ήταν το πρόβλημα που έπρεπε να ρωτήσει «Τι πρέπει να κάνω για να επιστρέψω στον Θεό;» Αυτή η ερώτηση είναι η ίδια ερώτηση που αντιμετώπιζαν τα παιδιά του Ισραήλ κάθε φορά που παραβίαζαν τη διαθήκη τους με τον Θεό και ακολουθούσαν τις πρακτικές των γύρω τους.

Ο άνθρωπος έπρεπε να επιστρέψει στον Θεό, να αφαιρέσει όλες τις ξένες πρακτικές και να επιστρέψει στις διδασκαλίες του Θεού χρησιμοποιώντας μόνο τη Βίβλο. Ο Θεός είχε ήδη ιδρύσει την Εκκλησία Του και έβαζε σε αυτήν όλους όσους έθεταν την πίστη, την εμπιστοσύνη και την υπακοή τους στον Ιησού, τον Χριστό, τον αγαπημένο Του γιο.

Μερικές αμφιλεγόμενες διδασκαλίες των Πατέρων της «Εκκλησίας».

17. Η ενότητα μεταξύ των πιστών μπορεί να προκύψει μόνο από μια δογματική αρχή – Επισκοπικά συμβούλια – Παπικό σύστημα.
18. Η «Εκκλησία» που ενεργεί μέσω του Επισκόπου της Ρώμης έχει εξουσία πάνω σε όλους τους Χριστιανούς – καθιερώθηκε η εκκλησιαστική ιεραρχία
19. Τίποτα δεν πρέπει να γίνει χωρίς την έγκριση του Επισκόπου.
20. Εορτασμός ειδικών ημερών όπως το Πάσχα.
21. Η Ιεροσύνη ως εξειδικευμένη τάξη διαμεσολαβητών για λογαριασμό του Επισκόπου – αντικαθιστώντας τον Χριστό.
22. Ανάπτυξη των Μυστηρίων – μερικές από τις διδασκαλίες του Χριστού είναι πιο σημαντικές από άλλες.
23. Δημιούργησε μονοεπισκοπείο όπου οι Επίσκοποι διορίζονταν από μια αδιάσπαστη αλυσίδα από αποστόλους στον σημερινό Επίσκοπο, Πάπα, ο οποίος είχε αναλάβει τον τίτλο που είχαν απονεμηθεί στους Αυτοκράτορες, Ποντίφικος Μάξιμος.
24. Αλλαγές στην πρακτική και τη μορφή της βάπτισης:
 - a. Παιδιά βαφτίστηκαν με γονέα να εξομολογείται γι' αυτά
 - b. Αντικατάσταση της έκχυσης για τη βύθιση
 - c. Απαιτούνται συγκεκριμένες λέξεις για να είναι αποτελεσματικό το βάπτισμα.

not appear possible and many who opposed the established Catholic Church hierarchy lost their lives.

Soon others concluded that if their church [Catholic] could not be reformed, then it was time to abandon it. This resulted in several new religious orders being established based upon the teaching and practices of such men as Martin Luther, John Calvin and John Wesley to name three of the more prominent ones. Their followers developed from their understanding a standard, formulated it in writing and required all of their followers to comply and conform to their creed.

Those attempting to reform the Catholic Church focused on changing that organization. Others focused on teachings of those attempting to reform the Catholic Church. Neither group realized that man was the problem who needed to ask “What must I do to return to God?” This question is the same question that faced the Children of Israel every time they broke their covenant with God and followed the practices of those around them.

Man needed to return to God, remove all foreign practices and return to God’s teachings using only the Bible. God had already established His Church and was putting all in it who put their faith, trust and obedience in Jesus, the Christ, His beloved son.

Some Controversial Teachings of “Church” Fathers

1. Unity among believers can occur only from one doctrinal authority – Episcopal councils – Papal system.
2. The “Church” acting through the Bishop of Rome has authority over all Christians – church hierarchy established
3. Nothing should be done without approval of the Bishop.
4. Celebration of special days such as Easter.
5. Priesthood as specialized class of intermediaries on behalf of the Bishop – replacing Christ.
6. Development of Sacraments – some of Christ’s teachings are of more importance than others.
7. Created mono-episcopate where Bishops were appointed from an unbroken chain from apostles to current Bishop, Pope, who had assumed the title conferred upon the Emperors, Pontificus Maximus.
8. Changes in practice and form of baptism:
 - a. Children baptized with parent confessing for them
 - b. Substituting pouring for immersion
 - c. Requiring specific words for baptism to be effective.
9. Called an Episcopal council to establish one acceptable doctrine.
10. Combined Greek philosophical tradition with Christian doctrine
11. Humans are divine souls trapped in a material world created by imperfect God.

25. Κάλεσε ένα Επισκοπικό Συμβούλιο για να θεσπίσει ένα αποδεκτό δόγμα.
26. Συνδύασε την ελληνική φιλοσοφική παράδοση με το χριστιανικό δόγμα
27. Οι άνθρωποι είναι θεϊκές ψυχές παγιδευμένες σε έναν υλικό κόσμο που δημιουργήθηκε από τον ατελές Θεό.
28. Λήψη άμεσης προσωπικής γνώσης πέρα από το Ευαγγέλιο. [Μοντανισμός]
29. Η ψυχή περνά από διαδοχικά στάδια πριν από την ενσάρκωση ως άνθρωπος και μετά το θάνατο φτάνοντας τελικά στον Θεό.
30. Καθιερωμένοι κανόνες για τον προσδιορισμό των βιβλικών δογμάτων:

Ό,τι δεν επιτρεπόταν στη Γραφή απαγορεύεται

Εναντίον

Ό,τι δεν απαγορευόταν από τη Γραφή επιτρέπεται
31. Καθιερώθηκε ο κανόνας της πίστης, όπου οι έγκυρες διδασκαλίες που παραδόθηκαν στην Καθολική Εκκλησία και οι γραφές έχουν ισοδύναμη βαρύτητα.
32. Ο Καλβίνος προσάρμοσε μερικές από τις πεποιθήσεις του Αυγουστίνου για τη θεολογία του
 - a. Κυριαρχία του Θεού
 - b. Πλήρης εξαθλίωση της ανθρωπότητας
 - c. Εκλογή άνευ όρων
 - d. Περιορισμένη εξιλέωση
 - e. Ακαταμάχητη χάρη
 - f. Η επιμονή των αγίων

Διδασκαλίες και πρακτικές που θεωρούνται καταχρηστικές από καθολικούς μελετητές

4. Wycliffe
 - a. Η Εκκλησία κατείχε το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας στην Αγγλία
 - b. Οι κληρικοί δεν ήταν παρά ανήθικοι γαιοκτήμονες
 - c. Η ανάληψη της εξουσίας από τον Πάπα. Ο Πάπας δεν ήταν επικεφαλής της Εκκλησίας, ο Χριστός είναι.
 - d. Προσθήκη πολλαπλών τάξεων ηγετών ως μόνο πρεσβυτέρων και διακόνων στην εκκλησία της Βίβλου
 - e. Δόγμα της μετουσίωσης
 - f. Ιδιωτικές μάζες
 - g. Extreme unction
 - h. Καθαρτήριο
 - i. Πώληση εκκλησιαστικών γραφείων
 - j. Μόνο ο ιερέας μπορούσε να έχει και να διαβάσει τη Βίβλο
 - k. Ο απλός άνθρωπος δεν μπορούσε να κατέχει ή να διαβάσει τη Βίβλο
5. Λούθηρος
 - a. Πώληση τέρψεων [πώληση δικαιώματος στην αμαρτία ή πληρωμή για το προνόμιο της αμαρτίας]
 - b. Καθαρτήριο
 - c. Δόγμα της μετουσίωσης
 - d. Λατρεία αγίων
 - e. Μυστήρια
 - f. Ο Πάπας ή η Εκκλησία δεν αποτελούσαν την τελική εξουσία για έναν Χριστιανό
6. Zwingli
 - a. Η συμμετοχή της Εκκλησίας στην κυβέρνηση
 - b. Νηστεία κατά τη διάρκεια της νηστείας

12. Receiving of direct personal knowledge beyond Gospel. [Montanism]
13. Soul passes through successive stages before incarnation as a human and after death eventually reaching God.
14. Established rules for determining biblical doctrines:
 - What was not allowed in scripture is forbidden

Versus

 - What was not forbidden by scripture is allowed
15. Established Rule of Faith where authoritative teachings handed down in the Catholic Church and scripture carry equivalent weight.
16. Calvin adapted some of Augustine's beliefs for his theology
 - a. Sovereignty of God
 - b. Total depravity of mankind
 - c. Unconditional election
 - d. Limited atonement
 - e. Irresistible grace
 - f. Perseverance of saints

Teachings and Practices Deemed Abusive by Catholic Scholars

1. Wycliffe
 - a. Church owned most of the property in England
 - b. Clergymen were nothing more than immoral landowners
 - c. Pope's assumption of authority. Pope was not the head of the Church, Christ is.
 - d. Addition of multiple orders of leaders as only elders and deacons in church of the Bible
 - e. Doctrine of transubstantiation
 - f. Private masses
 - g. Extreme unction
 - h. Purgatory
 - i. Sale of church offices
 - j. Only the priest could own and read the Bible
 - k. Common man could no own or read the bible
2. Luther
 - a. Sale of indulgencies [sale of right to sin or pay for privilege to sin]
 - b. Purgatory
 - c. Doctrine of transubstantiation
 - d. Worship of saints
 - e. Sacraments
 - f. Pope or Church did not constitute final authority for a Christian
3. Zwingli
 - a. Church involvement in government
 - b. Fasting during lent
 - c. Use of images (Icons) within stages of worship
 - d. Corruption within church hierarchical structure
 - e. Prohibition of marriage in clergy

Some Teachings and practices of Reformers

- c. Χρήση εικόνων (Εικόνων) στα στάδια της λατρείας
- d. Διαφθορά εντός της ιεραρχικής δομής της εκκλησίας
- e. Απαγόρευση γάμου στους κληρικούς

Μερικές διδασκαλίες και πρακτικές των μεταρρυθμιστών

3. Wycliffe
 1. Ο Χριστός είναι η κεφαλή της Εκκλησίας
 2. Οι ηγέτες της Εκκλησίας πρέπει να είναι ηθικοί άνδρες – όχι να αγοράζουν θέση
 3. Η Βίβλος είναι η μόνη εξουσία για τον άνθρωπο – όχι η Καθολική Εκκλησία
 4. Μόνο δύο τάγματα εκκλησιαστικών ηγετών – πρεσβυτέρων και διακόνων
4. Λούθηρος
 1. Η Βίβλος από μόνη της αποτελεί την τελική εξουσία για έναν Χριστιανό

1. Wycliffe 1. Christ is the head of the Church2. Church Leaders must be moral men – not purchase position3. Bible is sole authority for man – not Catholic Church4. Only two orders of church leaders – elders and deacons2. Luther 1. Bible alone constitutes final authority for a Christian	